

32

FEBRUARY, 1935

1332

No.

கலைகள்

மாதப்பத்திரிகை

பவ வஸு

2
N 21, N 16 KM
N 35. 1. 36
198658

பெருமானுக்கே அடிமை நாமென்னும் பக்திவொக்கியமுடைய நந்தனூர் தம் கடமையில் தவறினாரில்லை. ஆண்டையை ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் உத்தரவுகேட்கிறார். “ஆண்டைக் கடமைக்காரன் ஸ்ரீவே, நான் ஆண்டைக் கடமைக்காரன்ஸ்ரீவே” என்று தனித்துத் தேம்பிப் புலம்பிய அவர், “காவில் நகமுளைத்தாள் முதலாய் உமக்கு அடிமைக்காரன் ஜீயே” என்று ஆண்டையின் அடியில் வீழ்ந்து கதறுகிறார். இவ்வளவுக்கும் காரணம் தம் பரம்பரையைக் காப்பாற்றிய ஆண்டைக்குத் தாம் அடிமைத் தொழில் செய்வதினின்றும் வேறுபடாதிருப்பது தம் கடமை யென்பதை அவர் உணர்ந்திருந்ததே; இந்தச் செய்ந்தன்றியறிவே அத்தனை வாக்குவாதங்களுக்கும் காரணமாயிற்று. இல்லையானால் ஆண்டையை விட்டுவிட்டு ஒழிப்போக எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?

இந்தச் செய்ந்தன்றியறிவை நந்தனூர் கொண்டிருந்தாரென்ற குறிப்பைப் பாரதியார் சில இடங்களில் வெளியிட்டுள்ளார்;

“அல்லும்பகலுங்க ஓதரவாலே ஆளாகினேனையே

அன்புடனே நல்ல கதிபெறுவாயென் நனுப்பவேணுமையே”

என்று கெஞ்சிக்கேட்கும் நந்தனாருடைய விண்ணப்பத்தில் இச் செய்ந்தன்றியறி விளங்குவதைக் காணலாம். அவருடைய தீவிரபக்தியை அந்தனர் உணரவில்லை. சேரியே சிதம்பரமென்று ஆண்டை உபதேசிக்கிறார். பலவகையாகக் கல்லுங் கரையும்படி நந்தனூர் கேட்டுப்பார்க்கிறார். ஆண்டையின் உள்ளம் ஒன்றாக்கும் இரங்கவில்லை.

ஆண்டை வெருட்டுகிறார்; நல்லவார்த்தை சொல்லுகிறார்; “உன்னைப்போல நல்லவன் இல்லையே; நீ தொட்டதெல்லாம் பொன்னல்லவா?” என்று வரம்புகடந்து புகழ்கிறார்; “உனக்குச் சிதம்பரதரிசனம் எதற்கு? அது முனீந்திரர்களுக்கல்லவா?” என்று சொல்லுகிறார்; ‘கண்டாங்கிச்சேலே’ முதலியன தருவ தாகக் கூறி உத்ஸாகப்படுத்துகிறார். இவ்வளவுக்கும் நந்தனூர் வழிக்குவரவில்லை.

நந்தனூர், இனி இந்த ஆண்டையின் மனத்தை வசமாக்க நம்மால் முடியாதென்று விட்டுவிட்டு, என்றாக்கும் ஆண்டாளுகிய ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை எண்ணி எண்ணி நைகிறார்; “நாற்பது வேலி ழுமிநடவுநட்டாசவில்லை” என்ற குறையை ஆண்டைக்குத் தீர்த்துவைத்தால் சிதம்பரம் போக உத்தரவு கிடைக்குமென்று என்னுகிறார்.

இறைவன் திருவருளால் நாற்பதுவேலி ழுமியும் உழுது பயிரிடப்பட்டுக் கதிர் ஒரு முழங்காணும் நிலையில் ஓர் இரவிலே

அமைகின்றது. அந்தக் தெய்விக் சுக்தியின் பயனைக் கண்டபிறகே வேதியர் நந்தனுரிடத்தில் பஸமும் பக்தியும் கொள்ளுகிறார்.

அவருடைய நெஞ்சம் கழிவிரக்கத்தாற் கரைகிறது;

“**குற்றமெத்தனை செய்தபோதிலும் உன்றன் சித்தத்தில் நினையாதே-விவ பத்தனென்றறியாமல் பதவிவார்த்தைகள் சொன்ன பாவாந் தொலையாதே”**

என்று மன்னிப்புக் கேட்கிறார்.

“**நந்தா நீ குருவடிதேசம் நவின்றிட வேணும்—நான்கடைத்தேற்**”

என்று நந்தனுரிடம் கதறி உருகிப் புலம்பும்பொழுது அவருடைய பழையநிலை அவ்வளவும் மாறிவிடுகிறது; ‘கல்லை மென்கணியாக்கும் விச்சை’ போல நந்தனுருடைய பக்தி விசித்திரம் அவரை உருகச் செய்துவிடுகிறது.

நந்தனூர் யோகதத்துவங்களாகிய சில அரிய மொழிகளை வேதியருக்குக் கூறி விடபெற்றுச் சிதம்பரத்துக்குப் புறப்படுகிறார். இவ்வரலாறல்லாம் பாரதியார் தாமே கற்பித்தவை.

நந்தனூர் சிதம்பரம் சென்று தீயில்முழுக்கி முனிவர் உருவம் பெற்று ஸ்ரீநிதராஜப்பெருமானுடைய குஞ்சிதபாதத்தை அடைந்த செய்தி பெரியபுராணத்திலே உள்ளது. இவர் அதையும் விரிவாக்கி அமைத்திருக்கிறார்.

நந்தனுருடைய செயல்களை வருணிக்கும் பகுதிகளைப் பார்த்தால் ஒரு ஜீவன்முக்தராகவே அவரைச் சொல்லவேண்டும். வேதாந்த சாஸ்திரப்பயிற்சியுடைய பாரதியார் பக்தியும், யோக மும், ஞானமும் ஒருங்கே வாய்ந்தவராக நந்தனுரைக் காட்டுகின்றார். சேரிப்பழக்கமட்டும் உள்ள நந்தனுருக்கு ‘வாசியாலே மூலக்களல் வீசியே சமுன்றவர மாசரக்குண்டவியை விட்டாட்டும்’ யோகநிலை தெரிந்திருத்தல் இயல்பென்ற தோற்றவில்லை; எனினும் பாரதியார் தாம் எங்கும் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தாரோ அங்கும் நந்தனுரை இருக்கச்செய்தார்; எந்த அநுபவங்கள் உண்மை ஞானியின் இலக்கணங்களென்று கருதினாரோ அந்த இலக்கணங்களை நந்தனுருக்கு ஏற்றி உரைத்தனர். நந்தனுருடைய கூற்றுக்களிலே யோகநூற்கருத்துக்கள் பல வந்துள்ளன. பாரதியாரே நந்தனுராக இருந்து தம் உள்ளத்தை அங்கங்கே திறந்துகாட்டி யிருக்கின்றார். தமது சொந்த அநுபவ உணர்ச்சிகளையே நந்தனுருடைய செயல்களாலும் கூற்றுக்களாலும் விளங்கவைத்த பாரதியாருடைய மனைதர்மமானது தமிழ்நாட்டை உருகச்செய்தது.

நந்தனூர் சரித்திரத்தில் இலக்கணப்பிழைகள் அங்கங்கே உண்டு. அவற்றைச் சிலர் எடுத்துக்காட்டிக்குறை கூறும்பொழுது பாரதியாருடைய மாணுக்கர் பலர், “யாரேனும் பெரிய வித்துவானிடம் சிறப்புப்பாயிரம் வாங்கிவிட்டால் இவர்கள் பேசாமல் இருந்துவிடுவார்கள்” என்று வற்புறுத்தி வேண்டினர். அக்காலத்தில் மாழுரத்தில், மகாவித்துவானுகிய ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் வசித்துவந்தார்கள். பாரதியாருடைய சிவபக்தியையும் ஞானவிலையையும் அறிந்த அவர்களுக்கு இவர்மீது அன்புண்டாயிற்று. இருவரும் சந்தித்த காலங்களில் ஸல்லாபஞ் செய்வதுண்டு. பாரதியார் தம் மாணுக்கர் கருத்தைப் பிள்ளையவர்களிடம்கூறி நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமென்று எண்ணினார். ஒருநாள் அதனைப் பிள்ளையவர்களிடம் வெளியிட்டனர். பிள்ளையவர்கள் இவர்பால் அன்புடையவராயினும், நந்தனூர் சரித்திரம் பெரியபுராணத்திலுள்ளவாறே இயற்றப்படாமையாலும், பிழைகள் இருப்பதை அறிந்தவர்களாதலினாலும், அதற்குச் சிறப்புப் பாயிரங் கொடுப்பதற்கு விரும்பவில்லை; பாரதியாருடைய விருப்பத்தை மறப்பதற்கும் மனந்துணியவில்லை. ஆதலின், “சாம்பவர்களாகிய உங்களுடைய கீர்த்தனத்துக்கு எனது சிறப்புப்பாயிரம் எதற்கு? இசைநூலாகிய அதற்கு இசையறிந்தவர்கள் அளித்தால் பொருத்தமாக இருக்கும். அன்றியும் மிகப்பிரவித்தமாக வழங்கும் அஞ்சாலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் வேண்டிய அவசியமே இல்லை” என்று கூறினார். பாரதியார், “எவ்வளவோ சிவபுராணங்களைப் பாடியவர்களும் சிவபக்த சிரோமணிகளுமாகிய தங்களுக்குத்தான் அச்சரித்திர அமைப்பின் அருமை தெரியும். சாதாரண ஜனங்களுக்குப் பக்தியை உண்டாக்கும் வண்ணம் அமையவேண்டுமென்று எண்ணிச் செய்த அது எதோ சுசவரகிருபையால் உருப்படியாயிற்று. தங்கள் வாக்கினால் அதற்கு ஒரு சிறப்புப்பாயிரம் இருந்தால் இதுவரையிலும் இல்லாத ஒரு சிறப்பு உண்டாகுமென்று எண்ணுகிறேன்” என்று அடிக்கடி கூறி வற்புறுத்திவந்தார். பிள்ளையவர்கள் ஓவ்வொருமுறையும் ஏதேதோ சமாதானம் கூறிவந்தனர்.

ஓருநாள் பிற்பகலில் பாரதியார் பிள்ளையவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது பிள்ளையவர்கள் ஆகாரம் செய்து விட்டு வழக்கம்போலத் துயின்றுகொண்டிருந்தனர். அதனையறிந்த பாரதியார் வெளித்தின்னையிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு பாடத் தொடங்கினார். ஸங்கிதவித்துவான்கள் தனியே இருக்கை ஸில் இங்கனம் தாழே பாடி மஷிம்ஹாது இயல்பு. பாரதியார்

தாம் இயற்றிய நந்தனூர் சரித்திரத்திலுள்ள கீர்த்தனங்கள் சில வற்றைப் பாடினார். இவருடைய இன்னிசை பிள்ளையவர்களை எழுப்பிவிட்டது. அவர்கள் எழுந்து படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். கீர்த்தனங்களின் இசையும் பொருளும் அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தன. உடனே எழுந்து சென்றல் பாரதியார் தாமே அதுபவித்துப் பாடுவதை நிறுத்திவிடுவாரென்ற எண்ணத்தால் அங்கிருந்தபடியே கேட்கலானார்கள். பாரதியார், “கனகஸ்பாபதி தரிசனம் ஒருநாள் கண்டால் கலிதீரும்” என்ற கீர்த்தனத்தைப் பாடினார். பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியினிடம் உறுதியான பக்திபூண்டவர்கள்; அம் மூர்த்தியின் குஞ்சித சரணத்தை மறவாத உள்ளத்தினர்; அவர்கள் இயற்றம் நூல்களின் இறுதியில் அச்சரணத்தை வாழுத்தி நிறைவுறுத்துவது அவர்களது வழக்கம். ஆதலின் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தி விஷயமாகவுள்ள அக் கீர்த்தனம் அவர்கள் மனத்தை உருக்கியது. பாரதியார் பின்னும் சில கீர்த்தனங்களைப் பாடினார். பிள்ளையவர்கள் தம்மையே மறந்து அவ்விசைப்பாட்டுக்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்; பக்தி மிகுதியினால் அவர்களுக்குக் கண்ணீர் வெளிப்பட்டது. உடனே எழுந்து வெளியே வந்தார்கள்; பாரதியார் எழுந்து நின்றார். அவர்கள் பாரதியாருக்கு அஞ்சலி செய்தார்கள். பின்டு,

“கோமேவு திருத்தில்லை நடராசப் பெருமான் ரூள்
கூடி யுங்ந்த
பூமேவு பேரன்பர் திருநாளோப் போவார்தம்
புனிதச் சிறைப்
பாமேவு பலவகைய விசைப்பாட்டா வினிமையுறப்
பாடி மீந்தான்
எமேவு கோபால திருட்டினபா ரதியென்னும்
இசைவல் லோனே”

என்னும் சிறப்புப்பாயிரப் பாடலொன்றை அன்புடன் பாடியளித்தார்கள்; அளித்துவிட்டு, “பல நாளாகத் தாங்கள் விரும்பியபடி செய்ய இயலாததற்கு வருந்துகிறேன்; இதுகாறும் சாம்பவர்களாகிய தங்களை அலைக்கழித்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று கூறினார்கள். “எந்தக்காலத்தில் எது நிறைவேற வேண்டுமோ அந்தக்காலத்தில்தான் அது நிறைவேறும். தாங்கள் இப்பொழுதேனும் அளிக்கும்படி செய்த ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான் திருவருளை எண்ணிப் போற்றுகின்றேன்” என்று பாரதியார் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றார்,

5

கரதாபமுதலியார் சரித்திரம், நீதிநூல் முதலியவற்றை இயற்றியவராகிய வேதநாயகம்பிள்ளையென்பவர் சீகாழியிலிருஞ்து மாழுரத்துக்கு முன்வீபாக மாற்றப்பட்டு வந்தார். அவர் கிறிஸ்தவமதத்தினராயிலும் எல்லா மதத்தினரிடத்தும் அன்புடையவர்; பின்னோயவர்களிடத்திற் பாடங் கேட்டவர்; அழகிய இனிய செய்யட்களை எனிய நடையில் இயற்றும் பழக்கமுடையவர்; தமிழில் கீர்த்தனங்களையும் இயற்றியிருக்கிறார்.

அவருக்கு இயல்பாக ஸங்கீதப்பயிற்சியில்லை. எனினும் யாரேனும் ஒருவர் ஒருகீர்த்தனத்தைப் பாடக்கேட்டால் அந்த மெட்டடை வைத்துக்கொண்டு புதிதாக ஒரு கீர்த்தனம் இயற்றி விடுவார். அங்கனம் அவர் இயற்றிய கீர்த்தனங்களை அவர் கோர்ட்டில் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களிலும் வக்கீல்களிலும் ஸங்கீத ஞானமுள்ளவர்கள் தாமே மனனம்பண்ணி அன்புடன் பாடுவார்கள்; தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் கற்றுக்கொடுத்துப் பாடச்செய்வார்கள். இச் செயல்களாலும், அக்கீர்த்தனங்களின் எனிய நடை, தொடர்ந்த பொருட்சிறப்பு முதலிய அழகிய அமைப்புக்களாலும், அவை மாழுரத்திலும் அதைச் சார்ந்த இடங்களிலும் மிகுதியாக வழங்கிவரலாயின.

வேதநாயகம்பிள்ளை சீகாழியிலிருஞ்தபோதே பாரதியாரைப் பற்றி அறிந்தவராதவின் மாழுரத்திற்கு வந்த பின்னர் இவரது பழக்கத்தை முயன்று பெற்றுக்கொண்டார்; இவர் இயற்றிய கீர்த்தனங்களை, அறிந்தவர்களால் அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டு மகிழ்வார்; அவற்றைப் பின்பற்றித் தாம் இயற்றிய கீர்த்தனங்களை இவரிடம் காட்டி, ஸங்கீதஸம்பந்தமாக இவர் கூறும் யோசனைகளைக் கேட்டு அவற்றிற் கேற்ப அமைப்பார். இங்கனம் பழகி வந்ததால் இருவருக்கும் இருந்த அன்பு வளர்ச்சியற்றது.

தாதுவருஷத்தில் கோடிய பஞ்சத்தால் ஜனங்கள் பல வகையான துண்பங்களை அடைந்தனர். அப்பொழுது வேதநாயகம்பிள்ளை தாமே பொருஞ்சுவிசெய்தும், பலபிரபுக்களிடம் சொல்லிப் பொருஞ்சுவிசெய்வித்தும், கஞ்சித்தொட்டி அமைப்பித்து நாள்தோறும் பலபேர்களுக்குக் கஞ்சிவார்க்கச்செய்தார்; அதனால் பல ஏழைகள் இன்புற்றனர். இந்தத் தர்மச்செயலிக் கண்ட பாரதியார் உள்ளாங்குளிர்ந்து வேதநாயகம் பின்னோயின்மீது, “நீயே புருஷமேரு” எனத் தொடங்கும் ஒரு கீர்த்தனத்தைப் பாடினார். பாரதியார் இயற்றிய கீர்த்தனங்களுள் இஃதொன்றே

நரஸ்துதியாக உள்ளது. வேறு எந்த ஸமயத்திலும் யார்மீதும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

*

*

*

ஓருசமயம் மாழூரத்தில் சில தர்க்க வியாகரண வித்துவான்கள் ஒரு பிரபுவின்வீட்டிலே கூடியிருந்தனர். வேறு சிலரும் அங்கே இருந்தனர். அப்பொழுது பாரதியாருடைய அன்பரொருவர், “கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாருடைய கீர்த்தனங்கள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன! அவருடைய ஞானம் ஆச்சரிய கரமானது; ஸம்ஸ்கிருத நூல்களிலுள்ள விஷயங்கள் பல அவற்றில் உள்ளன”, என்று பாராட்டினார். அதைக் கேட்ட மேற்கூறிய வித்துவான்களுட் சிலர், “அவருக்கு என்ன தெரியும்? காயகர்களுக்குப் பாஷாஞானம் ஏது? எந்தச் சாஸ்திரம் அவருக்குத் தெரியும்? ஸங்கீதம் அர்த்தமில்லாத சப்தஜாலந்தானே!” என்று இழிவாகப் பேசினர். அப்பொழுது அங்கே யிருந்த பாரதியாருடைய மாணுக்கராகிய இராமசாமி ஐயர், அவர்களுடைய அறியாமையையும் பொருமையையும் உணர்ந்து, நந்தனார் சரித்திரத்தி அள்ள,

“வாசியாலே மூலக்கணல் வீசியே சமன்றவரப்
பூசைபண்ணிப் பணிந்திடு மாசறக்குண் டவியைவிட
டாட்டுமே - மனமூட்டுமே - மேலோட்டுமே - வழிகாட்டுமே”

“முப்பாழுங் தாண்டிவந்து அப்பாலே நின்றவர்க்கு
இப்பார்வை கிடையாது”

“குண்டலி சக்தியைக் கொண்டு
கிளம்பி மண்டலம் புகுந்து
சஞ்சரித்துக் கொண்டார்—
குறையா அமிர்தமுண்டார்”

முதலிய கீர்த்தனப் பகுதிகளைச் சொல்லி, “இவைகளெல்லாம் உபயோகமற்றவைகளா? எங்கே, இவைகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். உங்கள் வியாகாணத்தையும் தர்க்கத்தையும் கொண்டு இவற்றை அறியமுடியுமா?” என்று கம்பிரமாகப் பேசினார். கேட்டு முன் குறை கூறியவர்கள் மௌனமாக இருந்து விட்டார்கள்.

*

*

*

பாரதியார் ஒருமுறை சிதம்பரம் சென்றிருந்த காலத்தில் ஆலயத்திற் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் இவரைக் கவனித்தனர். அப்பொழுது அவர் இவருடைய சிவபக்தியை அறிந்து வியந்தார்; இவர் கீர்த்தனங்களைக் கேட்டுச்

சிவபிரான் திருவருட் சிறப்பைப் பலவகையாக எடுத்துப் பாராட்டு வனவாக அவை இருத்தலையுணர்ந்து இன்புற்றுச் சென்றார்; மறுநாள் ஆலயத்துக்கு வந்த காலத்தில் இவரைக் கண்டு தம்முடைய ஞாபகத்தின் அறிகுறியாக இருக்கவேண்டுமென்று பத்துருபா அளித்தனர்.¹

*

*

*

நந்தனார் சரித்திரம் இயற்றப்பட்ட பிறகும் பாரதியார் அவ்வப்போது கீர்த்தனங்களை இயற்றிவந்தார். நாகபட்டினத்தி லுள்ள வைசியர்கள், “எங்கள் மரபினராகிய நாயனார் ஒருவரது சரித்திரத்தை இயற்றி யளிக்கவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வேண்டியபடியே இயற்பகை நாயனார் சரித்திரத்தை இவர் இயற்றினார். அதன்பிறகு சிதம்பரத்தி லுள்ளார் சிலர் விரும்பியபடி திருலீகண்ட நாயனார் சரித்திரத்தை யும் இயற்றினார். இந்த இரண்டும் தமிழ் நாட்டில் நந்தனார் சரித்திரத்தைப் போல அதிகமாகப் பாவவில்லை. திருப்பழுனம் பஞ்சாப கேச சாஸ்திரிகள் அந்தக் கதைகளை மிகவும் சிறப்பாகச் செய்வ துண்டு; வேறு பலரும் அவற்றைப் பிரஸங்கம் செய்து வந்தார்கள்.

நந்தனார் சரித்திரம் முதற்பதிப்புப் பிரதி இப்பொழுது எங்கும் அகப்படவில்லை. அதன் பின்னர் அச்சரித்திரத்தின் பல பதிப்புக்கள் பலவகை யூருவங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. துந்துபி வருஷம் ஆவணி மாதம் அதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியாயிற்ற. அதன் முகப்புப் பக்கத்தில், “ஓ, பெரிய புராணம் அறபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய நந்தனை ரென்னும் திருநாளைப்போவார் திவ்ய சரித்திரக் கீர்த்தனையும் சிதம்பரக்கும்மியும். இவை சங்கீத சாஹித்திய வித்வாம்சராகிய ஆனை தாண்டாபுரம்-பாரதி கோபாலகிருஷ்ணயரால் நூதனமாக வியற்றியதைப் புதுவையிலிருக்கும் சேலம் வையாபுரிசெட்டியார் குமாரராகிய காயல் வெல்ல வியாபாரம் லீரப்ப செட்டியார் அச்சிட்டுத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி, திருவையாறு சாமிகாத் தேசிகரால் முன் ரிஜிஸ்டர் செய்தச்சிட்டது போல் இரண்டா முறை விவேக விளக்க அச்சக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பட்டன. துந்துபி வருஷம் ஆவணி மாதம்” என்பவை காணப்படுகின்றன. அப்பதிப்பிற் காணப்படாத பல தனிக் கீர்த்தனங்கள் பிற்காலப் பதிப்புக்களிலே சேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

¹ இச் செய்தியைப் பாரதியாரே சொன்னதுண்டு.

இயற்பகைநாயனர் சரித்திரமும் திருநீலகண்டநாயனர் சரித்திரமும் அச்சிடப்படவில்லை. அவற்றைக்கதை பண்ணுவாரும் அரியராயினர். அவை முழு உருவத்தோடு இருக்கின்றனவோ இல்லையோ என்ற சந்தேகங்கூட இப்பொழுது உண்டாகிறது. முதியவர்களான சில ஸங்கீத வித்துவான்கள் அவ்விரண்டு சரித்திரங்களிலுமுள்ள சில சில கீர்த்தனங்களை மட்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றேடு பாரதியார் காரைக்காலம்மையார் சரித்திரத்தையும் இயற்றியதாகச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

ச

என் தந்தையார் சிறந்த ஸங்கீத வித்துவானுதவின் பாரதியாருடைய பழக்கம் முன்பே அவருக்கு இருந்தது. என் ஜூந்தாம் பிராயம் முதற்கொண்டே நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனங்களை அறிந்து மனனம் செய்து பாடுவதுண்டு. அச்சரித்திரத்திற்கு நாடெங்கும் இருந்த மதிப்பினை யறிந்த எனக்குக் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் ஒரு மகானென்றும் அவரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணம் இருந்து வந்தது. பாரதியார் மாழுரத்திலேயே இருந்து வருவதாக எந்தையார் கூறியிருந்தனர். ஆதவின் மாழுரத்திற்குச் சென்றால் இவரைத் தரிசித்துப் பழகலா மென்னும் ஆவலுடையவனுணேன்.

பிரஜோற்பத்தி வருஷம் சித்திரை மாதம் (1871 ஏப்ரலில்), முதன்முதலாகக் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரைத் தரிசித்துப் பழகும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது. அக்காலத்தில் எனக்குப் பிராயம் பதினேழு.

என் தந்தையாரவர்கள் என்னை மாழுரத்திலிருந்த மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் ஒப்பித்துத் தமிழ் கற்பிக்கச் செய்ய எண்ணினர். அதன் பொருட்டு என்னை அழைத்துக்கொண்டு மாழுரம் வந்தனர்.¹

நானும் என் தகப்பனாரும் மாழுரம் மகாதானபுர அக்கிரகாரத்தில் ஒரன்பருடைய வீட்டுத்திண்ணையில் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பிற்பகல் 3 மணி இருக்கும். வீதிவழியே ஒருவர் நடந்து வந்தார். அவரைக்கண்ட என் தகப்பனுர் எழுந்து, “பாரதியாரவர்களா?” என்று கேட்கவே, வீதியிற் சென்ற அவர், “யார் அது? வேங்கடஸாப்பையரவர்களா? எது இவ்வளவு தூரம்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே நாங்கள் இருக்கும்

¹ இவ்வரலாறுகளை ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் இரண்டாம் பாகத்திற் காணலாம்.

தற்றந்தவிலை!

தற்றந்தவிலை!

ஓரு நல்ல சந்தர்ப்பம்!

பிரம்மஸி மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களுடைய 80-ஆவது ஆண்டு நிறைவை முன்னிட்டு அவர்களாற் பதிப்பிக்கப் பெற்ற புஸ்தகங்களை 1935-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மீ 30-ஆம் தேதி வரையில் ரொக்கத்துக்கு வாங்கு பவர்களுக்கு முன்றில் ஒரு பங்கு ($33\frac{1}{3}\%$) கமிஷன் கழித்துக் கொடுக்கப்படும். தமிழ்னபர்கள் இந்த வெந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறேன்.

இங்னம்,

K. சுப்பிரமணியன்

மாணேஜர்

தியாகராஜ விலாஸம், திருவல்லிக்கேணி.

தமிழில் அரிய நூல்கள் த்வாதசோபநிஷத்

12 — உபநிஷத்துகள்

- (1) ஜத்ரேய உபநிஷத்;
- (2) தைத்ரீயோபநிஷத்;
- (3) கடோபநிஷத்;
- (4) சுவேதாசல்ரோபநிஷத்;
- (5) ஈசோபநிஷத்;
- (6) பிரஹதாரண்யகோபநிஷத்;
- (7) கேநோபநிஷத்;
- (8) சாந்தோக்யோபநிஷத்;
- (9) நிருவிம்மதாபநி உபநிஷத்;
- (10) ப்ரச்னேபநிஷத்;
- (11) முன்டகோபநிஷத்;
- (12) மாண்கேயோபநிஷத்.

456—பக்கங்கள் :: உயரிய கல்கோ பயின்ட் :: ரூ. 300

50 — அரிய உபந்தியாலைங்கள்

காஞ்சி காமகோடி பிடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமி கள் அருளியலை, 600—பக்கங்கள் கொண்டது, அழகிய கல்கோ பயின்டு	.. ரூ. 1 8 0
---	--------------

ஷீ 2-ம் பாகம், ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்	.. ரூ. 0 10 0
----------------------------------	---------------

ஹேமலதை.—ஓர் இனிப் நாவல். இரண்டு சகோ தரிகள் இயற்றியது, 343-பக்கங்கள் ரூ. 1 4 0

மற்றும் அநேக அரிய தமிழ் நூல்களும், “கலைமகள்” சந்தாதார்க்கு மாத்திரம் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்.

மாணேஜர், கலைமகள் ஆபீஸ், மயிலாப்பூர், சென்னை.

காலமகள்

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

4

நந்தனார் சரித்திரத்தின் வியாபகம் அதிகமாக ஆகப் பாரதி மாருக்கு அங்கங்கே கதைபண்ணும் பணியும் அதிகமாயிற்று. அச்சரித்திரம் பாரதியாருடைய பேராற்றலையும் கற்பணையிகுதியையும் நன்கு விளக்குகின்றது. பெரியபுராணத்தில் உள்ள சுருக்கமான வரலாற்றை அதில் விரித்து அவர் அமைத்திருக்கின்றார். பெரியபுராணத்தில் வேதியரைப்பற்றிய செய்தியேனும் நந்தனாரை அவர் துன்புறுத்தியதேனும் காணப்படவில்லை. பஞ்சமகுலத்தினராகிய நந்தனார் பழையகால் வழக்கப்படி ஒரு பண்ணையாளாகத் தான் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்து அவருக்கு ஒரு எஜான்னை இவர் உண்டாக்கிக்கொண்டார். நந்தனாருடைய சிவபக்தியும் துறவுநிலையும் சாந்தாள்ளமும் நிறைந்தகுணங்களும் பிரகாகிக்க வேண்டுமென்று நினைந்து அவர் இயல்புகளுக்கு எதிராக உள்ள இடப்புகளை அவ்வாண்டைக்குப் பொருத்தினார். இந்த இருவகை நிலையும் ஒன்றுக்கொன்று சுவைபயந்துகொண்டு உலகியலை வெளிப்படுத்துகின்றன. நந்தனார் மிக்க ஏழை, கூவி வேலை செய்யும் அடிமை; ஆண்டையோ பெருஞ்செல்வமுடையவர், பல அடிமைகளை உடையவர், இறுமாப்புடையவர். ஆந்த வேற்றுமைகளும் பாரதியாருடைய சரித்திரத்துக்கு கொடுக்கின்றன.

நந்தனாருடைய சிவபக்தி பலவகையில் தடையறகின்றது. ஆண்டைக்கே அடிமை யென்னும் என்னத்தினாலும் சுற் பழக்க மின்மையாலும் நந்தனாருடைய சுற்றந்தார் எல்லாவிதத்திலும் தூய்மையைடைய நந்தனாரை வெறுக்கின்றனர். ஸ்ரீநாராஜப்

திண்ணைக்கு வந்து அமர்ந்தார். உடனே என்னுடைய தந்தையாரின் கட்டளைப்படி அவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தேன்.

வந்தவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரென்பதை யறிந்த எனக்கு மிக்க விப்பு உண்டாயிற்று. அவருடைய புகழையும் நந்தனார் சரித்திரத்தின் அழகையும் உணர்ந்து ஈடுபட்டிருந்த என் இளைய உள்ளத்துக்குப் பாரதியார் ஓர் அழகிய உருவத்தையுடைய வராக இருப்பாரென்ற காரணமில்லாத தோற்றமொன்று இருந்துவந்தது. ஆனால், நான்கண்ட காட்சி அதற்கு நேர்விரோதமாக இருந்தது.

அகலமான புறங்கால்களுக்குமேல் சூம்பின கால்கள்; பருத்த முழங்கால்கள்; தடித்த இடை; முழங்காலுக்குமேல் வஸ்திரம்; கூனல் முதுகு; இறுகின கழுத்து; பெருத்த முண்டொன்று முன்வந்திருக்கும் குரல்வளை; அந்தக் கழுத்தில் ஏகருத்திராட்சம்; மார்பில் வில்லையோடுள்ள ருத்ராட்சகண்டி; பூனைக்கண்; குறுக்கேனின்ட தலை; அதன்மேல் நாணற் பூவைப்போலப் பறந்து கொண்டிருக்கும் பத்துமயிர்; இந்தக் கோலத்தோடு பாரதியார் இருப்பாரென்று நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. அத்தகைய உருவத்தினால் இவருடைய ஸங்கீதத் துக்கோ சிவபக்தி வைராக்கியத்துக்கோ இழுக்குச் சிறிதும் உண்டாகவில்லை. கோணலை யுடைய வீணையிலிருந்தல்லவா இனிய இசை எழுகின்றது? ஜடமாகிற அதற்கே அவ்வளவு சக்தி யிருக்கும்போது, சசுவரசக்தியினால் உண்டாகிய 1சாரீரவீணக்கு எவ்வளவு கோணல் இருந்தால்தான் என்ன?

பாரதியார் கையில் மூங்கிற் கம்பொன்றை ஊன்றிக்கொண்டு நடந்து வந்தார். அவருக்கு அக்காலத்தில் பிராயம் சற்றேறக்குறைய எழுபதுக்குமேல் இருக்கலாம். ஆயினும் பிரமசரியத்தின் சக்தி அவருடைய பிராயத்தை அடக்கிக்காட்டியது. அறுபதுக்குள்தான் இருக்குமென்று தோற்றியது.

என் தந்தையாரும் பாரதியாரும் ஒருவரை யொருவர் கேஷமலாபங்களை விசாரித்துக்கொண்டார்கள்.

பாரதியார்:—நீங்கள் இங்கே வந்த விசேஷம் என்ன? யார் இந்தப் பிள்ளை?

தகப்பனார்:—இவன் என்னுடைய குமாரன்; தமிழ் படித்து வருகிறன். இங்கேயுள்ள மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் தமிழ் கற்பிக்கச் செய்யலாமென்று என்னி அவர்கள் பால் ஒப்பிக்க வந்திருக்கிறேன்.

1 உடம்பைச் சாரீரவீணையென்பார் இசைதூலார்.

பாரதியார்:—ஸங்கீதத்தில் அப்யாஸம் பண்ணிவைக்கவில் லியா? கனம் கிருஷ்ணயருடைய சிவ்யபரம்பரை வீணைகப்போகாமல், விளங்கவேண்டாமா?

தகப்பனார்:—ஸங்கீதமும் தெரியும். என்னிடமும் என்தமிடி சின்சாமியிடமும் அப்யாஸம் செய்திருக்கிறோன். பல உருப்படிகள் பாடம் உண்டு. இங்கே இருந்தால் உங்களிடமும் அப்யாஸம் செய்து கொள்ளலாமல்லவா?

பாரதியார்:—பிள்ளையவர்கள் நல்ல வித்துவான்தான். அவரைப்போன்ற கவிதாசாமரத்தியமும், பாடஞ்சொல்லும் சக்தியும், நற்குணமும், உபகாரசிந்தையும் உள்ளவர்களைப் பார்க்கமுடியாது. ஆனாலும், அவர் ஸங்கீதவிரோதியல்லவா? அவருக்கும் ஸங்கீதத்துக்கும் வெகுதாரம். இருக்கட்டும். இவனுக்குக் கனம் கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்கள் பாடமுண்டா? “குஸாம குந்தனாம்பிகையே” என்ற கீர்த்தனம் தெரியுமா?

உடனே என் தகப்பனார் கட்டளையின்மேல் அந்தக்கீர்த்தனத்தையும் வேறு சில கீர்த்தனங்களையும் பாடினேன்; நந்தனார் சரித்திரத்திலுள்ள சில கீர்த்தனங்களையும் பாடினேன். அவர் விரும்பியபடி என் தகப்பனாரும் பல கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்காட்டினார். நானும் உடன் பாடினேன்.

கேட்ட பாரதியார் மகிழ்ந்து, “இவனுக்குச் சாரீரம் இருக்கிறது. உங்களுடைய வழிகளை நன்றாக அப்யாஸம் பண்ணியிருக்கிறேன். மேலும் மேலும் அப்யாஸத்தை விறுத்தாமற் பண்ணிக்கொண்டுவரவேண்டும்” என்றார்.

தகப்பனார்:—தினாந்தோறும் விடியற்காலையில் தங்களிடம் வந்து சிகைசொல்லிக்கொள்ளும்படி செய்விக்கிறேன். தாங்கள் கிருபைவைத்து அப்யாஸம் செய்துவைக்கவேண்டும். இவனுக்குத் தெரிந்த கீர்த்தனங்களையும் கேட்டு ஆசிர்வாதம் செய்யவேண்டும். அதனால் இதுவரையில் தெரிந்து கொண்டவற்றை மறவாமல் இருக்கமுடியும். தாங்கள் இருக்கும்போது இவனுக்கு என்ன குறை?

பாரதியார்:—ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியின் கிருபை பூரணமாக இருக்குமென்று நம்புகிறேன். இவன் என்னிடம் அப்யாஸம் பண்ணிவந்தால் எனக்கும் மிகத்திருப்தியாக இருக்கும். கனம் கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்களைச் சுத்தமாகப் பாடும்படி சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறீர்கள்.

பிறகு பாரதியார் தம் இருப்பிடம் சென்றார். நான் பிள்ளையவர்களிடம் பாடங் கேட்கத் தொடங்கினேன். தினங்தோறும் விடியற்காலையில் எழுந்து பாரதியாரிடம் சென்று இசைப்பயிற்சி செய்து வந்தேன். பாரதியார் எனக்குப் பாடமாயிருந்த கீர்த்தனங்களைக் கேட்டுத் திருத்துவார்; கனம் கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்களை அடிக்கடி பாடச்செய்து கேட்டு இன்புற்று உருகுவார்; அவற்றின் மெட்டைப் பாராட்டுவார். பாரதியார் இயற்றிய கீர்த்தனங்களையும் வேறு பல பழைய உருப்படிகளையும் அக்காலத் தில் நான் கற்றுக்கொண்டேன். மாலைக்காலங்களில் ஓய்விருந்தால் பாரதியாரோடு காவிரிக்குச் சென்று ஸந்தியாவந்தனம் செய்து வருவேன்.

நான் நாள்தோறும் பாரதியாரிடம் சென்று பயின்று வருவது பிள்ளையவர்களுக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் அப்புலவர் பெருமானும் பாரதியாரும் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது பிள்ளையவர்கள் பாரதியாரை நோக்கி, “என்னிடம் ஒரு பிராமணச்சிறவர் பாடங் கேட்கிறோ; செய்யுட்களை இசையோடு படிக்கின்றார்; காதுக்கு இனிமையாக இருக்கிறது. நீங்கள் கேட்டால் உங்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்கும்”, என்றார்கள்.

பாரதியார்:—எனக்கு அவைனத் தெரியும். அவனுடைய தகப்பனாருக்கும் எனக்கும் பல நாளாகப் பழக்கம் உண்டு. அவன் தினங்தோறும் என்னிடமும் ஸங்கீத அப்யாஸம் செய்து வருகிறான். சாரீர சம்பத்து இருக்கிறது. தங்களிடம் படித்து வருவதாக அவன் சொன்னான். அவளை நன்றாகப் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று நானும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிள்ளையவர்கள் இதனைக் கேட்டபிறகு திடீரென்று பாரதியாரிடம் விடைபெற்று நேரே தம் இருப்பிடம் வந்தார். அங்கே அன்பர்களுடன் பாடங்களைச் சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்த நான் அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றேன்; அவர்கள் என்பால் வந்து, “நீர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரிடம் இசைப்பயிற்சி செய்வதுண்டோ?” என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களிடம் அதுகாறும் அச்செய்தியை அறிவியாததை நினைந்து அஞ்சினேன்; மெல்ல, “ஆம்; அவர்களிடம் சென்று அப்பியாஸம் செய்யும்படி என் தகப்பனுர் கட்டளை யிட்டார்கள். இது வரையில் பயின்றவற்றை மறவாமல் இருக்கும் பொருட்டு அங்ஙனம் செய்துவருகிறேன்” என்றேன். அக்கவிஞர்ப்ரான், “நீர் அங்ஙனம் செய்து வருவதை நான் இதுவரையில் அறிந்துகொள்ளவில்லை; இன்றதான் பாரதியார் சொன்னார்;

இசையில் அதிகப்பயிற்சியும் ஊக்கமும் வைத்துக்கொண்டால் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் நன்றாகப் புத்திசெல்லாது. நூல்களின் கருத்தை நன்றாகி ஆராய்ந்து படிக்கும் வழக்கத்தை அது தடுத்துவிடும்” என்றார்கள். அவர்களுடைய நோக்கத்தை அறிந்து மறுநாள்முதல் பாரதியாரிடம் இசைப்பயில்வதை நிறுத்தி கொண்டேன். வேறொன்றும் சொல்லாமல், “இங்கே வருவதற்கு ஓய்வு இல்லை; படித்தவற்றைச் சிந்திக்கவேண்டும்” என்று இவரிடம் சொல்லிவிட்டேன். அப்பால், நேர்ந்த காலங்களிலே இவரிடம் சென்று பழகிக்கொண்டு மட்டும் வந்தேன். திருவாவடு துறை சென்று இருந்த காலங்களில் இடையிடையே மாழுரத்திற்குச் செல்லும்பொழுது இவரைப்பார்த்து இவருடைய ஆசிபெற்றுச் செல்வேன்.

பிள்ளையவர்கள் என்னுடைய இசைப்பயிற்சியைப் பற்றிச் சொன்னபோது பாரதியார், “அவர் ஸங்கீத விரோதி” என்று கூறியதன் உண்மை புலப்பட்டது. அதனால் எனக்குப் பிள்ளையவர்களிடத்தில் சிறிதேனும் வெறுப்பு உண்டாகவில்லை. ஸங்கீதத்தில் இளமை தொடங்கியே இயல்பாகப் பிரியமிருந்தும், அக்காலம் முதற்கொண்டு என்னுடைய முக்கியமான நோக்கமும் முயற்சியும் தமிழாகவே இருந்தமையினால், அதன்பொருட்டு எதையும் தியாகம் செய்யும் இயல்லபை மேற்கொண்டேன். இல்லையாயின், அந்தப் புலவர்சிகாமணியின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகித் தமிழ்த் தாயின் திருத்தொண்டைச் செய்து இன்புற்று வரும் நிலைமை மாறியிருக்கலாமல்லவா?

பிற்காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் அயர்ச்சியுடன் இருக்கும் காலங்களில் தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் கீர்த்தனங்களையும் இசையுடன் பாடச்செய்து கேட்பார்கள். நான் பாடுவேன்; நந்தனார் சரித்திரத்திலுள்ள கீர்த்தனங்களையும் பாடுவதுண்டு. அவற்றைக் கேட்ட அத்தமிழ்ப் பெரியார் அவற்றிற் பொதிந்துள்ள கிவபக்தியுணர்ச்சியைப் பாராட்டுவார்கள்.

7

மகாவைத்தியநாததயரும் அவருடைய தமையனராகிய இராமசாமி ஐயரும் மாழுரம் வருங்காலங்களில் பாரதியாரை வந்து வணங்கி ஸல்லாபம் செய்வார்கள். பிற்காலத்தில் பாரதியார் தம்முடைய மாணுக்கராகிய இராமசாமி ஐயரென்பவர் வீட்டிலேயே இருந்துவந்தார். மகாவைத்தியநாததயரும் மாழுரத்திற்கு வந்தால் அங்கேயே தங்குவார். அச்சமயங்களில் அவர் பாரதியா

ருடைய கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு மனனம் செய்துகொள்வார். அவருக்கு இவருடைய கீர்த்தனங்களிற் பல பாடம் உண்டு.

இரு சமயம், மகாவைத்தியநாதையருடைய மந்த்ரோபதேச குருவும், அதிவர்ணங்கிரமியும், ஸுதஸம் ஹிதையை யாவருடைய மனமும் உருகும்படி பிரஸங்கம் செய்ய வல்லவரும், சிவஸ்தலத் திருப்பணி செய்வதில் ஈடுபட்டவருமாகிய கோடகங்களுர் ஸ்ரீ சந்தரஸ்வாமிகளென்னும் பெரியார் மாழூரம் வந்திருந்தார். பாரதி யார் அவருடைய வரவையறிந்து சென்று தரிசனம் செய்தனர். அவர் பாரதியாருடைய கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு உருகுபவர்; அவற்றிலுள்ள பொருளமைதியால் இவருடைய பக்தி ஞான வைராக்கிய நிலைகளை உணர்ந்தவராதவின் இவரை, “சிவபக்தி யென்னும் பயிர் தமிழ்நாடு முழுவதும் தழைத்தோங்கும்படி உங்களுடைய கீர்த்தனங்களாகிய மழைசெய்கின்றது. உங்கள் ஜன்மமே ஜன்மம். சிவ பக்தர்களுடைய பெருமையை அறிந்து உருகுவது அருமை; பிறரையும் அறியப்பன்னுவது அதனிலும் அருமை; அந்த அருமையான காரியத்தை நிங்கள் செய்துவருகிறீர்கள்” என்று பாராட்டி இவர் முதுகைத் தடவிக்கொடுத்தனர். பாரதி யார், “எல்லாம் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான் திருவருளே. தாங்கள் லோகோபகாரமாகச் செய்துவரும் அருட்செயல்களால் பயன்படந்து வரும் நாங்கள் தங்களைப் பின்பற்றி நடப்பது தானே முறை?” என்று பணிவாக விடை பகர்ந்தார். பிறகு ஸ்வாமிகள் தாம் அச்சிட்ட வடமொழி வேதாந்த சாஸ்திரங்களாகிய பிரமகிதை, அமிர்தசாகரமென்னும் புஸ்தகங்களை இவருக்கு வழங்கினார்.

நான் பாரதியாரைப் பார்த்த காலத்தில் அவருடைய சாரீரம் கம்மலாக இருந்தது. இவர் பலகாலத்துக்கு முன்பிருந்தே பிடில் வாத்தியத்தைப் பழக்கம் செய்துவந்ததுண்டு; முதுமைப்பிராயத் தில் தனியே இருக்கும்பொழுது அதை வாசித்துப் பொழுது போக்கி மகிழ்ந்து இன்புற்றிருப்பார்.

*

*

திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் 16-ஆம் பட்டத்தில் தலைவராக வீற்றிருந்த மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருக்குப் பாரதியாரிடம் மிக்க அன்பு உண்டு. அவருடைய கல்வி யறிவையும் ஸங்கீத அபிமானத்தையும் தர்மசிந்தனையையும் அறிந்த பாரதியாருக்கும் அவர்பால் நன்மதிப்பு இருந்தது. சுப்பிரமணியதேசிகர் மாழூரம் வந்த காலங்களில் இவர் அவரைச் சென்று காண்பார். அவர் மிக்க பிரியத்தோடு இவருடன் ஸ்லாபம் செய்து மகிழ்வார்,

இவர் கதைபண்ணுவதனால் உண்டான வருவாயைச் சேமித்துவைத்திருந்தார். ஆடம்பரமில்லாத வாழ்வடையவராத லின் இவருக்குப் பொருட்செலவு மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்தது. ஆதலின் இவர் தம் முதிய பிராயத்தில் மூவாயிரத்தைந்தாறு ரூபாய்க்குமேல் வைத்திருந்தார். அதில் தம்முடைய செலவுக்கு ஒரு சிறுதொகையை வைத்துக்கொண்டு, தம்மைப் போற்றிப்பாது காத்த இராமசாமி ஐயருக்கும் பிறருக்கும் உபகாரங்கியாக ஒரு தொகையை வழங்கினார். எஞ்சிய மூவாயிராறுபாயைக் கொண்டு ஏதேனும் ஒரு சிவதர்மம் செய்ய எண்ணினார். அத்தர்மத்தைச் செய்யும் கடமையை ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரிடம் ஒப்பித்தால் அது முட்டின்றி நடைபெறுமென்பது அவர் நம்பிக்கை. ஆதலின் ஒருநாள் இவர் திருவாவடுதுறைக்குப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது இவருடன் மாழுரத்திலேயே ஸ்தலவாஸம் செய்துவந்த சஞ்சிவி சிவராமையர் என்பவர் சென்றார்.

சஞ்சிவி சிவராமையர் தஞ்சாவூர்ப் பழைய ஸங்கிதவித்து வான்களின் ஸமூகத்திலுள்ள ஒருவர். அவருக்கு ஸூப்பராயர் என்ற ஒரு குமாரர் இருந்தார்; அவர் மாகாவைத்தியநாதையர் பாடுங் காலங்களில் உடன் இருந்து பிடில் வாசித்துவந்தார்; அவர் அகாலத்தில் இறந்துவிட்டார். அதனால் புத்திரசோகத்தை யடைந்த சிவராமையர் தஞ்சையை விட்டுவிட்டுத், தம்முடைய மனச்சாந்தியை உத்தேசித்து, மாழுரத்தில் இருந்து சிவதரிசனம் செய்துகொண்டு காலங்கமித்து வந்தார். அக்காலத்தில் பாரதியாருடைய பழக்கம் அவருக்கு ஆற்றலைத் தந்தது.

பாரதியாரும் சிவராமையரும் திருவாவடுதுறை சென்றனர். பாரதியார் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் தம் உள்ளக்கருத்தை வெளியிட்டார். தம்மிடம் இருந்த ரூபாய் மூவாயிரத்தை அளித்து, மாழுரம் சிவாலயத்தில் தாம் யோகம் செய்யும் இடத்திலெலமுந் தகுளியுள்ள அகஸ்தீசுவரருக்கு அர்த்தசாமத்தில் தயிரன்ன மாவது சம்பாஅன்னமாவது நிவேதனம் செய்து அப்பிரஸா தத்தைத் தேங்காய்த் துவையலுடன் தேசாந்தரிகள் ஆறுபேர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்விக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அன்றியும் சிதம்பரத்திலும் சில கட்டளைகளை நடத்திவர வேண்டுமென்று கூறினார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அத்தொகையை ஏற்றுக்கொண்டு இவருடைய கருத்தின்படியே குறைவின்றி நடத்திவந்தார்.

பாரதியார் வந்திருந்த அக்காலத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லா விவிருந்த ஒரு பெரிய பிரபு மடத்திற்கு வந்திருந்தார்; அப்பிரபு

ஸங்கீத அபிமானம் உடையவராதவின் அவரை மகிழ்விக்க வேண்டிச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் பல ஸங்கீத வித்துவான்களை வருவித்திருந்தார். அவர்களுள், சிவகங்கைப் பெரிய வைத்திய நாதையருடைய பக்கவாத்தியக்காரர்களாக இருந்த சாத்தனார்ப் பஞ்சவையர், பிடில் வாத்தியக்காரராகிய கூத்தனார்ச் சாமுவையர், கடவாத்தியத்தில் வல்ல போலகம் சிதம்பரையர், கிஞ்சிரா ராதாகிருஷ்ணயர் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய ஸம்ஸ்கிருத வித்யாகுருவும், ஸங்கீதத் தில் வல்லவருமாகிய திருவாலங்காட்டுத் தியாகராஜ சாஸ்திரிகளும் இருந்தார். பாரதியாருக்கு உவப்பாக இருக்குமென் ரெண்ணிய சுப்பிரமணிய தேசிகர் மேற்கூறிய வித்துவான்களைக் கொண்டு ஒரு ஸங்கீத வினிகை நடைபெறசெய்தார். அப்பொழுது தியாகராஜசாஸ்திரிகள் பாடினார். மற்ற வாத்தியக்காரர்களாகிய வித்துவான்கள் தங்கள் தங்கள் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினார்கள். அந்த ஸங்கீதத்தைக் கேட்ட பாரதியார் மகிழ்ந்து, அத்தகைய வித்துவான்களின் அருமையை யறிந்து ஆதரித்துவந்த சுப்பிரமணிய தேசிகரின் இயல்பைப் பாராட்டினார். வினிகை முடிந்தபிறகு, அதுகாறும் அதன் இனிமையில் ஈடுபட்டிருந்த சிவராமையர், “தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்தபிறகு நல்ல ஸங்கீதத்தைக் கேட்கவேஇல்லை; இன்றுதான் சுத்தமான ஸங்கீதத்தையும் சுத்தமான வாத்தியங்களையும் கேட்டேன். இத்தகைய ஸங்கீதத்தை இக்காலத்தில் இங்கேதான் கேட்க முடியும்; வேறு எங்கும் கேட்க இயலாது” என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

பிறகு பாரதியார் தம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாகச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஏற்றாக்கொண்டதனால் தமக்குண்டான நன்றியறிவை வெளிப்படுத்தினார்; அப்பால் விடைபெற்றுச் சிவராமையருடன் மாழுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

இலக்கியம்

ப்ராக்ருதப் பெண்கவிகள்

டாக்டர் வே. ராகவன், எம். ஏ., பிஎச். டி.

ஹாலன் என்ற சாதவாஹன சக்ரவர்த்தியினால் சேர்க்கப் பட்ட “காதாஸ்பதசதீ” என்ற ப்ராக்ருத ச்ரங்கார கோசத்தில் உள்ள சிலகவிதைகளின் ஆசிரியர்கள் ஸ்த்ரீகளாகக் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களின் பெயர்கள் ரேவா, ரோஹா, அநுலக்ஷ்மி, ப்ரஹதா, வத்தாவஹி, சசிப்ரபா, அஸாலத்தி, மாதவி என்பன.

ரேவா

இவருடைய பெயரில் காணப்பட்டவை இரண்டு கவிதைகள் (I. 87, 90). முதல் கவிதை ‘கலஹாந்தரிதா’ என்ற தலைவியின் ஒரு பாவத்தைப் பற்றியது; இரண்டாவது ‘கண்டிதா’ என்ற தலைவியின் நிலையைக்குறித்தது.

கோபித்துக்கொண்டு ஒரு தலைவி தன் நாயகனை விட்டுவிட்டுப் போகிறார்கள்; அவன் பின்தொடர்ந்து வருகிறார்கள். அவனிடம் இருக்கும் ப்ரேமையை அவளால் மறைக்கமுடியவில்லை; அவன் பின்னால் வருகிறார்களென்றாம் அவருக்கு நன்கு தெரியும். இந்நிலையில் அவருடைய வகை அவனிடம் சொல்லுகிறார்கள்:

“நீ திரும்பிப்போனால் என்ன? உன் மனம் அவனை நோக்கி இருக்கிறதே? இதுபொய்க் கோபம் தானே? காதலன் பின் வருகிற உணர்ச்சியால் உனது பின்புறம் மயிர்சிலிர்த்திருக்கிறதே”¹

சபலனுண ஒரு நாயகன் அடிக்கடி தப்பாய் நடக்கிறார்கள். அதனால் அவனுடைய துணைவி அவனிடம் பராமுகமாய் இருக்க,

1. அவல்மிதமானபராத்முख்யா: ஆகஞ்சலோ மானினி பியஸ்ய |

புதிப்புலகோத்ரமஸ்தவ கथயதி ஸ்முखஸ்஥ிதஂ ஹடயம् || (ஹாயா)

அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறான். அவன் வேண்டிக் கொண்டதும் தலைவி கோபத்துடன் சொல்லுகிறான்:

“வெட்கங்கெட்டவனே, நீ செய்த எந்தத் தப்புகளை மன்னிக் கும்பதி மன்றுகிறோய்? செய்தவற்றையா, செய்துகொண்டிருப்பவற்றையா, செய்யப்போகின்றவற்றையா?”¹

ரோஹா

தப்புசெய்தும் நாயகனை மறுக்கமுடியவில்லையே யென்று கோபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தலைவியைக்குறித்து அவனுடைய ஸகி சொல்லுகிறான் :

“அவனில்லாமல் ஜீவிக்கமுடியாதாதலால் அவன் தவறாக நடந்தாலும் அவனை நாம் அனுஸரிக்கவேண்டும்; நகரத்தை எரித்தாலும் நெருப்பு யாருக்குத்தான் வேண்டாம்.”² (II. 63)

அனுலக்ஷ்மி

இக்கவியரசியின் காதைகளில் நான்கு காதாஸப்தசதியில் காணப்படுகின்றன. ஒன்றில் (III. 74) ஒரு தலைவி மிகச் சாதுர்யமான தன் பேச்சால் நாயகனைத் தூண்டிகிறான். மற் றேன்று மிக அழகாயிருக்கிறது. (III. 63) வழிப்போக்கர்கள் நிழலுக்காக ஓர் ஆலமரத்தடியில் தங்கி உட்கார்ந்தார்கள்; உடனே மரத்திலிருந்து ஒரு பெரிய கிளிக்கூட்டம் பறந்துபோயிற்று; அடியில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் கைக்கொட்டி வயிறுகிழியச் சிரித் தார்கள். ஏன்? இலைகளொன்று மில்லாத அந்த மொட்டைமரத் தில் பெருங்கிளிக்கூட்டம் உட்கார்ந்திருந்தது. கிளிகளின் சிவங்த மூக்குகள் ஆலம்பழங்கள் போலவும், அவைகளின் பச்சை உருவங்கள் ஆலைகள் போலவும் வழிப்போக்கர்களுக்குத் தோன்றி, அவர்கள் நிழலுக்காக அதனடியில் ஒதுங்கினார்கள். கிளிகள் பறந்ததும் தலையில் வெயிலடித்தது; மொட்டைமரம் மட்டும் நின்றதைக் கண்டு அவர்களுக்கே சிரிப்புத் தாங்கவில்லை.³

1. கिं தாவத கृतா:, அथவா கரोषி, கரிஷ்யसி ஸுभगே஦ாநிம् ।
அபராධாநாமலஜாಶில கதரே கதரே க்ஷம்யந்தாம् ॥
2. யென விநா ந ஜிவ்யதே, அனுநீயதே ஸ கृதாபரா஧ோऽபி ।
பிரஸேऽபி ந஗ரதாஹே ஭ண கஸ்ய ந வழ்மோऽமிஃ ॥
3. ஹஸித் ஸஹஸ்தால் ஶுஷ்கவடஸுப஗தை: பதிகை: ।
பத்ரபலான் ஸடஷே உத்திநே ஶுக்ரவந்஦ே ॥

இவருடைய மூன்றும் காதையின் பொருள் பின்வருமாறு:

தன்தெருவிலிருக்கும் அழகிய யுவா ஒருவனைக் காதலிக்கும் பரஸ்தீ ஒருத்தி அவனை ஒரு நாள் கண்டு சொல்லுகிறார்கள்:

“உன்மனைவி பதிவரதையா பிருப்பதற்கும் நாங்கள் அப்படி இருக்கமுடியாததற்கும் காரணம் என்ன? உனக்கு ஸமானமான அழகனே இங்கு இல்லை.” 1

நான்காவது காதையில் ஆவிங்கன மென்றால் எவ்வளவு த்ருட மாய்ச் செய்துகொள்ளலாம் என்றதைத் தெரிவிக்கிறார்கள்:

“கயிற்றின் கட்டிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்வதுபோல் அவன் தன்னை என்னுடைய கைகளிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டான்; நானே, அவனது மார்பில் பதிந்துபோனாற்போலிருந்த ஸ்தனங்களைப் பிடிந்கிக்கொண்டேன்.” 2

ப்ரஹதா

இவருடைய பெயர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ப்ரஹதா என்றும், ப்ராக்ருதத்தில் பலையியே, பாஹி என்றும் காணப்படுகிறது. இவள் நமக்களித்திருக்கும் ஒரு கவிதையில் தன்வசமிருக்கும் ஸாதுவான நாயகனெருவனை அவன்தலைவி நடத்தும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்தலைவி தன் தோழியிடம் சொல்லுகிறார்கள்:

“ஒருக்கயால் அவனை யறைந்தேன்; கைவலித்தது; அக்கையை ஊதினா வண்ணாம் சிரித்துக்கொண்டே மற்றொருக்கயால் அவனைத் தழுவினேன்!” 3 (I. 86)

வத்தாவஹி

இவருடைய ஸம்ஸ்க்ருதப் பெயர் தெரியவில்லை. இவருடையதென்று காணப்படும் ஒரு கவிதை (1. 70) அனுசாகன் என்ற ஓர் ஆண் கவியினுடையதென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி யால் யாருடையது என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லை.

1. யத்வ ஸதி ஜாயா அஸ்தோ யத்வ ஸு஭ா வயம்பி ।
தது கி ஸ்குட்டு வீஜ் தவ ஸமாநோ யுவா நாஸ்தி ॥
2. டடமூலங்஗ந்தி இவ மோசிதௌ கதம்பி தென் தே வாஹ ।
அஸ்மாமிரபி தஸ்யோரசி நிசாதாவிவ ஸமுத்தாதௌ ஸ்தனௌ ॥
3. ஏக் ப்ரஹாரோத்ரிம் ஹஸ்த முக்மாருதேன வீஜயந् ।
ஸோடபி ஹஸ்ந்தா மயா யஹிதோ ஦்ரிதியேன கண்டே ॥

இக்கவிதையில் நாயகனின் பிரிவினால் வருந்தும் ஒரு நாயகியை அவனுடைய தோழி தேற்றுகிறார்கள்.

சசிப்ரபா

தன் நாயகன் விபரீதமாய் நடந்தும் அவனைக் கோபித்துக் கொள்ளாத ஒரு நாயகியை அவனுடைய ஸகிகள் குறை கூறுகிறார்கள். ஆனால் கோபித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவும் அவனுக்கில்லை யென்று சசிப்ரபா என்ற கவியரசி இந்தக்காதையில் சொல்லுகிறார்கள். தலைவி தன் ஸகிகளைக் குறித்துப் பதில் சொல்லுகிறார்கள்:

“அவன் சுஞ்சலமாயிருக்கலாம்; கண்டதெல்லாம் சொல்லாம்; எனக்கு அவனிடம் ப்ரேமையாயிருக்கிறது. மரம் சும்மா நின்றாலும், கொடி தானாகவே அதைப் பற்றிக்கொண்டு சுற்றிக்கொள்ளவில்லையா?”¹ (IV. 4)

அஹாலத்தி

இவனுடைய பெயர் நன்கு புலப்படவில்லை. இவள் பெயரில் இரண்டு காதைகள் காணப்படுகின்றன (II. 77, 78). பிரிந்து ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு நாயகியை ஒரு காதை வர்ணிக்கிறது; மற்றென்று நாயகன் அயல்தேசத்துக்குப் போயிருக்கும் பொழுது கார்காலம் வந்துவிட, கதம்ப மலர்களின் தோற்றும் அவனைத் துன்பப்படுத்தும் விதத்தை வர்ணிக்கிறது.

மாதவி

இம்மாதின் காதை மிக அருமையாயிருக்கிறது. எந்த மாதிரி நடந்துகொள்ளும் ஆண்கள் பெண்களுக்குப் பிரியமானவர்களாக ஆவார்களென்று ஒரு நாயகனுக்குச் சொல்லும் தூதியின் மூலமாய் மாதவி நமக்குச்சொல்லுகிறார்கள்:

“தாங்கள் யஜமானர்கள் என்ற தன்மையை மறைத்துக் கொண்டு, பெண்கள் கோபங்கொண்டால் அடிமையைப்போல் அவர்களை யார் சுச்ரூஷிக்கின்றனரோ அவரே ஸ்தீகனுக்குப் பிரியர்கள்; மற்றவர்கள் கேவலம் யஜமானர்களே.”²

1. யथा யथா வாடயதி பிய: தथா தथா நृத்யாஸி சञ்சலே பிரேமி |
வல்லி வலயத்தின் ஸ்வமாவஸ்தவஷேபி வூக்ஷே ||
2. ஗ோபாயன்தி யே பிரமுத்வ குபிதாந் ஦ாசா இவ யே பிரஸாதயன்தி |
த எவ மதிலானாந் பியா: ஶேபா: ஸ்வாமின எவ வராகா: ||

எனது பழைய தோழர்

CHARLES LAMB'S OLD FAMILIAR FACES

[இ]து ஆங்கிலக்கவி சார்ல்ஸ் லாம்ப் என்பவர் இயற்றிய (The Old Familiar Faces *என்னும்) செய்யுளின் மொழிபெயர்ப்பு. சற்றேறக் குறையப் பதினெட்டு வருஷங்களுக்கு முன் “தமிழர் நேசன்” பத்திரிகையில் இது வெளிவந்தது. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாண் அ. மாதவையர் அவர்கள் இயற்றியது.

—பெ. ந. அ.]

1. என்னுடன் கல்வி இளமையில் கற்றவர்
என்னுடன் இன்பமாய் ஆடிய தோழர்
அனைவரும் போயினர், அந்தோ!
எனது பழைய தோழர் எவருமே.
2. உரிமை நண்பரோ ண்டாட் டயர்ந்தும்,
சிரித்தும், பேசியும் சென்றன பலநாள்;
அனைவரும் போயினர், அந்தோ!
எனது பழைய தோழர் எவருமே.
3. அழகில் எதிரிலா ஒருத்திமேல் அன்பாய்ப்
பழகினேன்; இன்றவள் என்முகம் பார்ச்கிலள்;
அனைவரும் போயினர், அந்தோ!
எனது பழைய தோழர் எவருமே.
4. இருக்கிறுன் ஒருதுணை; எவரும் இனையிலை;
போருக்கேன, நன்றி கேட்டவர் போல, நான்
அந்த நண்பனை அகன்றேன்,
சிந்தையில் பழைய என்சினேகரை நினைந்தே.
5. இளைமையில் இருந்த இடமேல்லாம், பேய்போல்
வளைய வந்தேன,—நான்செலற் குரியதோர்
பாழேன இருந்ததிப் பாரும்,—
தோழர் பழையரைத் தருவித் தேடியே.
6. என்னுயிர்த் தோழி! என்தம்பியின் இனிய நீ
என்னுடன் எந்தைஇல் ஏனே பிறந்திலை?
இன்று நம் தோழரை எண்ணி
ஒன்று சேர்ந்துநாம் பேசல் ஒண்ணுமே.
7. இறந்தனர் சிலர், எனைத் துறந்தனர் சிலர், சிலர்
மறந்தேனை நீங்கினர் மற்றேவர் பிரித்தேன.
அனைவரும் போயினர், அந்தோ!
எனது பழைய தோழர் எவருமே.

*இச் செய்யுளானது 1936-ம் வருஷத்து ஸ்கூல் பைனல் மாணவர்களுக்கு உரிய ஆங்கிலப் பாடப்புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியக் காகிதத்தொழில்

சுக்கரவர்த்தி பூர்ணிவாஸன்

காகிதத்தின் உபயோகம் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. இங்கிலாந்தில் சென்ற ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னே ஒவ்வொருவரும் வருஷத்துக்கு 10 பவண்டு காகிதத்தை உபயோகித்து வந்தார்கள்; இப்பொழுது சராசரியில் ஒவ்வொருவரும் 75 பவண்டு நிறையுள்ள காகிதத்தை உபயோகிக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் உள்ள ஐக்கியமாகாணங்களில் கில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒவ்வொரு வரும் சராசரியில் 150 பவண்டுகள் எடையுள்ள காகிதத்தை உபயோகித்தனராம்; இப்பொழுது ஒவ்வொருவரும் 220 பவண்டு காகிதத்தை உபயோகிக்கின்றனராம். இங்கிலாந்தில் ஒவ்வொரு வரும் வருஷாவருஷம் ரூ. 20 பெறுமான காகிதத்தையும், ஐக்கியமாகாணத்தில் ரூ. 50 பெறுமான காகிதத்தையும் உபயோகிக்கின்றனர் என்பது இன்னொரு வகையான கணக்கு.

இந்தியாவில் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் இருந்ததைவிட இப்பொழுது காகித இறக்குமதி நான்கு மடங்கு அதிகரித்துளது. 1921-22-இல் இந்தியாவில் வந்து இறங்கிய காகிதத்தின் எடை 40,206 டன்கள்; 1926-இல் 1,00,400 டன்கள். அதாவது, ஒவ்வொருவரும் சமார் முக்கால்பவண்டு காகிதத்தை உபயோகிக்கின்றனர். சென்ற ஆண்டில் சமார் 400 லக்ஷம் ரூபாய் பெறுமான காகிதம் வெளிநாடுகளிலிருந்து இங்கு இறக்குமதி செய்யப் பட்டது. இந்தியாவில் ஒவ்வொருவரும் ஒருவருடத்தில் 4 அணை பெறுமான காகிதங்களை உபயோகிக்கின்றனர் எனக் கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது.

இந்காட்டிலே காகிதத்தை மிகவும் குறைவான அளவிலே தான் உபயோகிக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு காரணம் இங்கே காகித உற்பத்தி மிகவும் சொற்பமா யிருப்பது. இந்திய மக்கள் ராஜ்ய விவசாயங்களில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கி

யிருக்கிறார்கள். அறிவு விஷயங்களிலேயும் ஆசைகொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் நானுக்குநாள் புதிய புதிய பத்திரிகைகள் பிறந்து வளர்ந்து செழிக்கின்றன. ஆதலால் இக்காலத்தில் நமது தேசமானது மிகவும் அதிகமான அளவிலே காகிதத்தைச் செய்தும் வாங்கியும் சௌவீடுவேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதை யாவரும் அறிவர். ஆபினும் பத்திரிகைகளின் தொகை பெருகுகின்றதே பொழிய, அவற்றிற்கு மூலாதாரமான காகிதத்தை நம் நாட்டிலேயே தயார்செய்துகொள்ளுவதற்கான வழிகளில் யாதொரு முன்னேற்றமும் ஏற்படக்காணும். முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய வழிகளைத் தேடி அவற்றைக் கைப்பற்றுவது அவசியம்.

தற்பொழுது இந்நாட்டிலே காகித ஆலைகள்—பேப்பர் மில்லுகள்—சுமார் பன்னிரண்டு இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாமாகச் சேர்ந்து வருஷம் ஒன்றுக்குச் சுமார் அறபதினுயிரம் டன் காகிதம் தான் உற்பத்தி செய்யமுடியும். ஆனால் இப்பொழுது இவ்வளவு காகிதத்தை அந்த ஆலைகள் உண்டுபண் னுவதில்லை. இவற்றில் ஐந்து அல்லது ஆறு ஆலைகள் தான் சற்றுப் பெரியவை. மற்ற ஐந்தாறு ஆலைகள் சிறியவை. இந்தியாவில் இப்பொழுது சராசரி ஒரு மாதத்திற்கு 450 டன் காகிதம் தான் உண்டாக்கப் படுகிறது. ஆனால் ஐக்கிய மாகாணங்களிலோ பிரதிமாதம் ஆறு லக்ஷ்த்து இருபத்தையாயிரம் டன் காகிதம் உண்டாக்கப் படுகின்றது. தேசத்துக்குத் தேசம் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

இதிலிருந்து இந்தியாவானது தனக்கு வேண்டிய காகிதத்திற்குப் பிறர் கையையே எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலையில் இருக்கிறதென்பது நன்றாக விளங்குகின்றது. இப்பொழுது நமது தேசத்திலே நடக்கும் காகிதத் தொழிலை ஒன்றுக்கு நாலுபங்காக அதிகப்படுத்தினால் நமது தேசத்தில் ஏற்பட்ட காகித வறுமையைப் போக்க வழி கிடையாது.

இந்தியாவின் காகிதத் தொழிலை எப்படி அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்பதை இப்பொழுது சற்றுக் கவனிப்போம். முன்காலத்தில் மரப்பட்டைகள், இலைகள், பதனிட்ட தோல்கள் முதலியவற்றி ஸிருந்து ஒரு வகைக் காகிதம் தயார்செய்யப்பட்டு வந்தது. பிறகு கிழிந்த கந்தைகளினின்று அதைச் செய்யத் தொடங்கி ஞர்கள். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்லக் காகிதத்தொழில் விருத்தியாகவே, போதுமான கந்தைகள் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால் மரங்களிலிருந்து அவற்றின் மெதுவான பாகங்களைக் கொண்டு ஒருவகையான கூழைத் தயார்செய்து அதிலிருந்து காகிதத்தை உண்டுபண்ணிவந்தார்கள். இந்த முறை சுமார் இருபது வருஷங்

கனுக்கு முன்பாக ஐரோப்பாவில் தொடங்கப்பட்டது. இதனால் காகிதத்தொழில் செய்வோர்களுக்குச் சிறிதுகாலம் நல்ல செளகர்ய மேற்பட்டது.

இன்று உலகில் உண்டாக்கப்படும் காகிதத்தில் 100க்கு 75 அல்லது 80 பங்கு மரத்தினின்றே செய்யப்படுகிறது. ஒரு வருஷத்தில் காகிதத் தொழிலுக்காக நாற்பதுகோடி மரங்கள் தேவையாயிருக்கின்றனவாம். முன்பு எங்கே பார்த்தாலும் ஏராளமாய் மரம் செறிந்த காடுகள் இருந்ததால் காகிதத்தொழிலுக்குக் கஷ்டம் ஒன்றும் ஏற்படாமலிருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது காகிதம் மேன்மேலும் அதிகப்படியாக வேண்டியிருப்பதால், பல்லாயிரக்கணக்கான மரங்கள் வெட்டப்படுகின்றன. அதனால் காடுகளாய் இருந்த இடங்கள் பொட்டல்களாய்விட்டன. அதனால் மறுபடியும் மிகவும் சிரமமேற்பட்டு வருகிறது. காடுகளிலிருக்கும் மரங்களெல்லாம் மிகவும் துரிதமாய் வெட்டப்பட்டு வருகின்றன. ஆதலால் இதர வஸ்துகளினின்றும் காகிதத்தை உண்டுபண்ணவேண்டிய அவசியமும் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும். இதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சிகளைத் தொடங்கி மும்மரமாய் நடத்திவருகிறார்கள்.

இந்தியாவிலே உள்ள காடுகள் இன்னும் அவ்வளவாக அழியவில்லை யாதலாலும், ஐரோப்பாவிலுள்ள காடுகள் அநேகமாகக் காலியாகவிட்டதாலும் வெளிநாட்டினர் இந்தியாவிலுள்ள காட்டுப் பிரதேசங்களின்மீது நாட்டஞ்செலுத்த ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இங்குள்ள காடுகள் வெகு சீக்கிரத்தில் அவர்கள் வசமாக வாம். ஆதலால், இதரதேசத்தார் இவற்றைக் கவர்ந்து தம்வசமாக்காம விருக்கவேண்டுமானால் நம்முடைய நாட்டுச் செல்வான்களும் வியாபாரிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து இக்காடுகளை நம் நாட்டுக் காகிதத் தொழிலுக்கு உதவும்படி முயன்று பயன்படுத்திக் கொள்ள உடனே முன்வரவேண்டும். காகிதத் தொழிலுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் இங்கே கிடைக்கின்றன. நம் நாட்டுப் பணக்காரர்கள் இந்த விஷயத்தில் தக்க கவனம் செலுத்தாததுதான் பெரும் குறையாக இருக்கின்றது. இந்தத் தொழில் விசேஷமான லாபத்தைத் தரக்கூடியது; நாட்டுக்கு மிகவும் உபயோகமானது; நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்குப் பெரும் துணையாய் நிற்பது. ஆதலால் மிகவும் முக்கியமானதாகக் கருத்துக்கூடுதலாக இருக்கிறது.

நம்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் நம்நாட்டுக் காகிதத்திலே அச்சிடப்படும் நாள் எந்நாளோ?

சினிமாவின் கதை

பி. ஆர். ராஜசுடாமணி

ஓளிழவிய ஞானத்தின் சரிதை

(347-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

[**வேககாலத்துக்கு** முன்னிருந்த ஜனங்கள் பொன்மீது பேரவாக்கொண்டு பொன்னே அதிகமாகத் தேடமுயன்றனர். மேனாடு களில்தொன்றிய இந்த இரசாவாதம் இரசாயனமாக மாறிற்று. அக்காலையில் பலர் ஓளிழவிய சூட்சமத்தை அறியத்தொடங்கினர். அவர்களுள் முதன்முதலில் ஓளிழவியம் செய்தவன் ஜோஸ்ப்பிஸ்வி என்பவனே. அவன் பல வருடங்களின் ஆராய்ச்சியின் பலனாக மெருகிட்ட பித்தளைத் தகட்டில் சிலாசத்தைப் பூசி அதன்மேல் வெள்ளிக் கலப்புத்திரவியத் தைத் தடவிச் சூரியனது ஓளியில் படம்பிடிக்கும் வித்தைக் கண்டறிந்தான். தற்செயலாக இதில் அவனுக்கு அபிவிருத்திஏற்பட்டது. அவன் காலத்தில் ஹயிஸ்டகுரே என்பவானும் இதே துறையில் முயன்ற வங்தான். அவன் இயற்கைக்காட்சிகளை ஓவியங்களாக எழுதுபவன். ஓளியினால் ஓவியங்களை அழகுறச்செய்துகாட்டும் முறையை அவன் அறிந்திருந்தான். அவ்வோவியங்களைத் திமிரக்கூட யந்திரத்தின் மூலமாகப் பதிப்பிக்கும் வழியை அவன் நாடி உழைத்துவந்தான். அந்த முறையை ஜோஸ்ப்பிஸ்வி அறிந்துள்ளான் என்று கேள்வியுற்று அவனைக் கூட்டாளியாகக் கொண்டான். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து வேலைசெய்துவாங்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஜோஸ்ப் திடீரென்று காலமானான்.]

இதன் பின்னர் டகுரே தனியனும் ஜோஸ்ப் தொடங்கிய வேலையைச் செய்யலாயினன். அவன் சூரியனுடைய ஓளியினால் வெகுசீக்கிரம் படமெடுக்க வழிகண்டனன்; ஆயினும் எடுக்கப் பட்ட படங்கள் மங்கலாயிருந்தன. அன்றியும் படங்களை ஏற்ற வாறு பதிக்கத் தகுந்தமுறைகளை அவன் அறிந்திலன். இங்கன மிருக்கையில் தற்செயலாக ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஒருநாள் மாலையில் டகுரே சூரியனது ஓளிப்படுத்திய சாதாளை வெள்ளிக் கலப்புத் திரவியம் பூசப்பெற்ற அந்தத் தகட்டில் ஒரு படம் தானை கவே பதிந்திருப்பதைக் கண்டனன். இங்கிகழுச்சி அவனுக்குச் சொல்லமுடியாத வியப்பையளித்தது. மறுநாள் அவன் வேரென்று

தகட்டை ஒளிப்படுத்தி மாலையில் அதையும் அதே அலமாரியில் வைத்தான். மறுநாள் காலையிலும் அதிலிருந்த படம் பதின்திருக்கக் கண்டான். இப்பூ எவ்வாறு எங்கனம் நிகழ்ந்தது என்பதை குரோ அறிய முடியவில்லை. உடனே அவன் அதை அறிய முயன்றான். அலமாரியில் பலவிதமான மருந்துகள் இருந்தன. இத்தகைய அற்புதத்திற்கு அந்த அலமாரியில் இருந்த இரசத்தின் ஆவிதான் (*Vapour of Mercury*) காரணம் என்று கருதினான். உடனே அவன் ஒரு தகட்டை ஒளிப்படுத்தியபின் அதைச் சூடாக்கிய இரசம் நிறைந்த பாத்திரத்தின் வாயில் வைத்து ஒரு இருட்டறையில் இருக்கச் செய்தான். அப்பொழுது அந்தத்தகடு தானாகவே பதின்தது. இதற்குப்பின் சிலநாட்கள் சென்றதும் அவன் தகட்டில் படிகிற வடிவத்தைப் பதிக்கத் தகட்டை ஸோடியம் தியோஸல்போட் (*Sodium Thiosulphate*) என்ற உப்பை ஜலத்தில் கரைத்து அதில் கழுவினால் தகட்டிலுள்ள வடிவம் நன்றாய்ப்பதியும் என்று கண்டனன். ஸோடியம் தியோஸல்போட் என்னும் மருந்தே ஒளி ஒவியத்தை விரும்பிச் செய்வோரும் நன்கறிந்த வைப்போ (*Hypo*) என்னும் மருந்தாம்.

இதன் பின்னர் குரோ தன் தொழிலை மேலும் அபிவிருத்தி செய்ய ஒரு கம்பனி ஸ்தாபிக்கவேண்டுமெனக் கருதினான். ஆனால் அது கைக்கடவில்லை. சூரியனுடைய ஒளியில் தகடுகளை வெகு நேரம் வைக்கவேண்டியிருந்தமையாலும், சூரியனது ஒளியால் படம் செய்வதற்கு அதிகப் பணச்செலவானமையாலும் அதை வியாபாரத்திற்கு ஏற்றபடி செய்வது இயலாதிருந்தது; எனினும் பிரான்சு தேசத்தார் அவன் செய்த ஊழியத்தை அறிந்து அவனுக்கு வருஷங்தோறும் 6000 ரீராங்குகள் நன்கொடையாக வழங்கினர்.

மின்சார சாஸ்திரியாகிய சாமுவேல் மார்ஸ் என்பான் ஒளி ஒவிய முறையை குரோயினிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள நேர்த்தது. அவன் 1840-ஆம் வருஷம் அமெரிக்காக் கண்டத்தில் முதன் முதல் ஓர் ஒளி ஒவியம் செய்து காட்டினன்.

இங்கனமிருக்கையில் இங்கிலாந்து தேசத்தில் வில்லியம் ஹென்றி பாக்ஸ் டால்பாட் (*William Henry Fox Talbot*) என்பான் பற்பல ஆராய்ச்சிகள் செய்துகொண்டிருந்தனன். அவன் 1839-ஆம் வருஷம், அதாவது ஆராய்ச்சிகளை வெளியிடுவதற்கு ஆறுமாதங்கட்கு முன்னர், ராயல் ஸொஸைடியாருக்கு முன்பாக ‘ஒளி வழியாகப் படம் வரைதல் என்னும் புதியகலை’ (*A new Art of Photographic Drawing*) என்னும் விஷயமாக ஒரு வியாசம்

எழுதி வாசித்தான். அவன் அந்த வியாசத்தில் கூறியிருந்த முறையாவது :—

“இரு காகிதத்தை உவர் நீரில் (Brine) தோய்த்து உலர்த்தியபின் அதைக் காடிக்காரத்தில் (Nitrate of Silver) தோய்த்து, காடிக்காரத்தின் ஒரு பாகத்தை க்லோரைடாக (Chloride) மாறும்படி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு ஆயத்தம் செய்யப்பெற்ற காகிதம் சூரியனது ஒளியை வெசு தீவிரமாக உணரும் தன்மை பெறுகின்றது. அத்தகைய காகிதத்தின்மேல் ஏதாவது ஒரு மரத்தின் அல்லது செடியின் இலையை வைத்துக் காகிதத்தின் கீழ் ஒரு கண்ணூடியும், இலையின்மேல் ஒரு கண்ணூடியும் வைத்து, கண்ணூடியின் நான்கு மூலைகளையும் மூலைக்கட்டுக் களினால் (Clips) கண்ணூடிகள் அசையாமல் பொருத்தி, இலையின் மேல் சூரியனுடைய ஒளி நன்றாய் விழும்படி வெயிலில் வைத்தால் இலையைச் சூழவள்ள காகிதம் வெசுவிரைவில் கறுத்துப்போகும். ஆனால் முறைக்கப்பெற்ற பாகம் கறுக்காமலிருக்கும். எனினும் இலையின் நரம்புகள் வெண்மையாயும் மற்றப் பாகங்கள் சிறிது சாம்பல் வண்ணமாயும் மாறும். இவ்வாறு அந்த இலையின் வடிவம் காகிதத்தில் தெளிந்துவிழும். பின்பு அதை வைப்போ என்னும் மருந்தில் தோய்த்தால் போதுமானது” என்பதேயாம். டால்பாட் என்பவனே முதன் முதலில் ஸ்வாபாவரூபம் (Positive), பிரதி பாவரூபம் (Negative) என்னும் சொற்களை ஒளி ஓவிய ஞானத்தில் முதன்முறை வழங்கியவனுவான். அச்சொற்கள் இன்னும் ஒளி ஓவியக்கலையில் வழங்கி வருகின்றன.

1841-ஆம் வருஷம் அவன் முன்னினும் திருந்திய ஒளி ஓவிய முறையொன்றைக் கண்டுபிடித்தனன். அவன் அதைக் காலொடைப் (Calotype) முறை என்று வழங்கினான். இம் முறையாக, அவன் காகிதத் தகட்டை உருக்கிய மெழுகில் தோய்த்து ஒளி ஊடுருவச்செய்தனன். இவ்வாறு செய்யப்பட்ட தகட்டை ஒளியுணர் காகிதத்திற்கு (Sensitized Paper) முன் வைத்தபின், இலையின் படத்தை எடுக்கக் கண்ணூடிகளை அமைத்த முறைப்படியே கண்ணூடிகளின் இடையில் ஒளி யூடுருவும் தகட்டையும் ஒளியுணர் காகிதத்தையும் அமைத்து வெயிலில் வைத்தால், ஒளி யூடுருவும் தகட்டில் உள்ள படம் ஒளியுணர் காகிதத்தில் அச்சாகும். ஒளியூடுருவும் தகட்டில் உள்ள படத்தைப் பிரதிபாவரூபம் என்றும், ஒளியுணர் காகிதத்தில் அச்சடிக்கப் பட்ட படத்தை ஸ்வாபாவரூபம் என்றும் வழங்கலாயினன். இவ்வாறு டால்பாட் ஒரு பிரதிபாவ ரூபத்தகட்டிலிருந்து பல

ஸ்வாபாவருபமான படங்கள் எடுக்கும் முறையை முதன்முதலில் கண்டுபிடித்தான்.

1847-ஆம் வருஷத்தில் ஒளியூருவும் தன்மையுடைய காகிதத் தகட்டிற்குப் பதிலாகக் கண்ணுடித் தகடுகளை உபயோகிக்கும் முறை ஏற்பட்டது. நிப்ஸிடிஸென்ட் லிக்டர் என்பான் ஒரு கண்ணுடித் தகட்டை முட்டையின் வெள்ளைக்கருவும், சாதாளைச் சத்தும் (*Iodide*), பொட்டாவியம் ப்ரோமைடும் (*Potassium Bromide*), வீட்டு உப்பும் (*Common Salt*) கலந்த கலப்பினால் பூசினன். இவ்வாறு ஆயத்தம் செய்யப்பெற்ற கண்ணுடித் தகட்டை ஒளிப்படுத்துமுன் காடிக்காரத்தில் (*Nitrate of Silver*) தோய்த்தனன். அப்பொழுது அது மிகவும் ஒளியுணர்தன்மை பெற்றது. அத்தகைய கண்ணுடித் தகட்டை ஒளிப்படுத்தியின் அதில் விழுந்த உருவத்தைக் காலிக்திராவகத்தினால் (*Gallic Acid*) வெளிப்படுத்தியின் (*Developing*) அதைப் பதிப்பித்தான்.

பிரெடிரிக் ஸ்காட் ஆர்ச்சர் என்பான் 1851-ஆம் வருஷம் கொல்லோடியன் (*Collodion*) என்னும் மருந்தை ஒளி ஓவியத்திற்கு உபயோகிக்கலாயினான். அது, பருத்தியை அக்கினித் திராவகத்திலும் கந்தகத்திராவகத்திலும் தோய்த்து இறக்கியின் ஆகாசத் திராவகத்தில் (*Ether*) கலந்து செய்யப்படும் ஒருவகை மருந்து. கொல்லோடியன் ஒளி ஊடுருவும் தெளிவுடைய பொருள். அதனால் பூசிய கண்ணுடித் தகடுகளைப் பிரதி பாவருபம் எடுக்க உபயோகிக்கலானன். இவ்வாறு செய்யப்படும் கண்ணுடித்தகடுகளை உபயோகிக்கும் முறைக்கு ஈரத்தகடு முறை (*Wet-plate Process*) என்று பெயர். இம்முறையானது உலர் தகடு முறை (*Dry-plate Process*) வருமட்டும் வழக்கிலிருந்தது. 1852-ஆம் வருஷத்திலிருந்து ஒளிஓவிய சம்பந்தமாக வருஷங்கோரும் நவநவமான ஆராய்ச்சிகளும் உண்மைகளும் நிருமாணங்களும் வெளிப்படலாயின. ஆனால் இவை அளித்திலும் முக்கியமானது திருஷ்டிக்கண்ணுடிகளையும் (*Optical Glasses*) ஒளி ஓவியக்கண்ணுடிகளையும் (*Photographic Lenses*) நிருமித்ததேயாம்.

இனி இராஜீக ஒளி ஓவியக் கழகத்தின் (*Royal Photographic Society*) அக்கிராசனைத்திபதியாகிய டாக்டர் ஜி. எச். ரோட் மான் (Dr. G. H. Reodman) என்பார் 1921-ஆம் வருஷம் செய்த உபனியாசத்தின் கடைசிபாகத்தை இங்கே மொழி பெயர்த்துத் தருகின்றேன்:

“1885-ஆம் வருஷம் பிரதிபாவ ரூபங்கள் எடுக்கக் கண்ணுடித் தகடுகளுக்குப் பதிலாகப் படலத்தகடுகள் (Films) உபயோகிக்கப் பட்டன. 1903-ஆம் வருஷம் ஒளி ஓவியப்படம் பிடிக்கும் பெட்டி பில் (Camera) தகடுகளை நிறைப்பதற்காக உபயோகித்துவந்த இருட்டறையின்று தேவையில்லாததாகும்படி பகலிலேயே நிறைக்கு மாறு மரவுருளைகளில் சுற்றியிருப்பதும், ஸெலுலாயிடு (Celluloid) என்னும் ரப்பர் அரக்காற் செய்யப்பட்டதுமான சுருளாத படலத்தகடுகள் (Non-curling Films) செய்யப்பட்டன. சுருளாத படலத்தகடுகளின் வகையால் ஒளி ஓவியப் பயிற்சி ஜனங்களுக்குள் சர்வசாதாரணமாய்ப் பரவலாயிற்று. இத்தகைய சுருளாத ஓவியப் படலத்தை உண்டுபண்ணத்தொடங்கிய ஈஸ்ட்ட்மன் கம்பனியாரா லேதான் (Eastman Company) ஒளி ஓவியப்பயிற்சியை ஜனங்கள் விரும்பிக் கையாடலாயினர்.

“முடிவில் 1907-ஆம் வருஷம் லுமைரீ (Lumiere) என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆட்டோ க்ரோம் (Auto-chrome) முறையினால் இயற்கையிலுள்ள வர்ணங்களை உள்ளவாறே காட்டக் கூடிய படங்கள் பிடிப்பது சாத்தியமாயிற்று. தேம்லில் (Thames) பாகட் (Paget) என்பவரும் டேபே (Dufay) என்பவரும் சேர்ந்து கண்டுபிடித்த முறையினால், இயற்கையான நிறங்களோடு கூடிய படங்களைக் கண்ணுடிகளில் அமைப்பது சாத்தியமாயிற்று. நிறங்களை விளக்கும் ஒளி ஓவியப்படங்களை எடுக்கும் முறையைக் கண்டுபிடித்தவர்களில் லிப்மன் (Lippman), இவ்ஸ் (Ives), ஸாங்கர் ஷேப்பேர்ட் (Sanger Shephered) என்போர் என்றும் புகழ்பெற்று விளங்குவார்கள்.

“ஒளி ஓவிய ஞானத்தில் இன்னும் எத்தகைய முன்னேற்றங்கள் ஏற்படக்கூடும் என்பதை நான் துணிந்துரைக்கமுடியாது. எனினும், நான் இந்நாட்களில் ஒளி ஓவியப் பயிற்சியில் ஊக்க மெடுத்து வருகின்ற ஜனங்களின் பெருந்தொகையைப் பார்க்கும் பொழுது, இன்று மாலையில் ஒளி ஓவிய விஷயமாகக் கூறப்பெற்ற பற்பல ஆராய்ச்சிகளையும் நிருமாணங்களையும் விட அதிகமான ஆராய்ச்சிகளும் நிருமாணங்களும் இனி வருங்காலத்தில் ஏற்படும் என்று திட்டமாய்க் கூறுவேன்.

“1851-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1870-ஆம் வருஷமட்டும் உபயோகமாகிவந்த ஈரமான கோல்லோடியன் தகடுகளை (Wet Collodian Plates)க் கொண்டு ஒளி ஓவியம் எடுக்குமுறையை

நினைத்துப் பாருங்கள். தகடுகளைப் படம் எடுக்குமிடத்திலேயே ஒளி உணர்வுடையனவாகச் செய்யவேண்டும். அவற்றைக் காமராவிலிருந்து வெளியில் எடுக்கமுடியாது. படம் பிடிக்கிற ஒளி ஓவியக்காரன் (*Photographer*) தன் தொழிற்சாலையினின்று தூரமான இடங்களிற் சென்று படம் பிடிக்க நேர்ந்தால், அவன் தன்னேடு ஒளி உணர்வறுத்தும் திராவகங்களையும் வெளிப்படுத்தவும் (*Developing*) பதிக்கவும் (*Fixing*) தேவையான திராவகங்களையும் இருட்டறைக் கூடாரத்தையும் ஒரு வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போகவேண்டியதாயிருந்தது. அவன் ஒரு படம் பிடித்தவுடனே இருட்டறைக்குச் சென்று பிரதிபாவத் தகட்டை, காமராவிலிருந்து வெளியே எடுத்து உடனே வெளிப்படுத்தும் திராவகத்திலும் பிண்பு பதிக்கும் திராவகத்திலும் தோய்த்து இருட்டறையிலேயே உலரவைக்கவேண்டியதாயிருந்தது. இத்தகைய ஒரு முறையை நவீனகாலத்தில் சட்டைப்பையில் சமந்துசெல்லப்படும் சிறு காமராவினால் வெகு எளிதில் எடுக்கப்படுகிற ஒளி ஓவிய முறையோடு ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள். நவீன காலத்தில் கோடாக் கம்பனியாரால் (*Kodak Company*) செய்யப்படுகின்ற மிக வலிமைவாய்ந்த கண்ணுடியோடும், காலம், தூரம், ஒளி, வடிவம் முதலியவற்றை அளக்கும் கருவிகளுடைய சிறு வெஸ்ட் பாக்கேட் (*Vest Pocket*) காமராவோடும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இத்தகைய ஒரு கருவியின் உதவியால் மிகவும் சுலபமாய்ப் படம் பிடிப்பது அதிசயமே அன்று.

“முதன் முதலில் மனிதர்களுடைய உருவப்படத்தை எடுப்பதற்காகமட்டும் உபயோகமாக வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தோன்றிய ஒளி ஓவியக் கலையினது பயன் தற்காலம் உருவப்படங்கள் எடுக்கும் பொதுப் போக்கோடு நின்று விடவில்லை. உலகில் விகழ்கின்ற காட்சிகளை ஓவியங்களாகப் பத்திரிகைகளில் அமைத்துக் காட்டுவதற்குப் பயன்படுவதோடு, அது, புத்தகங்களின் சொற்களால் விளக்கமுடியாதவற்றைக் கண்ணேதிரே காட்டும் ஓவியங்களையும் தருகின்றது. மனிதர்களுடைய உயிரையும் உடலையும் காக்க விரும்பி அல்லும் பகலும் பாடுபடுகின்ற வைத்தியர்களுக்கு, உடலின் உள்ளிருக்கும் கோளாறுகளைத் தெளிவிக்கும் எக்ஸ்-ரே பினால் (*X-Ray*) காட்டப்படும் படத்தைப் பிடிப்பதற்கும், இரசாயன சாஸ்திரிகள், பூதபொதிக சாஸ்திரிகள், பிரகிருதி சாஸ்திரி கள், பூதத்வ சாஸ்திரிகள், தாவர சாஸ்திரிகள், பிராணி சாஸ்திரிகள், வானசாஸ்திரிகள் முதலானவர்களுடைய ஆராய்ச்சிக்கும் இன்றியமையாத துணையாக இருப்பதோடு, உலகின் அறியாமையை

அகற்றுகின்ற உத்தமக் கருவியாயும் இருக்கின்றது. காணக்கூடாத வற்றைக் கண்ணென்றிர் காட்டும் மாயாவினோதமாய் விளங்குகின்றது. பூதக்கண்ணுடிகளின் மூலமாகவும் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடிகளின் மூலமாகவும் பல சாஸ்திரிகளால் பார்க்கப்படுகின்ற அற்புதங்களைப் பாமரரும் கண்டுகொள்ளப் பெரிதும் உபயோகமாயிருக்கின்றது. அது வானமண்டலத்தின் இரகசியங்களை நமக்குத் திறந்து காட்டும் மாயாவியாய் இருக்கின்றது.

“மானிடக் கண்கள் ஏதாவது ஒரு பொருளைப் பார்க்க முயன்று முடிவில் மெய்யானரூபத்தைக் காணுமல் ஏமாறிவிடுகின்றன. ஆனால் காமராவின் கண்ணை இவ்வுலகில் எப்பொருளும் ஏமாற்றமுடியாது. அது மனிதர்களுடைய கண்கள் காணமுடியாத ரூபங்களை நமக்குப் பொறித்துக் காட்டுகின்றது. ஒளி ஒவியானத்தின் உதவியால், வானசாஸ்திரிகள் தாம் முன் கணக்கிட்டிருந்த நட்சத்திரங்களைப் பார்க்கிலும் இருமடங்கு அதிகமான நட்சத்திரங்கள் வானலோகத்தில் இருக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருக்கின்றனர். சந்திரனின் முகத்தையும், சூரியனின் கொழுந்துவிட்டெரியும் ஜவாலாமண்டலத்தையும், நமது பூமியின் சந்திரர்களையும், ஏனைய கிரகங்களின் சரித்திர வரலாறுகளையும் காமராவின் ஒருபொழுதும் பிறழாத கண் நமக்குக் காட்டுகின்றது. காமராவின் கண்ணின் செயலுக்கு ஒப்புமின்று, ஒழிவுமின்று, அளவுமின்று.”

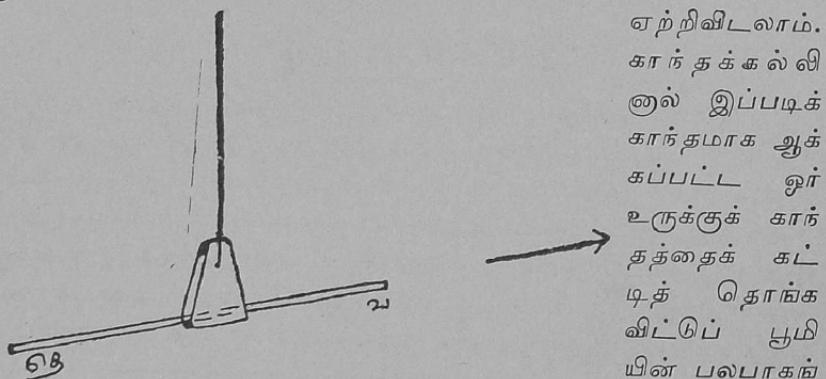
காந்தம்

வித்துவான் எஸ். முத்துவையங்கார், பி.ஏ. (ஆனர்ஸ்.)

காந்தக்கல் என்பது ஆசியா மைனரி லும் வேறு சில இடங்களில் அலும் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் ஒரு வகைக் கல். அந்தக்கல்லை ஒரு நாலில் கட்டித் தொங்கவிட்டால் அது ஒரு குறிப்பிட்ட திசையை நோக்கியே நிற்கும். பெரிய காந்தக்கல்லானது சிறிய காந்தக்கல் துண்டுகளையும், இரும்புத்துண்டுகளையும், தன்னிடம் இழுத்துக்கொள்ளும். இது வெகு காலமாகத் தெரிந்த விஷயம். உலக நிகழ்ச்சிகளைக்கவனித்து வந்தவர்கள் அறிந்துகொண்ட இவ்வுண்மைதான் பொதிக சாஸ்திரத்தின் உட்பிரிவுகளில் ஒன்றுகிய காந்த சக்தி சாஸ்திரத்திற்கு அடிப்படியான முதற் காரணம்.

ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே, காந்தக்கற்களின் குணங்களைச் சீனர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஏனெனில், காந்தக்கல்லை வைத்துக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட திசை காட்டும் கருவி வகை ஒன்றைத் தொன்றுதொட்டே அவர்கள் உபயோகித்தார்களென்று தெரிகிறது. ஆயினும் சீனவில் காந்தசக்தி சாஸ்திரம் வளர்ச்சியடையவில்லை. காந்தத்தின் குணங்களை மேண்ட்டார் அறிந்தபின் மற்ற சாஸ்திரங்களைப்போல் இதுவும் மேல்நாட்டிலே வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

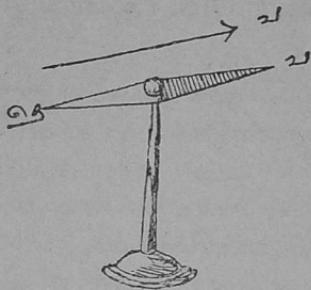
காந்தத்தால் இழுக்கப்படும் பொருள்களில் முக்கியமானவை இரும்பு, கோபால்ட் (Cobalt), நிக்கல் (Nickel) என்ற மூன்று உலோகங்களே. இவற்றுள் இரும்புதான் மிகவும் முக்கியமானது. இரும்புக்கு இன்னொரு குணமும் உண்டு. இயற்கையாகக் கிடைக்கும் காந்தக்கல்லால் ஓர் உருக்குத்துண்டிற்குக் காந்த சக்தியை ஏற்றிவிடலாம்.

காந்த ஊசியை தொங்கவிடும் விதம்.
தினார்கள். ஒரு விசேஷத்தைக் கண்டறிந்தார்கள்.

களிலும் ஆரா
ய்ச்சிகளை நடத்

ஆராய்ச்சிகள் நடத்திய ஊர்களிலெல்லாம் காந்தம் தெற்கு

வடக்குத் திசைகளையே சுட்டிக்கொண்டு நின்றது. ஒரு முனை எப்பொழுதும் வடதிசையையும் மற்றொரு முனை தென் திசையையும் சுட்டு வதை அவர்கள் கண்டார்கள். காந்த உருச்குத் துண்டில் வடக்கை நோக்கியிருக்கும் முனைக்கு வடமுனை (North Pole) என்றும்,

திசை காட்டும் ஷஸியை வைக்கும் விதம். தெற்கை நோக்கியிருக்கும் முனைக்குத் தென்முனை (South Pole) என்றும் பெயரிட்டார்கள்.

இவ்வொரு காந்தத்திற்கும் இவ்விரண்டு முனைகள் உண்டு. இவ்விரண்டு முனைகளையும் சேர்த்து நேர்கோடுஇட்டால் அந்தக் கோடு பொதுவாகத் தென்வடல் திசையைக் காட்டும். ஆயினும் அது எல்லாவிடங்களிலும் சரியான நேரான தென்வடல் திசையைச் சுட்டவில்லை; சிறிதுவிலக்கியே இருக்கிறது என்பதைக் கவனித்தார்கள். ஏன்? முதலில் தெரியவில்லை. பிறகு இந்த வித்தியாசத்தைப் பலவிடங்களிலும் அளந்தார்கள்; எல்லாவிடங்களிலும் ஒரே அளவாயில்லை.¹ இக்காலத்தில் காந்தத்தை ஆதாரமாக உடைய திசை காட்டும் கருவிகள் கப்பலிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கருவிகள் காட்டும் திசையிலிருந்து மேற் சொன்ன வித்தியாசத்தைக் கணக்கெடுத்துக் கழித்து உண்மையான திசையை அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

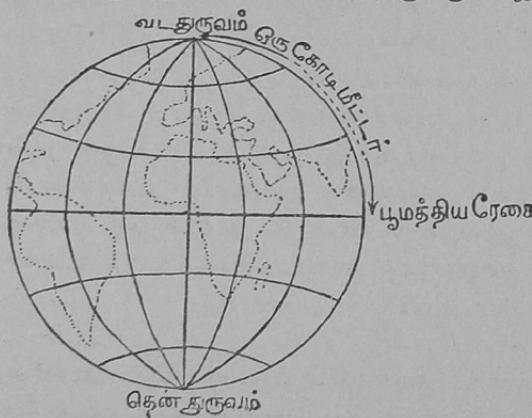
பூமியின் காந்தம்

இரண்டு காந்தங்களை அருகிற் கொண்டுவந்தால் ஒன்றின் வடமுனை மற்றொன்றின் தென்முனையை இழுக்கிறதென்றும், அதன் தென்முனை மற்றொன்றின் வடமுனையை ஆகர்ஷிக்கின்ற தென்றும் கண்டார்கள். மேலும் ஒரு தன்மையான முனைகள் (அதாவது இரு வடமுனைகள் அல்லது இரு தென்முனைகள்) ஒன்றையொன்று இழுப்பதில்லை; தள்ளுகின்றன வென்றும் கண்டார்கள். இதற்குக் காந்த ஆகர்ஷணவிதி எனப்பெயர். கட்டித் தொங்கவிட்ட

1. காந்தமானது நேர் வடக்குத்தெற்காக நிற்காமல் பூமியின் வடத்திருவத்தினின்று சற்று விலகியிருக்கின்ற காந்த வடக்கு (Magnetic North) என்று சொல்லப்படும் திக்கையே குறிக்கின்றது.

காந்தம் ஏன் தென்வடல் திசையைச் கட்டுகிறதென்ற கேள்வி பிறந்தது. இப்பூமியே ஒரு பெரிய காந்தமாயிருக்கலாமெனப் பல அறிஞர்கள் ஊகித்தார்கள். ‘பூமி காந்தமாக ஏன் இருக்கிறது?’ என்னும் கேள்விக்குச் சரியான பதில் இன்னும் அறியப்படவில்லை. அது காந்தமாயிருந்தால் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட காந்தங்களின் செயல்களுக்கு ஒருவாறு காரணம் கூறலாம். பூமியின் காந்தத்திற்கும் இரு முனைகள் இருக்கவேண்டும். வட துருவத்தின் பக்கத்தில் ஒரு முனையும் தென் துருவத்தின் பக்கத்தில் ஒரு முனையும் இருக்கவேண்டும். மேலும், வட துருவத்தின்பக்கத்திலுள்ளது தென்முனையாகவும் தென் துருவத்தின் பக்கத்திலுள்ளது வட முனையாகவுமிருக்கவேண்டும். மேற்சொன்ன ஆகர்ஷணவிதிப்படி கவனிப்போம்: ஓரிடத்தில் ஒரு சிறிய காந்தம் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. அது சமாராகத் தென் வட திசையில் நிற்கிறது. அதற்குக் காரணம் பூமியின் காந்த சக்தி அதை ஆகர்ஷிப்பதே. முன் சொன்ன ஆகர்ஷணவிதிப்படி, வடமுனையைத் தென் முனைதான் இழுக்கும். ஆகவே, பூமியின் வடதுருவத்தின் அருகேயுள்ள காந்தமுனைக்குச் சாதாரண காந்தத்தினுடைய‘தென்முனைக்குணம்’ (South Polarity) இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் காந்தங்களின் வடமுனைகளை அது இழுக்கும். இதைப்போலவே பூமியின் தென்துருவத்தின் அருகேயுள்ள முனைக்கு ‘வடமுனைக்குணம்’ (North Polarity) வாய்த்திருக்கவேண்டும்.

ஒரு காந்தத்தின் அருகே கிடக்கும் சாதாரண இரும்புத்துண்டும் சிறிது காந்தசக்தி அடைகிறது. பூமியினது காந்தசக்தியால் கப்பல்களுக்கு அடியில் தைத்திருக்கும் இருப்புத்தகடுகள் காந்த

கிண்றனர்,

மாகின்றன. இதனால் கப்பலிலுள்ள திசை காட்டும் கருவி தன் நிலையில் சிறிது மாறுபடுகிறது. இந்த மாறுபாட்டின் தன்மைகளை நன்கு ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். இதையும் கவனித்துக் கணக்கிட்டு உண்மையான திசையை அறி

சீக்கிய

இலக்கிய சாஸனங்கள்

தி. நா. சுப்பிரமணீயன்

நமது நாட்டிற் கல்வி லும் செம்பி லும் வெட்டப்பட்டுக் கிடைக்கும் சாஸனங்கள் யாவும் தானங்களைத் தெரிவிக்கின்றன வென்றும், அவை சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குமட்டுமே உபயோகப் படுவன என்றும், பொதுவான எண்ணாம் ஒன்று இருந்துவருகிறது. நமக்குக் கிடைக்கும் சாஸனங்களுட் பெரும்பாலன அப்படிப்பட்டவையே. ஆயினும் இலக்கியத்துறையிற் பயில்வோர்க்கும் பயன்படக்கூடிய சாஸனங்களும் உள். அவ்வக் காலங்களில் நாட்டின் இராஜீய சமூக வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தெரிவிப்பதே போல இந்தக் கல்வி லும் செம்பி லும் உள்ள சாஸனங்களிற் சில இலக்கிய இலக்கணங்களையும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

பண்டைக்காலத்தில் நூல்களைப் பனி யேடுகளில் எழுதுவதைப்போலவே செப்பேடுகளிலும் எழுதிவந்தார்கள் என்பது இறையனரகப்பொருள் முன்னுரையினின்றும் நமக்குத் தெரியவருகின்றது. பாண்டிநாடு பன்னீராண்டு வற்கடம் சென்றதால், புலவர்கள் பிற நாடுகளையடைந்தனர் எனவும், பஞ்சம் தீர்ந்தபின் அவர்களிற் பலர் பாண்டி நாட்டிற்குத் திரும்பியும், பொருள் நூல் வல்லார் இல்லாத குறையை மன்னன் ஆலவாய் அவிர்ச்சடைக்கடவுளிடம் முறையிட, இறைவன் களவியல் நூலீச் செப்பேடுகளில் எழுதி ஒருநாள் இரவில் தனது பிடத்தின் கீழ் இட்டனன் எனவும் அந்தால் உரையின் பாயிரம் கூறுகின்றது.

இது போலவே உலோகத் தகடுகளில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் இன்றைக்கும் பல உள். பாலிபாதையில், வெள்ளி யேட்டில் சமீப காலத்தில் எழுதப்பட்ட சிறு நூல் ஒன்று லண்டன் மாநகரத்தில் உள்ள பிரிட்டிஷ் கண்காட்சிச் சாலையில் இன்றைக்கும் வைக்கப்

பட்டுள்ளது. அதே கண்காட்சிச்சாலையில், ஈயத்தகட்டில் எழுதப் பட்டுள்ள பொத்தமத நூல் ஒன்றும் உள்ளது¹.

காம்பெல் என்னும் ஆசிரியர் தமிழ்மையை ‘தெலுங்கு வியாகரணம்’ என்னும் நூலில் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார்.² “திருப் பதி மலைக்கோயிலில் ஒரு பிராமண வமிசத்தாரது³ பாதுகாப்பில், ஆயிரம் செப்பேடுகளுக்குமேல் உள் வென்றும், அவற்றில் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன வென்றும் கேள்விப்பட்டேன். அதன் பிறகு இந்தியர் ஒருவரை அனுப்பி அவற்றைப் பார்வையிடச் செய்தேன். ஆனால் அவற்றான், வியாகரணநூல் ஒன்றைத் தவிர, அம்மலையில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட பாசுரங்களே காணப்பட்டன. அவ்விலக்கணநூலுக்கு மட்டும் பிரதி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.”

பண்டைக் காலத்தார்கள் பனியேடு முதலியவற்றில் எழுதப் படும் நூல்கள் நாள்தைவில் அழிந்துவிடக் கூடும் என்று கருதி, தங்கள் நூல்கள் நீண்டகாலம் இருக்கவேண்டி அழியாப் பொருள்கள்மீதும் அவற்றை வரைந்து வைத்திருந்தனர்போலும். இங்ஙனம் கல்லில் வெட்டப்பட்ட நூல்களும் உள்.

பல சருக்கங்களையுடைய ஜெனல்தலபுராணம் ஒன்று இராஜபுதனத்தில் பிஜோல்ஸி (Bijholli) என்னு மிடத்தில் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.⁴

வடநாட்டில் ஆஜ்மீரில் உள்ள கற்களில் இரண்டு நாடகங்களின் பாகங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஒன்று

1. டாக்டர் பீலர் (Buhler) என்னும் ஜெர்மானியர் எழுதியுள்ள ‘இந்தியப் பிராசீன வியி’ (Indian Palaeography) என்னும் நூலை டாக்டர் பிளீட் (Dr. Fleet) மொழிபெயர்த்த ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பு (இம்மொழி பெயர்ப்பு “இந்தியன் ஆண்டிகுவரி” என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் 33-ம் தொகுதியின் ஓர் அனுபந்தமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பக்கம். 96).

2. A.D. Campbell's Telugu Grammar-1820-ம் வருஷத்திய இரண்டாம்பதிப்பு, பக்கம். xiii. இது டாக்டர் பர்நெல் (Dr Burnell) என்பார் எழுதியுள்ள ‘தென்னிந்தியப் பிராசீனவியி’ (Elements of South Indian Palaeography) என்னும் ஆங்கில நூலில் 86 - 87-ஆம் பக்கங்களில் மேற்கொளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

3. இவ்விடத்திற் குறிக்கப்பட்டவர்கள் தள்ளப்பாக்கம் குடும்பத்தார் என்று தெரியவருகிறது.

4. டாக்டர் பீலர்; ஷை - பக்கம். 97.

‘லிலிதவிக்ரஹ ராஜநாடகம்’ எனப்படுவதாகும். அது சாஹ மான அரசனுன விக்ரஹராஜைக் குறித்து ஸோமதேவர் என் னும் கவியால் இயற்றப்பட்டதாகும். மற்றென்று மேலே குறிக்கப் பட்ட விக்ரஹராஜனுலேயே இயற்றப்பட்ட ‘ஹரகேளி நாடகம்’ என்பதாம். இவ்விரண்டும் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் மத்தியில் எழுதப்பட்டவை; சரித்திர சம்பந்தமான நாடகங்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கா விட்டால் இந்த நாடகங்களைப் பற்றி நாம் அறிவதற்கு மார்க்கமே இல்லை. இவ்விரு நாடகப்பகுதிகளும் புரோபஸர் கில் ஹார்ண் (Prof. Kielhorn) என்பவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.¹

மத்திய இந்தியாவில் தாராநகரத்தில் (Dhar) ஒரு கல்வெட்டுல், ‘பாரிஜாதமஞ்சரி’ அல்லது ‘விஜயஸீ’ என்னும் நான்கு அங்கங்களுடைய (நாடிகை என்று கூறப்படும் வகையைச் சேர்ந்த) நாடகத்தின் முதல் இரண்டு அங்கங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்தநாடகத்தின் கதாநாயகன் பரமார வமிசத்து அர்ச்சன வர் மன் என்னும் அரசனுவான். அஃது இராஜ குருவான் மதனன் என்னும் கவியால் கி. பி. 1200-ஆம் ஆண்டிற்கு அணித்தாக இயற்றப்பட்டதாகும். அக்கல்வெட்டு கிடைத்திராவிட்டால், இவ்விதம் ஒரு நாடகம் எழுதப்பட்டது என்பதையே நாம் அறிந்திருக்க மாட்டோம். இது டாக்டர் ஹம்ல்ஷ் என்னும் ஆசிரியரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.²

தாரா நகரத்திலேயே உள்ள வேறுசில கல்வெட்டுக்களால், மஹாவிஷ்ணுவின் கூர்மாவதாரத்தைத் துதித்து ‘அவனி கூர்ம சதகம்’ என்று எழுதப்பட்டுள்ள இரண்டு பிராகிருத நூல்கள் வெளியாகின்றன. அவை போஜராஜைக் குறித்து இயற்றப்பட்டவையாகும். அவ்விரு செய்யுட்களும், பிறநூல்களினின்றும் நமக்குக் கிடைக்காமையால், புரோபஸர் பிசல் (Prof. Pischel) என்பவரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளன.³

தாரா நகரத்திலேயே போஜராஜன் கலைமகஞ்சு ஓர் ஆலயம் சமைத்திருந்தான். அக்கோயில் முகமண்டபத்தி லிருந்த இரு தூண்களில், தூணுக்கு ஒன்றுக, இருநாகபந்தங்கள் வெட்டப்

1. இந்தியன் ஆண்டுகுவரி, தொகுதி, 20. பக்கம். 201.

2. எபிக்ராபியா இந்திகா, தொகுதி, 8. பக்கம். 99.

3. ஷா. ஷா. பக்கம். 241.

பட்டுள்ளன. ஒன்றில், வடமொழியின் உயிர், மெய்யெழுத்துக்கள் அடைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொன்றில், வடமொழியிலக்கணத்தில் கூறப்படும் தாதுக்கள் என்னும் வினைமுடிவுகள் அடைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை வடமொழியின் காதந்திர வியாகாணத்தின்படி அமைக்கும் துள்ளன வென்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள்.¹

தமிழ் நாட்டிலும், தஞ்சைஜில்லாவில் நன்னிலம் தாலூக்கா வில் கொரடாச்சேரி என்னும் ரயில்வேஸ்டேஷனுக்கு இரண்டு மைல் தெற்கேயுள்ள திருவிடைவாயில் என்னும் ஊர்க்கோயிலில் அவ்வுரைப்பற்றித் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியதாகக் கூறப்படும் பதினெடு பாடல்களை யுடைய பதிகம் ஒன்று பொறிக் கப்பட்டுள்ளது². கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த வை என்று சொல்லக்கூடிய ஏழுத்துக்களால் அது வெட்டப்பட்டுள்ளது³. உமாபதி சிவாசாரியார்,

“பண்புற்ற திருஞான சம்பந்தர் பதிகமுங்காற்

தெண்பத்தி னுங்கினு விலங்குதிரு முறைமுன்று”

(திருமுறைகண்டபுராணம்—25.)

என்று கூறுவதால், தேவாரத்துள் சம்பந்தருடைய பதிகங்கள் முங்காற்று எண்பத்து நான்கு அடங்கி யிருந்தன வென்பது பெறப்படும். ஆயினும் இக்கல்வெட்டுக் கிடைப்பதற்கு முன்பு அச்சிடப்பெற்ற பதிப்புக்களில் சம்பந்தரது வாக்காக முங்காற்று எண்பத்துமுன்று பதிகங்களே காணப்பட்டன. இப்பதிகத்திலும் சம்பந்தருடைய மற்றைய பதிகங்களைப் போலவே, ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒருபாதியில் அந்த ஊரைப்பற்றிய வர்ணனையும், மற்றப் பாதியில் சிவபெருமானைப்பற்றியும் பாடப்பட்டுள்ளது. அன்றி, சம்பந்தரது வழக்கமான கடைகாப்பும் இப்பதிகத்தில் உள்ளது. ஆதலின் ஏடுகளில் கிடைக்காமலிருந்த பதிகமே இப்பொழுது நமக்குக் கல்வெட்டுக்களினின்றும் கிடைத்துள்ளது என்று துணியலாம்.⁴

திருச்சிராப்பள்ளியில் மலைமேலுள்ள குகைக் கோயிலின் பின்சுவரில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. அச்சாஸனம் சுமார் கி.பி.

1. காலஞ் சென்ற பூர்ணமான். பி. டி. பூர்ணிவாஸ ஜயங்கார் எழுதியுள்ள ‘போஜராஜன்’ என்னும் ஆங்கில நூல், பக்கங்கள். 98, 99.

2. சென்னைச் சாஸன இலாகா, 1918-ஆம் வருஷத்திய 8-நெ. கல் வெட்டு.

3. மேற்படியார் 1918-ஆம் ஆண்டு, அறிக்கை, பக்கம். 149, பாரா. 34.

4. செந்தமிழ், தொகுதி 17, பக்கம். 169 - 172.

1100-ஆம் ஆண்டுக்கு அணித்தான் காலத்தைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்துக்களால் வெட்டப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமான் மீது பாடப்பட்ட ஒரு கவித்துறை அந்தாதி அக்கல்வெட்டில் இருக்கிறது. அவ்வந்தாதியின் ஆசிரியனை நாராயணன் என்னும் கவியைப் பற்றிய வரலாற்றை அக்கல்வெட்டின் கடைசியிலுள்ள பின்வரும் பாடங்கள் தெரிவிக்கின்றன:

‘மற்பந்த மார்வன் மனியன் மகன்மதிள் வேம்பையர்கோ
நற்பந்த மார்தவிழ் நாரா யணனஞ் சிராமலைமேற்
கற்பந்த னீழலில் வைத்த கவித்துறை நூறுங்கற்பார்
பொற்பந்த னீழ் வரண்றிருப் பாதம் பொருந்துவரே.’

‘மாட மதிரை மணலூர் மதிள் வெம்மை
யோடமர் சேய்ஞலூர் குண்டுரின்—னீடிய
நற்பதிக்கோ ஞா யணனஞ் சிராமலைமேற்
கற்பதித்தான் சொன்ன கவி.’

இவ்வந்தாதி சொன்னயம் பொருணயம் கொண்டு மிகவும் அழகாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.¹

புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்தில் குடுமியாமலை என்னுமிடத்தில் மலையடிச்சாரலில், சிகா நாதஸ்வாமி கோவிலின் பின்புறத்தில், சங்கிதக்கிருதி ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியைச் சார்ந்த சிறந்த பல்லவ எழுத்துக்களால் வெட்டப்பட்டுள்ளது. அதன் கடைசியில், ஸ்ரீ ருத்திரா சாரியாருடைய சிந்யனும் பரம மாகேச்வரனு (உயர்ந்த சிவனடியானு) மான அரசனால் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில், காஞ்சிபுரத்திலிருந்து அரச செலுத்திவந்த சகலக்கலாவல்லவனை பல்லவ அரசன், மஹேந்திரவர்மன், தான் சங்கிதத்தில் புதுத்துறைகளை ஆராய்ந்ததாகவும், ஒருவர்னம் இயற்றிய தாகவும் தன்னுடைய மாமண்டுர்ச்சாஸனத்தில் கூறிக்கொள்வதாலும்,² குடுமியாமலைச்சுக் சமீபத்தில் உள்ள திருச்சிராப்பள்ளி

1. 1888-ஆம் ஆண்டின் 62 நெ. கல்வெட்டு. தென்னிந்திய சாஸனங்கள் (மூலம்) சம்புடம், 4-நெ. 167-21-27-பக்கங்களில் இச்சாஸனம் முழுமையும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

2. Journal of Oriental Research, வால். VII, பக்கம். 234-35.

யில் குகைக்கோயிலை வெட்டியிருப்பதாலும், அம்மஹேந்திரனே இக்கிருதியின் ஆசிரியனுவன் என்று சருதப்படுகிறது.¹

புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்திலேயே திரு மெய்யம் என்னுமிடத்தில் உள்ள குடைவரைக் கோயிற்சுவரில் குடுமியாமலையில் உள்ளதைப் போல மற்றொரு கல்வெட்டு உள்ளது. பிற்காலத்திய பாண்டியன் ஒருவன் இக்கல்வெட்டைத், தனக்குப் புரியாத காரணத்தைக் கொண்டுபோலும், அழித்துவிட்டுத் தான் செய்த தானத்தைக் குறிக்கும் கல்வெட்டொன்றை அவ்விடத்தில் வெட்டுவித்துள்ளான். அச்செய்கையால் தமிழ்நாடு அடைந்துள்ள நஷ்டத்தை அம்மன்னன் சிறிதும் சருதவில்லை. அழிக்கப்பட்ட சங்கீதக்கல்வெட்டின் பகுதிகள் இங்கும் அங்குமாகக் கொஞ்சம் படிக்கக் கூடியவைகளாக உள்ளன. அவற்றால் “ஷ(ட்ஜ), காந்தார, தைவ (த)” முதலிய சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வெழுத்துக்களும் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு எழுத்துக்களையே ஒத்திருக்கின்றன.

இங்கனம் முழுநால்களாகவோ அல்லது அவற்றின் பகுதிகளாகவோ இல்லாமல் சில்லறைப்பாக்களைத் தெரிவிக்கும் சாஸனங்கள் எண்ணிலாதவையாகும்

1. ராவ்பகதூர் பண்டாரகர் அவர்களால் இஃது “எபிகிராபியா இந்திகா” என்னும் பத்திரிகை, தொகுதி 12-ல் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது; (பக்-226-237.) புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தான தர்பார் வெளியிட்டுள்ள சாஸனப் புத்தகம், [Inscription Texts of the Pudukottai State.]

நற்கரை

கனம் கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்கள்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

கனம்கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்களில் உலகவழக்குச் சொற் களும் பழமொழிகளும் பயின்றுவரும். ‘குத்திரமும் குடிலமென் றும் தன்தலையில் எழுத்தென்றும் குழறிக் குழறி உருகுறுள் மிகவாடி’ என்பது இலக்கண அமைதி யில்லாவிடினும் பெண் பாலார் தங்களுக்குள் பேசம் பேச்சுக்களை அந்த அந்த உருவத் திலேயேவளியிடும் ஆற்றல் இவருக்குண்டென்பதைக் காட்டுகின்றது. ‘வாட்டுதே ஹுட்டி கோட் கொள்ளுதே’ என்பதிலுள்ள ‘ஹுட்டி’ என்ற சொல்லையும், ‘வல்லே வல்லே யென்று பார்க்க’ என்பதிலுள்ள. ‘வல்லே வல்லே’ என்னும் தொடரையும் உலக வழக்கிலேதான் காணலாம்.

ஸ்தல ஸம்பந்தமான கீர்த்தனங்களில் அந்த அந்தஸ்தல விஷயங்களை அமைக்கும் இயல்பு இவர்பால் இருந்ததை, ‘பாரசகலமும்’ என்ற கீர்த்தனம் வெளியிடுகிறது. சாராநாதர், சார விமானம், சாரபுஷ்கரினி, சாராநாயகி, சார சேஷத்திரமென்னும் பஞ்சசாரங்களும் திருச்சேறைக்குரியவை; இவற்றை அக் கீர்த்தனத்திற் காணலாம்.

ஸங்கீதத்துக்குரிய ஸாஹித்தியங்களில் தெலுங்குக் கீர்த்தனங்களே பிற்காலத்தில் அதிகமாகத் தமிழ்நாட்டிலே பரவின. ஞீதியாகையருடைய கீர்த்தனங்கள் மூலைமுடுக்குகளெல்லாம் முழங்கி வருகின்றன. தமிழ்பேசம் குடும்பத்திற் பிறந்த ஸங்கீத வித்துவான்கள்கூடத் தெலுங்கிலே கீர்த்தனம் செய்வதை ஒரு பெருமையாகக் கருதிவந்தார்கள். இதற்குச் சாமாசாஸ்திரிகள், பட்டணம் சுப்பிரமணிய ஜூயர் முதலியவர்களே ஸாக்ஷி. பாபநாச முதலியாருக்கும் தெலுங்கினிடத்திற் பிரியமிருந்ததை அவர் இயற்றிய கும்பேசர் குறவுஞ்சியால் அறியலாம். அந்தக் குறவுஞ்சி யிற் பல பாட்டுக்கள் ஒருபகுதி தமிழும், ஒருபகுதி தெலுங்கும் உடையனவாக இருக்கின்றன.

தமிழ்லே கீர்த்தனங்கள் இயற்றியவர்கள்கூடத் தெலுங்குக் கீர்த்தனங்களிலே அதிகமாகப் பயிலும் சொற்களையும் சொற்

ரெட்டர்களையும் தங்கள் பாட்டுக்களில் அமைத்துவந்தார்கள். ‘சொந்தமாக’, ‘சொகுசாய்’ என்பன முதலியசொற்களைப் பின் வரும் கீர்த்தனங்களில் இவர் அமைத்திருத்தலும் இந்த வழக் கத்தை ஒட்டியதே யென்று தோற்றுகிறது.

ஓ

இராகம்; பைரவி; தாளம்: ஆதி
(பல்லவி)

வேலவரே உமைத் தேடி ஓருமடஞ்சை
விடியுமளவுங் காத் திருக்கிற வகைஎன்ன
(வேல)
(அநுபல்லவி)

வாவிப்பும் சேல்விழி வில்லுப்புருவமும்
வடிவில் விடையும் மதி வதனமும்
மேலுமவள் மேனி பசம்பொன்னிறமே
மின்னற் கொடியோ அன்ன நடையாள் ஒயிலாகவே
(வேல)

(சரணங்கள்)

- க. விதம் விதமாகப் பச்சிளங் கொங்கை மீதினிலே
வேண பணிதரித்தவள் பல்லுவரிசையும்
கதவித் தொடையும் அதரக் கனியும் சொருக் கழகும்
கருத்தை யுருக்கக் கலக்கலென நடையில் வந்து (வேல)
- க. சித்திரப் பொற் பல்கணி வாசலிலே வந்து நின்று
தியங்கி மதிமயங்கித் திகைத்துத் தவிக்கிறூள்
குத்திரம் குடிலமென்றும் தன்தலையி லெழுத்தென்றும்
குமுறிக் குமுறி உருகுறூள் மிக வாடி (வேல)
- ங. கண்களுக்குக் கலந்தை முத்து முத்தாயுகுக்கிறூள்
கையை நெரித்துத் தலைகுணிந்து நிற்கிறூள்
பெண்களுக்கு உங்கள் திருவுளமிரங்காதோ
பேசி மருவி முன்போலவே சேர (வேல)
- (ஸ்வரம்)

நிஸ கரிஸ நிரி ஸநிதப மபத்திஸ
நிகஸரி நிரி தக ரிஸ நிநிதப தநிஸநி
தப தநி ஸநி தப மகரிஸ ரிகமப தநிஸி
தத நிதத மகரி கம கபம தப த
மப தநி ஸக ரி நித ரிஸநி சரிரி
கஸரி நிந்த ககரிஸ ரினி தபஸ
ரிரி ஸ மகரி நிதனி பத கரி நித பம பத. (வேல)

தறிப்பு: கனம் கிருஷ்ணயர் கீர்த்தனங்களுள் இப்பொழுது பிரவித்த மாக வழங்குவனவற்றுள் ஒன்று.

10

(ராகம்: கல்யாணி; தாளம்: ஆதி)

(பல்லவி)

பார சகலமும் அபார அவர் மகிழமை

பாரினிலே யாவர்க்குஞ் தெரியாததி
(பார) (அநுபல்லவி)

சாரநாதர் கிருபை சாரவிமானமும்

சாரபுஷ்கரிணியும் கழனியும்

சாரநாயகி தெரிசனை பணிவிடை

சாம்பிராச்சிய மோட்ச மெனக்குக் கிடைத்ததி (பார)

(சரணங்கள்)

க. தேடித்தேடித் திரிந்தாலும் என்சாமி

தேவனுக்கிணை ஆருமில்லையடி

போடி உனக்குத் தெரிய மோடி என்னடி

புஷ்பவிமானத்தில் வைகுந்தனைக்

கூடிக் கூடிக் குலவி அடிமையாகக்

கொஞ்சி விலோயாடி அவருடை நாமத்தைப்

பாடி யாடி ஒடி நாடி வந்து

பரமபுருஷ பக்த பராதீனர்க்குப்

(பார)

12. சூதும் வாதும் இல்லாமலே சாமியுடன்

சகித்திருந்தாலதில் சுகம் பெறலாம்

ஏது அவர் செய லல்லாமலே வேறே யுண்டோ

எந்திமையே உனக்கு மதியில்லையே

போதும் போதும் சகியேயுன் பழக்கமெனக்குப்

போத நாதனை இலையிரி யாமலே

போதும் ஆதரவு பூதீதரனுடன் பட்சம்

போகபோக்யம் பாக்யமே வெகுச்ளாக்கியமே (பார)

ந. ஒருமையானவடி வேலவர் மாமனை

உள்ளபடி நடத்தும் உண்மையாலே

அருமையான சாரகேஷத்திரந்தனிலே

அச்சுதானந்தருடன் ஆனந்தமாய்ப்

பெருமையான துளப மாலையானும்

பேத மில்லாம லுறவாடி

மருமலரைண மீதில் சாரநாதர்

மருவவந்து மனதுகந்து சுகந்தந்து

(பார)

துறிப்பு: திருச்சேறை சாரநாதப்பெருமாள்மீது பாடப்பெற்றது இது,
வடிவேலவர் என்பது முத்தினை,

11

ராகம்: காம்போதி; தாளம்: ஆதி.

(பல்லவி)

கொண்டை குலுங்கவே பண்டு பழகி மருவும்

குமரிப் பருவமே துரையே. (கொண்டை)

(ஸ்வரம்)

ஸநி தத்பம கசரிஸ ஸநிபதைஸ ஸநித் ஸிபத கமபத

(அனுபல்லவி)

வண்டரை யடக்கும் மண்ட லாதிபதி யே எனக்கு

மகராஜனே எங்கள் ரங்கசாமி பால னே - கற்

கண்டென எனைப் புகழ்ந்து என்றன் மனத்தை உருக்கும்

கச்சிக் கல்யாண ரங்கனே வஜ்ர சரீரனே (கொண்டை)

(ஸ்வரம்)

தநித்தத பதத பமபம ககமபதனி தநி பதமக பப

தத ஸஸ ஸஸ ஸரி கம கரி பம கமரிக ஸநிதபதரி

ஸ நிதஸ நிதப பதமக பபதத ஸநித்த பம

(சரணங்கள்)

க. ஆசை வளருதே போஜனே நேசனே

அலங்கருத புருஷனே காம

பூசை செய்யக் கண்டதுகிலும் சோருதே

பூபனே ப்ரதாபனே ஸல்லாபனே

வாசவனே மாயமென்ன செய்தாயோ

வாட்டுதே ஹுட்டி கோட்டி கொள்ளுதே

சுசனென் றன்தலையில் இப்படி எழுதுவானே

என்ன செய்வேன் மன்னவனே உன்றன்மயல் மீறுதே ()

2. மாலைப் பொழுதிலே வாலப் பருவத்திலே

மதன விலாஸனே மனக்கோலம் செய்து

சேலை யாபரணமிகக் கொடுத்துக் கொடுத்து

அடுத்துத் தொடுத்தபடி யெல்லாம்

சிலமுடன் லோல மாக வேயனைத்துச்

சீமனே நேமனே பூரண சோமனே

மாலைதந்து கங்கணங் கட்டியேமிகச் சுகந்தந்து

மாடி மீதில் கூடியினையாடியே நடனம் செய்து

(கொண்டை)

ந. சொல்லும் வேலர்கிருபை அல்லும் பகலுமுண்டு

சோலை மாங்குயில் கூவுதே

நில்லுமென்றன் விரகம் சகிக்கக்கூடுமோ

நீதனேப்ரக் யாதனே என் நாதனே

வல்லே வல்லே யென்று பார்க்க மிகவும்

மயக்குதே கயக்குதே மெத்தத் தயக்குதே
சொல்லிலரிச் சந்திரனே கச்சிக்கல் யாணரங்கனே

சுரத விநோதமாய்ப் பலபல லீலைகள் செய்து.

(கொண்டை)

தறிப்பு:—இது கச்சிக் கல்யாணரங்கதுரைமீது இயற்றப் பெற்ற பதங்களுள் ஒன்று. வேலர்: முத்திரை.

12

இராகமி: பைரவி; தாளம்: நுபகம்
(பல்லவி)

மாதே அவர் செய்த வஞ்சலை மறப்பேனே எங்கேரமும்
மருவி அனைந்த சுகத்தை மனதினிலே எண்ணுமல் (மாதே)
(அனுபல்லவி)

ஷதலம் எங்கும் புழ் படைத்த
புண்ணியவான் முத்தைய பூபால னருளிய
நாதனும் எல்லாக்கி ராம பத்திர சாமிக்கு
ஞாயமாய்ச் சொல்லடி அடியே மாதே. (மாதே)
(சரணங்கள்)

க. மங்களமாகச் சுக்ரவாரத்திலே
மாலையிட்டு மலரணையில் என்னைக்
கங்கணங் கட்டியது முதலில் இப்போது
கண்ட கண்ட பேர் நகைக்கு இடமாகப்
பெண்கள் எதிரே நான் கண்கலக்கம் எய்தச்
சங்கையில் லாமலே வங்கைகள் செய்தாரே
எங்கே அடுக்கும் இந்த நடத்தைகள்
எவக்குமிகப் புத்திவரச் சொன்னாரடி. (மாதே)

2.. சொந்த மாகவே இருந்து மெத்தவும்
சொகுசாய்ச் சுரத விநோதங்கள் செய்தார்
அந்தரங்க மென்று எண்ணி நம்பினேன்
ஆனாலு மெனக்குத் துரோகம் செய்தாரடி
எந்த நேரமும் மிக விந்தை செய்தாரடி
எந்த நாளிலும் சொந்தம் விடாதடி
வந்தனம் செய்து வணங்கி யிருந்தும்
மனதில் லையோ தலையிலெழுத்தோ அடி (மாதே)

தறிப்பு: இது கபிஸ்தலம் இராமபத்திர மூப்பான் மீது இயற்றிய பதம். கிருஷ்ணயருடைய பாம்பரையினரை இராமபத்திர மூப்பானுடைய பாம்பரையினர் ஆதரித்து வந்தனர். கிருஷ்ணயரும் இராமபத்திர மூப்பானும் நெருங்கிய நட்புடையவர்கள்.

ராஜி “குசப்ரியை”

நடுநிசி. மிகவும் சோர்ந்து வாடிக்கிடந்தாள் ராஜி. வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று அவள் விழித்திருப்பதையும், படுக்கையிற் புரண்டு புரண்டு சிந்திப்பதையும் கண்டு பொன்னம்மாள் அவள் அருகில் வந்து, “ராஜி! ராஜி! உனக்கு என்னசெய்கிறது? ஏன் இப்படித் தவிக்கிறோய்? மாப்பிள்ளையிடம் சொல்லி டாக்டரைக் கூப்பிடச் சொல்லட்டுமா?” என்று மிகுந்தபரிவுடன் கேட்டாள்,

“டாக்டரும் வேண்டாம், மண்ணுக்கட்டியும் வேண்டாம்; எனக்கு வேண்டிய மருந்து எந்த மனிதவைத்தியன் கையிலுமில்லை, நீ படுத்துக்கொள்” என்று வெடுவெடுத்துக்கூறினாள் ராஜி.

அவள் பேசிய அதிர்ச்சியினால் தொட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த சிறு குழந்தை வீரிட்டெடுமுந்தது. பொன்னம் மாள் மெதுவாய்த் தொட்டிலை ஆட்டியவண்ணம் தனிந்த குரவில், “ராஜி! நீ கொஞ்சநாட்களாகவே ஒருமாதிரியாய்த்தான் இருக்கிறோய். நானும் என்ன என்னவோ செய்துபார்த்தாயிற்று. நீயோ உன்மனத்திலிருப்பதைச் சொல்லமாட்டேனன்கிறோய். உடம்போ நாஞ்கரு நாள் துரும்பாய்ப் போகிறது. உனக்கென்னதான் கவலை? தாய்க்கொளித்த சூலுண்டா? என் என்னிடம் சொல்லமாட்டேன் என்கிறோய்? மாப்பிள்ளை ஏதாவது அதிருப்திப்படுகிறாரா? எது வாயிருந்தாலும் வாயைத் திறந்து சொன்னால்தானே ஏதாவது பரிகாரம் செய்யலாம்? இப்படியே மூடுமெந்திரமாய் வைத்துக் கொண்டு தவித்தால் நான்தான் என்னசெய்யமுடியும்? ஆயிற்று; இன்னும் கொஞ்சநாளில் நானும் ஊருக்குப் புறப்படவேண்டியது தானே? பிறகு அடிக்கடி வருவதென்றால் முடியுமா? இப்படி ‘பச்சை உடம்பீல்’ சோறுதன்னீரில்லாமற் கிடந்தால் பிறகு என்னவாகும்? குழந்தைக்கு இன்னும் அறுபது நாளாகவில்லை; அதன் உடம்புதான் எதற்காகும்?” என்று பெருமுச்செறிந்தாள்.

ராஜி சற்றுநேரம் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு குப்புறப் படுத்து விம்மி விம்மி அழலானாள்.

ராஜியின் அழுகையைக்கண்ட பொன்னம்மாளின் மனம் உருகின்டது. அவள் ராஜியின் அருகே குளிந்து, “ஏனடி, ராஜி!

என்னதான் சங்கதி, சொல்லேன்?" என்று கெஞ்சிக் கேட்க லானால்.

ராஜி தலை நிமிர்ந்தாள். அவள் கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகிற்று; துண்பம் தாளாதவள் போல் இரு கைகளையும் மார்பிற் சேர்த்துக்கொண்டாள்; "முதலில் மாப் பிள்ளை தூங்குகிறாவென்று கவனி" என்றால்.

"விடியற்காலையில் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று கூறி அவர் பத்தடித்ததுமே படுக்கப்போய்விட்டாரென்று காளீசரண் சொன்னான். வருஷா வருஷம் ஆறுமாதங்களுக்கொருமுறை ஆபி வில் கணக்கு முடிவுசெய்வார்களென்றும், அதனால் இன்னும் ஒரு மாதம் அதிக வேலையிருக்குமென்றும் குமஸ்தா சொன்னான். அவன் ஒருவனுக்குத்தான் தமிழ் தெரிகிறது. அவனுமில்லா விட்டால் பாதைதெரியாத இவர்களுடன் பேசுவதே கஷ்டம். இன்னும் இரண்டொரு மாதமிருந்தால் உனக்கும் சுமாராய், பேசுவராவிட்டாலும், பங்காவியும், ஹிஂதுஸ்தானியும் சொல்லு வதையாவது புரிந்துகொள்ளும் சக்தி வரலாம்."

"அது கிடக்கட்டும், மாப்பிள்ளையின் அறையில் விளக்கு எரிகிறதா பார்."

"இல்லை"

"சரி, இப்படி உட்கார். நான் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் உன் நெஞ்சுக்கும் என் நெஞ்சுக்குந்தான் தெரியும். கவனமாய்க் கேள். மேலைத்தெரு பாலகோபாலஜை நினைவிருக்கிறதா?"

"என்? நினைவில்லாமலென்ன? நீ இங்கே, கல்கத்தாவுக்கு வந்த இரண்டொரு மாதங்களுக்கெல்லாம் பம்பாயிலிருந்து கப்பல் படிப்பு முடிந்ததும் ஊருக்கு வந்திருந்தான். அகத்துக்குக்கூட ஒருங்காள் வந்திருந்தான். உன்னைப்பற்றி ரொம்ப விசாரித்தான். காபி போட்டுக்கொடுத்தேன். வேண்டாமென்றான்."

"சரி, சரி; வந்திருந்தானு? நீ என் அதைப்பற்றி என்னிடம் சொல்லவில்லை?"

"அது அவ்வளவு முக்கியமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாமிருந்த நிலைமையில் திடையென்று இவ்வளவு நல்ல வரன் வந்து வாய்த்ததையும் உன்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தையும் பற்றி எல்லோருமேதான் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அது போலவே தான் அவனும் ஆச்சரியப்பட்டு வந்திருக்கிறன்று எண்ணி னேன்."

“சரிதான் நீ வேறெப்படி என்னுவாய்! என்னுடைய மடத் தனந்தான் என்னைக் கெடுத்தது. அவன் டப்ரின் கப்பலுக்குப் போவதற்கு முன்பு நானும் அவனும் கலியாணம்செய்து கொள் வதாய் ஏற்பாடு செய்துகொண்டோம். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதினெட்டுமே எனக்குப் பதினெட்டும் என்று உனக்கு ஞாபக மிருக்கலாம். அதற்கு இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்பு பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வரும்பொழுது குதிரைவண்டியில் அகப்பட்டுக் கொள்ளவிருந்த என்னைத் தப்புவித்தானே, இதையொட்டிச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு ‘என்னை மணங்துகொள்ளுகிறோயா?’ என்று கேட்டான்; கெஞ்சினான்.

“‘பணமில்லாமல் உலகத்தில் என்ன சுகம்? நீயும் ஏழை நானும் ஏழை. நாமிருவரும் மணங்துகொண்டால் ஏழைமையிலேயே திண்டாடி மடியவேண்டியதுதான். உன்னால் அப்படிக் கஷ்டப்பட முடியாது; நான் ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும்?’ என்றேன்.

“‘ஆனால் ராஜீ! ஒரே ஒரு வரம். நான் டப்ரின் கப்பலுக்குப் போய் நான்கு வருடங்களில் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு நல்ல சம்பாளுமின் ஒருக்பற்ற றலைவனுக வருவேன். அப்பொழுது நீ மறுக்கமாட்டாயே! கப்பற்படிப்புக்குப் போகலாமா வேண்டாமா வென்று தயங்கினேன். கஷ்டந்தான். உன்னை அடைவதற்காக, நான் எப்படியாவது எல்லாக் கஷ்டங்களையும் சகித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுவரையில் நீ எனக்காகக் காத்திருப்பாயா? அப்பொழுது உனக்கு வயது பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது ஆகலாம். அதுவரையில் கலியாணமாகாத பெண்கள்தான் இப்பொழுது எவ்வளவோ பெயர்கள் இருக்கிறார்களோ. நீ காத்திருப்பதானால் நாலுவருடமல்ல; நாற்பது வருடங்களானாலும் நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்; ஆனால் என் இருதயத்தை நீ உள்ளபடி உணர்திருக்கிறாயாவென்றுதான் பயப்படுகிறேன். ஆனால், நீ மனம்வைத்துக் காத்திருப்பதாய் உறுதி கூறு; நான் கட்டாயம் வந்துவிடுகிறேன்’ என்று அங்கு ததும்பும் குரவில் ஆவேசங்கொண்டவன்போல் கூறினான்.

“‘என்னெஞ்சு உருகிவிட்டது. உறுதிகூறினேன். என்கைகளைப் பற்றிப் புறங்கைகளை நெற்றியின்மீது வைத்துக் கொண்டான். கரங்களை மீளவும் தன் கண்ணங்களின்மீது வைத்துக்கொண்டான். அதற்குள் நீ எங்கிருந்தோ என்னைக் கூப்பிட்டாய். உடனே மருண்டவன்போல் திகைத்து என்புறங்கைகளை முத்தமிட்டுவிட்டு ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டான்’ என்று பெருமூச்செறிந்தாள்.

“அடிபாவீ! கெடுத்தாயே. இது மாப்பிள்ளைக்குத் தெரிய மோ?” என்று பயமும் திகிலும் கொண்டவளாய்க் கேட்டாள் பொன்னம்மாள்.

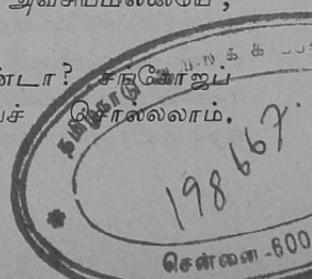
“அதற்குள் அவசரமா? முழுவதும் கேட்டுத்தொலையேன். பிறகு நான் அவனுக்கு நாலைந்து கடிதங்கள் எழுதியதுண்டு. அவன் பதிலே எழுதவில்லை. கடந்த நான்கு வருஷமாய்த்தான் அவனைப்பற்றி ஒருதகவலும் நமக்குத்தெரியவில்லை.

“பிறகுதான் இவரை நிச்சயித்தீர்கள். சீ, நான் இவருக் கேற்றவளா. இவருடைய நல்லொழுக்கத்திற்கும், பெருந்தன்மைக்கும், புத்திசாலித்தனத்திற்கும் என்னைவிட எவ்வளவோ உயர்ந்த உத்தமியல்லவா வந்திருக்கவேண்டும். பாவம்! இந்தவிஷயத்தில் கொடுத்துவைக்காத மனிதர் இவர். நானு இவருக்கேற்றவள்! ஒரு நாளுமில்லை. மனைவி என்று சொல்லிக்கொள்வதற்குக் கூட எனக்கு யோக்யதை இல்லை. அழகையும் குணத்தையும் பற்றித்தான் வாய் கொண்டமட்டும் புகழ்ந்தீர்கள். வேலையோ பெரியவேலை. சம்பளம் ஆற்றாறு. பவானிபூரில் அழகையீடு. இவைகளையெல்லாம் கேட்டபிறகு இந்தவரனைத்தட்டிவிட மனம்வருமா? பாலகோபால னிடமிருந்து ஏதாவது தகவல் வந்திருந்தால் என்னமோ? அவன் என்னவானாலே ஒன்றுமே தெரியவுமில்லை. இந்தனெருக்கடியில்நான் இசைவதைத்தவிர வேறென்னசெய்ய முடியும்? கல்யாணத்திற்கு இரண்டு நாள் முன், மறுமாதம் வருவதாக அவரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. அதில் ‘மொட்டைத்தாதன் குட்டையில் விழுந்தான்’ என்றெழுதி யிருந்ததேயன்றி, எங்கிருக்கிறான், என்ன அந்தஸ்தி விருக்கிறான் என்று தெரியவுமில்லை. அதை நம்பி நான் இவ்வளவு நல்லவரனைத் தட்டிவிட்டு, அவன் எளியவனுய்த் திரும்பிவந்தால் என்னசெய்வது என்று துணிந்தேதான் கல்யாணத்திற்கு இணக்கினேன்.

“இங்கேவந்த மறநாள் மாப்பிள்ளை என்னருகில் வந்துடகார்ந்து, ‘என்னை உனக்குப் பிடித்துத்தான் கல்யாணத்திற்கு இணங்கினாயா, அல்லது தாய்தந்தையரின் விருப்பமா, பலவாங்தமா?’ என்று கேட்டவராய்க் குனிந்திருந்த என்தலையை நிமிர்த்தி னார்.

“‘கல்யாணவிஷயத்தில் பலவாங்தப்படுத்துவதானால் இவ்வளவு வயதுவரையில் காத்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லையே’, என்றேன்.

“‘வேறு எவரையேனும் நீ நேசித்ததுண்டா? சங்கோஜப் படாதே. ராஜி, நிஜத்தைத் தாராளமாய்ச் சங்கோலல்லாம். உண்மையினால் கெடுத்தேராது’, என்றார்.

“என் உடல் விலவிலத்தது. என்ன சொல்வதென்றறியாத வளாய்த் தியங்கினேன்.

“‘இதிலென்ன தியக்கம்’, என்று கூறியவராய் இளநகை தோன்ற, என் கண்களைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

“தூக்கிவாரிப்போட்டது. என் கண்களை அவர் பார்த்தது என் இதயத்தையே அவர் படித்துப் பார்ப்பதுபோல் தோன்றிற்று. ஆனாலும் மெதுவாய்ச் சமாளித்துக்கொண்டு, ‘இல்லை, கிடையாது’, என்றேன். அவ்வளவுதான், மேலொன்றும் கேட்கவில்லை.”

“நாசமாய்ப்போக, நாசமாய்ப்போக, பிடை” என்று வயிற்றி வடித்துக்கொண்டவளாய்ப் பற்களை நற நற வென்று கடித்தாள் பொன்னம்மாள்.

“நாலைந்து மாதங்களுக்குமுன் இங்கே பிரசாத் பாடு வீட்டில் ஒருவிசேஷம் நடந்தது. நானும் போயிருந்தேன். அங்கே பாலுவைக் கண்டேன். பிரசாத் பாடு அவனை இவருக்கு அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். கல்கத்தா-ரங்கன் செல்லும் கப்ப வில் வேலையாயிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. நான் பாராதவள் போல் உள்ளே போய்விட்டேன். அவன் சென்னை வாசியாயிற்றே என்ற அபிமானத்தினால் நம்மகத்திற்கு ஒரு நாள் டை சாப்பிட வரும்படி அழைத்துவிட்டார்; என்னிடமும் சொன்னார். நான் பாவி அப்பொழுதே சொல்லியிருக்கலாகாதா? சொல்லிவிடலாம், சொல்லிவிடலாம் என்று பலமுறை தொடங்கியும் முடியவில்லை.

“தவிர, வேலைக்காரர்கள் ஏதாவது கிறபொய் சொல்லிவிட்டாற் கூட மிகவும் கடுமையாய் நடந்துகொள்ளுகிறார்; ‘என் என் னிடம் பொய்சொன்னுய்?’ என்று கேட்டால் என்ன பதிலுரைப் பேன்?

“மறநாள் மாலை பாலு டை சாப்பிட வந்தான். அவன் முகத்திற் சங்கோஷம் குடிகொண்டிருந்தது. நான்வந்து வரவேற் பேணேன்று எதிர்பார்த்திருப்பான். எனக்கு எதிரில் வரத் தைரிய மில்லை. என்ன பேச்சு வருமோ, என்னவாகுமோவென்று பயங்கேன். அவசரமாய் மாடிக்குப்போய் அமிருதாஞ்சனத்தை எடுத்து முகமுழுவதும் தடவிக்கொண்டு இழுத்துப்போர்த்துப் படுத்துவிட்டேன்.

“‘வந்தவரைப் பேசாமல் அனுப்புவது மரியாதையன்று’, என்று சொல்லி இவரேவந்து என்னையழைத்தார். போனேன். முன்னிலும் பன்மடங்கு அழகாய்க் கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருந்தான் பாலு. என்னெஞ்சு படபடவென்றித்துக்கொண்டது.

“தற்செயலாய் மாப்பிள்ளை வெளித்தாழ்வாரத்திற்குச் சென்றார். பாலு வெற்றிலையை மென்றவண்ணம் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“அம்மா! அம்மா! அந்தப்பார்வை என்னை நோக்கி ‘என்னை ஏமாற்றினுயல்லவா? உன்னைப் பழிவாங்குகிறேன்’, என்று சொல்வதுபோலிருந்தது. மறநாட்ட காலை அவன் இரங்கன் போவதாகத் தெரிந்தது. என் இருதயத்தின் மேலிருந்த பளு கீழேவிழுந்தது போல் தோன்றிற்று. அவன் மறமுறை வருவதற்குள் என்சங்கதிகளை இவரிடம் சொல்லிவிடவேண்டுமென்று பலதடவை யோசித்தேன்.”

“ஹாம், கர்மம்!” என்று தலையிலடித்துக்கொண்டாள் பொன் னம்மாள்.

“பிறகு ஐந்தாறு மாதங்களாய் அவனைக் காணவேயில்லை. குழந்தைக்குத் தொட்டிலீடும் அன்று மாலையில் ஆபிஸ் அறையில் அவன் குரல்போல் கேட்டது. ராம்பியாரியைப் (வேலைக்காரி) போய்ப் பார்த்துவரச் சொன்னேன். அவன்தானென்று அவள் சொன்னாள். தற்செயலாய், காளீசரண் கீழேவந்திருந்தான். அவனைக் கூட்டிட்டு அவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்துவரும்படி சொன்னேன். அவன் போன்பொழுது ஆபிஸ் அறைக்கதவு ஒருக்கணித்திருந்ததாகவும், இங்கிலீஷ்டிலேயே மிகவும் தணிந்த குரவில் இருவரும் பேசியதாகவும், கடைசியில் எஜ்மானர், ‘சீச்சி, இவ்வளவுதானு! நீ ஏதோ பெரியமனிதன் என்றெண்ணி யிருந்தேன். இவ்வளவு நீசனு! நல்லது, நிவந்தவிஷயம் முடிந்ததல் லவா, போகலாம்’, என்று கூறி ஏதோ ஒரு கத்தைக் கடிதங்களை மேஜையில் வைத்துப்பூட்டிய சுத்தம் கேட்டதும் தான் வந்து விட்டதாகவும் அவன் சொன்னான்.

“நான் எட்டிப்பார்த்தேன். அதற்குள் பாலு தாழ்வாரத் தைக் கடந்து போய்விட்டான்” என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டாள்.

“உஸ்! அழாதே. அமுதமூது என்ன பிரயோஜனம்! இப்பொழுதாவது போய் அவர்காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேள்.”

“மன்னிக்கடிய விஷயமா? என் கடிதங்களைப் படித்திருப்பார். ஒப்புக்காவது மன்னித்தேனென்று சொல்லமுடியுமா? சொன்னாலும் ஒவ்வொருகணமும் ஏற்கனவே நடந்த விஷயங்கள் தோன்றித்தோன்றி ‘நம்பாதே நம்பாதே’ என்று எச்சரிக்கை செய்யுமல்லவா? இந்தப் பாழும் உடம்பை எதற்காகச் சுமக்க

வேண்டும். என் குற்றத்திற்குத் தண்டனையை நானேதான் அனுபவிக்கவேண்டும். டாக்டரும் மருந்தும் எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறிக் குறுங்கிக்குறுங்கி அழலானால் ராஜி.

* * * * *

“ஸார்! நிரம்பவும் பயங்கரமான ரக்தசோகை. ஆகாரக்குறைவினால் ஏழை எனியவர்களுக்குத்தான் வருவது வழக்கம். நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாய்க் கவனியுங்கள். நோயாளிக்கு வேறு தாதியும் குழந்தைக்கு வேறு தாதியும் ஏற்பாடு செய்துவிடுங்கள். இன்னும் ஒருவாரம் பார்ப்போம். பித்தகோசம் அடியோடு கெட்டுவிட்டது. பிறருடலிலிருந்து ரத்தம் பாய்ச்சும்படி நேர்ந்தாலும் நேரலாம்; எதற்கும் முன்ஜாக்கிரதையுடனிருப்பது நல்லது” என்று கூறினார் வைத்தியர்.

சினிவாஸன் மிகுந்த கவலையில் ஆழந்தான். என்ன காரணத்தினால் தன் மனைவிக்கு இத்தகைய கொடிய நோய் வந்ததென்று பலவாறு யோசித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு ஒன்றுமே புலப்பட வில்லை. வைத்தியரோ போதனைக்குறைவு என்கிறார். அவளை எவ்விதம் கவனிப்பது, என்னசெய்வது என்று அவனுக்கு விளங்காமல் பலசரக்குக்காரனுக்குப் பைத்தியம்பிடித்த கதைபோல் தவியாய்த்தவிக்கலானுன்.

புரளவும் சக்தியற்றவளாய் வெறும் எலும்பும் தோலுமாய்க் கிடந்தாள் ராஜி. முகம் ஒளியிழந்து வாடிக்கிடந்தது. சினு கவலையில் ஆழந்தவனுய் அவ்வறையிலேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். பொன்னம்மாள் திகைத்துத் திகைத்து நிற்கலானாள்.

கடந்த இரண்டு மாதகாலமாய் வேலைமிகுதியினால் தான் அவளோச் சரியானபடி கவனிக்கவில்லை என்று மனத்துள் தன்னியே நிந்தித்தவனுய்க் கண்களை மூடினான் சினு.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியிருந்தானே அவனுக்கே தெரியாது. “அம்மாடி!” என்று பெருமூச்சடன் ராஜி கூறிய சத்தத்தைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். ராஜியின் கண்ணங்கள் சற்றே குழிந்திருந்தன. இளமுறவுல்; கண்கள் மூடியிருந்தன. அவளருகிற சென்று, அவள் கண்ணங்களையும் புருவங்களையும் தொட்டுத் தடவினான். அச்சமயம் தான் அவளைக் கவனியாதிருந்ததற்குப் பரிகாரம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று அவன்மனம் இசுகித்தது. “கடவுளே, ராஜியைக் காப்பாற்றும்” என்ற வார்த்தைகள் அவன் இதயத்துள் எழுந்தன. கைகள் குவிந்தன. கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது. அதை மறைக்கும்பொருட்டு எழுந்து தொட்டிலை நெருங்கினான்.

இளங்குழந்தை கைகால்களை உதைத்தவண்ணம் வெறும் வெளியைப்பார்த்து ஆனந்தப்படுவதைக் கண்டான். அளவுகடந்த வாஞ்சையுடன் இருகைகளாலும் வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொண்டான். பிறகு குழந்தையை வைத்துவிட்டு மாடிக்குச் சென்றுன். ஊர் ஓசை அடங்கிவிட்டது. கோபுரக்கடிகாரம் டாங்டாங் என்று மனி பன்னிரண்டிடத்தது. ஆபீஸ் அறையில் கையில் கதைப்புத்தகத்தை வைத்தவண்ணம் சோபாவிற் சாய்ந் திருந்தான் சினு. கையிற் புத்தகமிருந்ததே யன்றி அவன் சிங்கை புத்தகத்தைவிட்டு நெடுந்தூரம் சென்றிருந்தது. குழந்தையின் அழுகைச் சத்தமும் தொட்டிலை ஆட்டும் சத்தமும் கேட்டு நின்றுபோயின. பெருமுச்சுடன் யாரோ மாடிப்படி ஏறிவருவது போல் சத்தம் கேட்டது.

மறுவிநாடி, ஒருசேலையிற் பாதியை உடுத்து, மற்றப்பாதியைத் தோளிற் போட்டவளாய்த் தோன்றினால் ராஜி.

“என்ன ராஜி! எதற்காக இந்தப் பலஸ்தீனமான சிலைமையில் மாடிப்படி ஏறிவந்தாய்?” என்று அவன் கேட்குமுன், அவன் காலடியில் தடாலென்று உட்கார்ந்துவிட்டாள். தன்கைகளையும் முகத்தையும் அவன் மடிமீது வைத்தவளாய் மாலை மாலையாய்க் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

“ராஜி, என்ன சங்கதி? என் அழுகிறோய்?” என்று மிகுந்த பரிவுடன் அவள் முகத்தைத் தன்கைகளால் நிமிர்த்திக்கேட்டான்.

சினுவின் வார்த்தைகள் அவள் அழுகையை அதிகரிக்கச் செய்தன. பதிலே சொல்லவில்லை. “ராஜி, இதென்ன அசட்டுத்தனம்” என்று சொல்லியவனுய் எழுந்து அவளைத்தூக்கிச் சோபாவில் உட்காரவைத்தான்.

“அன்றைக்கு, தொட்டிலன்றைக்கு” என்ற வார்த்தைகள் சனசரத்துடன் அவள் வாயினின்றும் வெளிவந்தன.

“என்ன? தொட்டிலன்று என்ன?” என்று படபடப்புடன் கேட்டான் சினு.

“பாலகோபால் வந்திருந்தானுமே?”

“ஆமாம், வந்திருந்தான்.”

சற்றுக்கேரம் இருவரும் பேசவில்லை.

“உங்களிடம் ஏதோ கொடுத்தானுமே?”

சினுவுக்கு அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. “ஓகோ! அந்தக் கடிதங்களா? டிராயரில்தான் வைத்தேன். அடாடா, பிறகு மறந்தே போய்விட்டது” என்றார்.

ராஜிக்கு சப்தநாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது. சினு எழுந்து மேஜையின் இழுப்பைத் திறந்தான். ராஜிக்கு உலகமே சற்றுவது போல் தோன்றிற்று. அக்கடிதங்களை ஒவ்வொன்றூயப் படித்துத் தன்னை இடத்துக்காட்டி ஏசப்போகிறான், அல்லது தன்னையே படித்துக்கூறும்படி வற்புறுத்தப்போகிறான் வென்று விளங்காமல் பரமசங்கடமான நிலைமையில் தவிக்கலானான்.

சினு கடிதக்கத்தையைக் கையிலெலுத்தவனும் மறுபடி இழுப் பைத் திறந்தான். அதுவரையில் அது பிரித்துப் பார்க்கப்படாமல் கட்டி வைத்தபடியே இருந்ததென்றும், கயிற்றை அறுக்கும் பொருட்டுக் கத்தியை எடுக்கப்போகிறென்றும் எண்ண, அதிலிருந்து பலவிபரீதமான கற்பனைகள் தோன்றி அவள் நெஞ்சு சைத் துளைக்கலாயின. உடல்முழுவதும் பயத்தால் வியர்த்தது. கைகளும் கால்களும் வெட வெட வென்று உதறலாயின.

மறுவிநாடி ஒரு சிறுவெளிச்சம் அவ்வறைமுழுவதும் பிரகா சித்தது. கையில் தீப்பெட்டியுடன் அவள் அருகில் சோபாவின் மேல் உட்கார்ந்தான் சினு. “ப்பு! இதற்குத்தானு இவ்வளவு பிரமாதம், வேறு ஒன்றும் கவலையில்லையே! அடி, அசடே! தெப்பலாய் வியர்த்திருக்கிறதே” என்று மிகுந்த பிரேமையுடன் கூறியவனும்த் தனது கைக்குட்டையினால் அவள் முகத்தைத் துடைத்தான் சினு.

இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒரு நூதன உணர்ச்சியால் ராஜியின் உடல் பூரித்தது.

காதலின் சக்தி

ரங்கநாயகி

நான் ஒரு சாமானிய பி. ஏ., எல். டி. என் தாய்தந்தையர் பணக்காரர்கள் அல்லர். அவர்கள் இறந்து இரண்டு வருஷங்களாம் விட்டன. நான் இப்பொழுது ஒரு 'ப்ரைவேட் ஸ்கூலில்' உபாத்தியாயர். இதுதான் என் சொந்த வரலாறு.

ஒருநாள் சாயங்காலம் என் அறையில் எனக்குப் போது போகாததால் இந்த ஊர் சிங்காரத் தோட்டத்துக்குச் சென்றேன். அங்கே கும்பல் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருந்ததால் நான் ஒரு தனி இடத்தைத் தேடிச் சென்றேன். அப்பொழுது எனக்கு முன் ஒரு பெஞ்சியின்மேல் ஒரு கிழவரும் ஒரு பெண்ணும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். எனக்கு ஒன்றிக் கேட்கும் இயல்பு இல்லை; ஆனாலும் அவர்களுடைய பேச்சு என் காதில்விழும்படி பலமாகவே இருந்தது. கொஞ்சம் அதிசயமாக வும் இருந்தது. அதனால் அதை மேலும் கேட்க விரும்பி அவர்கள் பின்னால் ஒரு பெஞ்சியின்மேல் உட்கார்ந்தேன். அவர்கள் சம்பா டினை பின்வருமாறு:

“அப்பா! நான் ஒருநாளும் கவியாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன். எனக்கு இந்த உலகமே வெறுப்பாக இருக்கிறது. இதில் என்ன உண்மை இருக்கிறது? படிப்புக்கு மதிப்பு இல்லை. குணத்திற்கு மதிப்பு இல்லை. பணக்காரர் ஏழைகளைக் கொடுமைப் படுத்தி அலக்கியம் செய்கிறார்கள். படித்த சில பெண்கள் தாங்கள் தாம் மேதாவிகள் என்று அகங்காரம் பிடித்து நிரம்ப ஆடும் பரம்செய்து திரிகிறார்கள். புருஷர்களோ படிப்பு ஏறாற்ப புத்தியும் மயங்கி, மனம் செய்துகொள்ளப் பெண்வீட்டுக்காரரிடமிருந்து விரும்பும் வாங்குகிறார்கள். அதை வாங்குவதிலும் தயை, தாக்கி ஸியம் இல்லாமல் கசக்கி வாங்குவதில் சாமர்த்தியமும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட புண்ணிய புருஷன் ஒருவனுக்குத் தானே நான் வாழ்க்கைப்பட வேண்டும்?”

“ராஜம்! நீ சொல்வது தவறு. உலகத்தில் ஒருவருமே நல்லவர் இல்லை என்று சொல்லாதே. நமக்குத் தெரியாமலே எவ்வளவோ

பேர்கள் இருக்கிறார்கள். முத்துசாமி நாடுடு இல்லையா? அவர் எப்போப்பட்ட தர்மகர்த்தா! ஒவ்வொருமாதமும் ஏழைகளுக்குச் சாப்பாடு போடவில்லையா? பிரதிவாரம் பிச்சைக்காரர்களுக்குப் பிச்சை இடவில்லையா? இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாததல் வலே? அதுபோகட்டும், உலகம் எப்படி இருந்தால் நமக்கென்ன? அதைப் படைத்தவனுக்குச் சம்மதமானால் நமக்கென்னவந்தது? இப்பொழுது என்னைக் கவனி. நான் கிழவனுகில்லேன். எனக்கு ஆஸ்தி இல்லை என்பது உனக்குத் தெரியும். நான் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று இருக்கிறேன். நான் இறப்பதற்குமுன் உன்னை ஒரு நல்ல புருஷனிடம் ஒப்பித்துவிட்டால் என் கவலை ஒழிந்தது. அதுதான் என் பெரிய கவலை.”

“அப்பா! முத்துசாமி நாடுடுவின் தர்மசிந்தையை நீங்கள் தான் மெச்சவேண்டும். அவர் ஒவ்வொரு மாதமும் சாப்பாடு எப்படிப் போடுகிறார் தெரியுமா? அந்தச் சத்திரத்தில், தாம் சாப்பாடு போடப்போவதை முதலில் தம்பட்டம் போடுகிறார். தர்மம் செய்யத் தம்பட்டம் வேண்டுமோ? அது எதற்கு? தம் பெயரை, உங்களைப்போல், எல்லோரும் புகழும்படி செய்வதற்கே. வேத புத்தகங்களிலும் பைபிலிலும் சொல்லியிருக்கிறபடி செய்தால், நம் வலதுகை செய்வது இடது கைக்கே தெரியக்கூடாது. மேலும் நீங்கள் இன்னும் ஒன்று அவரைப்பற்றிப் புகழுந்தீர்களே; அது எனக்கு ஆச்சரியத்தையே கொடுக்கிறது. அவர் பிரதிவாரமும் பிச்சைபோடுகிறாரே, அந்தப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு வாரத்தில் ஒருமுறைதான் பசிக்குமோ? மற்றநாள் வந்தால் அவர்களுக்குச் செருப்படிதான் சாப்பாடுபோலும்! சரி, அது கிடக்கட்டும்; நான் மணம் செய்துகொள்ள நீங்கள் வேறு காரணம் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் இறந்தால் நான் பிழைத்திருப்பேன் என்பது எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாளுக்கு நாள் என் வெறுப்பு அதிகரிக்கிறதே ஒழியக் குறையவில்லை. அதனால், அப்பா! இனிமேல் நீங்கள் என் கலையாணத்தைப்பற்றித் தயைசெய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதேயுங்கள். இதுதான் என் வேண்டுகோள்.”

“சரி, உன் இஷ்டம்; வா, போவோம்.”

இருவரும் சென்றபின் நானும் அப்பெண் சொன்னவற்றை எல்லாம் மனத்தில் ஆராய்ந்துகொண்டே விடு சென்றேன். எனக்கு அன்றிரவு தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. ஏதோ ஓர் எண்ணம் என்மனத்தில் வேதனை செய்துகொண்டே இருந்தது. சில சமயங்களில் புருஷர்கள் எவ்வளவுதான் படித்தாலும், பலசாலிக

ளர்கவும், ஆழந்த யோசனை யுள்ளவர்களாகவும் இருந்தபோதிலும் ஒருஸ்திரியினுலேயே அவர்களுடைய குணம் மாறுகிறது என்பது உண்மை. இதுவரை, உலகத்தைப்பற்றி நிரம்ப நல்ல எண்ணங்களையே நான் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பெண்ணைப்பற்றி அதிகமாக அறிய எண்ணங்கொண்டு அந்தச் சிங்காரத்தோட்டத் துக்குத் தினம் அதே வேளைக்குச் சென்று வந்தேன். அதிலிருந்து அநேக விஷயங்கள் எனக்குத் தெளிவாயின. மேலும், அவர்களது பேச்சிலிருந்து அப்பெண் பத்தாவது வகுப்புவரை படித்தவள் என்று தெரிந்துகொண்டேன். எனக்கு இன்னும் மனம் ஆகவில்லை. அப்பெண்ணும், உண்மைப் படிப்பையே அழகாக உடையவள். சுயஅழகு அதிகமில்லை என்றாலும், அவளது அறிவும் உண்மையும் அவனுக்கு நிரம்ப அழகு கொடுப்பனவாக எனக்குத் தோன்றிற்று. அதனால் அப்பெண்ணையே நான் மனக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது; இது ஒன்றும் அதிசயமில்லையல்லவா? பாதி கலியாணம் ஆய்விட்டது. இன்னேரு பாதிதானே. பெண் சம்மதிக்கவேண்டியதுதான் மீதி. இம்மாதிரி மனக்கோட்டை கட்டித், தகப்பனுரிடம் உயிர் முழுதும் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும். அப்பெண் ஒரு புருஷ னிடத்தில் அந்த அன்பை மாற்றவாள் என்றால் அது எவ்வளவு ஆனந்தத்தை என்போன்ற அனுதைகளுக்குக் கொடுக்குமென்று எண்ணினேன்.

ஓருமாதம் கழிந்தது. நானும் வழக்கம்போல் சிங்காரத்தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். ஆனால் 7-மணி ஆகியும் அவ்விரு வரும் வரவில்லை. அப்பெண்ணும் அவள் தகப்பனுமே எனது உலகமாய்விட்டபடியால், எனக்கு மிகுந்த வருத்தமாயிருந்தது. வீடுசென்றேன். மறநாளும் இல்லை; ஒருவாரமாயும் இல்லை; நான் என்ன செய்வது? அவர்கள் இருப்பிடம் எனக்குத் தெரியாது. என் சந்தோஷத்தில் அதை அறிந்துகொள்ள மறந்தே விட்டேன். எப்பொழுதும் அவர்கள் அங்கு வந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணியிருந்தேன்.

ஒரு புதன்கிழமை காலையில் கடைத்தெருவிற்குச் சென்றிருந்தேன். அச்சமயத்தில் நான் சற்றும் எதிர்பாராமல், அதே பெண் மிகவும் மெலிந்து, துக்கத்தோடு, தன் தகப்பனாரைக்கையால் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு புட்டியைக் கையில் ஏந்தியவளாய் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். என்துக்கம் என்னை யறியாமலே ‘ஐயோ!’ என்று கத்தும்படிச் செய்தது. பிறகு அடுத்த நிமிஷம் நானும் ஒரு புட்டியை வாங்கிக்

கொண்டு அவர்கள் பின்னாலேயே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றேன். அக்கிழவர் உட்கார்ந்த இடத்திற்குப் பின்னால் உட்கார்ந்தேன்.

டாக்டர் வந்தார். “என்னஸார், விசேஷம்?” என்றார்.

அதற்குக் கிழவர், “ஒன்றுமில்லை, எனக்குத் தலையில் ஒருசிறு கட்டி கிளம்பி இருக்கிறது; வலி பொறுக்க முடியவில்லை. அதைக் காண்பிக்கத்தான் வந்தேன்” என்றார்.

டாக்டர் பார்த்தார். உடட்டைப் பிதுக்கினர். “சரி, பெரிய டாக்டரைக் கொண்டுதான் இதை ஆபரேஷன் பண்ணவேண்டும். இது ‘டையாபாஸ் கார்பங்கள்’; இது என்னால் முடியாது. இது அதிகத் தொந்தரவு கொடுக்குமே உங்களுக்கு; டாக்டர் கிருஷ்ண மாச்சாரி கெட்டிக்காரர்; அவரிடம் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

“சரி, வேறுவழி இல்லைபோலும்; நான் போய்வரட்டுமா?” என்று கிளம்பிவிட்டார். பாவம்! அவர்முகம் என்ன வேதனையடைந்தது!

நானும் மெள்ள நழுவி அவர்கள் பின்னாலேயே சென்றேன். அப்பொழுது அந்தப்பெண், “அப்பா! ஆபரேஷன் செய்து கொள்ளுங்களேன்; என்ன கஷ்டம், அப்பா! சிக்கிரம் சரியாய் விடும். இரவுவேதனை குறையும்” என்றார்.

“அம்மா! நமக்கு எங்கே பணம் இருக்கிறது? ஆபரேஷன் என்றால் 15 ரூபாய்க்குக் குறையாமலாகும். அதை யாரம்மா நமக்குக் கொடுப்பார்கள்? ஆபரேஷன் என்றால் உயிருக்குப் பயம் உண்டு. உன்கதி என்னுவது? நியோ பிடிவாதம் செய்கிறோயே!” என்று துக்கப்பட்டார் பெரியவர்.

அன்றையதினம் 4-ஆந்தேதி ஆகையால் நான் முந்தின நாளே சம்பளம் வாங்கியிருந்தேன். மேலும் அப்பொழுது எனக்குத் தசரா விடுமுறை. என்கையில் ஒட்டல் சாப்பாட்டுச் செலவு போக 25 ரூபாய் மிச்சம் இருந்தது. அதற்காகக் கடவுளை மனமாரத் துதித்துவிட்டு, ஒருபோசனை செய்தேன். நான் நேரில் இப்பண்டத்தைக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகம் தோன்றுமாகையால், அவர்கள் வீடுசெல்லும் வரையில் பேசாமலிருந்து பிறகு அவர்களுடைய வீட்டையும் கண்டுகொண்டேன். அது என் நன்பன் வீட்டுக்கு எதிர்வீடே. அன்று இரவு எல்லாரும் உறங்கினாயிற்கு, 15 ரூபாய் நோட்டை மட்டத்து

ஜன்னல் வழியாய் அவர்களுடைய வீட்டின் உள்ளே போட்டு விட்டு, என் நண்பன் வீட்டிலேயே படுத்துக்கொண்டுவிட்டேன்.

மறுநாள் விடியற்காலத்திலேயே விழித்துக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்று அப்பெண்வீட்டு ஜன்னல் எனக்குத் தெரியும்படி உட்கார்ந்தேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், அப்பெண் வந்து ஜன்னலைத் திறந்தாள். ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவனும் குனிந்து ரூபாய்நோட்டுக்களை எடுத்துச் சந்தோஷத் தோடு கத்திக்கொண்டு, “அப்பா! இதோ 15 ரூபாய் இருக்கிறது. நீங்கள் ஆபரேஷன் செய்துகொள்ளுங்கள்” என்றார். பாவம்! அப்பாவிடமிருந்த அன்பினால், அப்பணம் எப்படி அங்கே கிடந்தது என்பதையே அவள் நினைக்கவில்லை.

தகப்பனார், “எதம்மா பணம்? நம்மிடத்தில் 5 ரூபாய்க்கு மேல் இல்லையே?” என்றார்.

என்மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

பெண்ணும் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு தைர்யத்துடனேயே, “இல்லை, நான் எப்போதாவது கிழே போட்டிருந்திருப்பேன். அது கடவுள் அருளால் சரியான சமயத்திலேயே கிடைத்தது” என்றார்.

அடுத்தநிமிடம் அவர்களுக்கு வேறொரு கஷ்டம் தோன்றியது. யார் டாக்டரை அழைத்துவருவது? அவர் புரசைப்பாக்கத்தில்லவோ இருக்கிறார்? பெண்ணின்முகம் சண்டிவிட்டது. அவ்வளவு தான் தாமதம். காற்றைப்போல் பறந்து புரசைப்பாக்கம் சென்று முனிசிபல் டாக்டர் சொன்னதாகக் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரிடம் சமாசாரத்தைச் சொன்னேன். பத்தே நிமிடம் காரில் உட்கார்ந்தோம். அப்பெண்வீட்டுக்கு வந்ததும் டாக்டர் இன்னேடு அவரது தோற்பையைச் சமந்துகொண்டு நானும் உள்ளே சென்றேன். கிழவர் ஆச்சரியத்தால் விழித்தார். நான் இந்த டாக்டர் முனிவிபல் டாக்டரால் அனுப்பப்பட்டதாகச் சொன்னேன். டாக்டர் ஆபரேஷனுக்குத் தயார்செய்தார். ராஜம் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். மயக்கமருந்து கொடுத்து ஆபரேஷன் செய்து கட்டிவிட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டார். நான் மெள்ள அங்கேயே தங்கிவிட்டேன். கொஞ்சநேரம் பொறுத்து ராஜம் வெளியேவந்தாள். அவள் கண்கள் சிவந்து இருந்தன. என்னைப்பார்த்ததும் கொஞ்சம் தயங்கி, “நீங்கள் யார்?” என்றார்.

நான் ஒரு புளுகு புளுகினேன் : “என்னை டாக்டர் இங்கேயே இருக்கும்படியும், இவருக்கு மயக்கம் இன்னும் இரண்டுமெணி சாவகாசத்தில் போகாவிட்டால் இம்மருந்துதக் கொடுத்துவிட்டு இங்கேயே இவருக்காகப் பத்துப் பதினைந்துநாள் தங்கும்படியும் சொன்னார்” என்றேன். அவனுக்கும் கொஞ்சம் தன் தகப்பனு ரைப்பற்றிப் பயமாயிருந்ததால் நான் இருந்தது சந்தோஷமாகவே தோன்றியது. கடைசியில் நாங்கள் இருவரும் சாப்பிட்டோம். அதன் பிறகு செய்யவேண்டிய சமையலறை வேலைகளை நானே கவனித்தேன். அவள் வேண்டாம் என்று மன்றூடியும் கேட்காமல் நான் செய்ததால் அவனுக்கு என்பேரில் பூர்ணாம்பிக்கையும் பிறந்தது. கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் கிழவரும் கண்விழித்துப் பார்த்தார் உள்ளினார். கடைசியில் இரவில்தான் சய உணர்வு பெற்றூர். அவரும் என்னைப்பற்றி விசாரித்தார். அதே பதி லளித்தேன். தினமும் முனிவிபல் டாக்டர் வந்து அவர் புண் னுக்குக் கட்டுக்கட்டிவிட்டுச் செல்வார். சில நாளில் கிழவருக்கு என்பேரில் பூர்ண நம்பிக்கை பிறந்தது. என்வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு ராஜத்தின் விவாகத்தைப்பற்றி மெள்ள என்னிடம் பிரஸ்தாபித்தார். இந்தச்சமயங்களில் ராஜம் எங்காவது மறைந்துவிடுவாள்.

ஒருநாள் அவர் தாங்கும்பொழுது ராஜமும் நானும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். நான் மெள்ள, “ராஜம், எனக்கு உன்னைப் பற்றிய நினைவு எவ்வித உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறதென்று தெரியுமா?” என்றேன். ராஜம் உடனே தலையைக் குனிந்துகொண்டு, “அண்ணு! நிங்கள் எனக்குச் சொந்த அண்ணுவைவிட மேலான வர். அந்த உறவையே நான் என்றைக்கும் ஏற்றுக்கொள்வேன். வேறு ஒன்றும் என்னைக் கேட்காதேயுங்கள்” என்றார். என்மனம் பட்டபாட்டை நிங்களே அறிவீர்கள். நான் அதன் பிறகு அவளிடம் ஒன்றுமே அந்தவிஷயமாகப் பேசவில்லை.

கிழவருக்கு நாளுக்குநாள் தலைப்புண் ஆறுவதுபோல் தோன்றிற்று; ஆனால் குதிகாலில் மூன்றா இடங்களில் கொப்புளங்கள் கிளம்பின. முனிவிபல் டாக்டர் சொன்னதன்மேல் மறுபடியும் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் வந்து அதைக் கிளாறிப் பார்த்து, “சீழ வரவில்லை. ஆகையால் காலையே முழுங்கால்வரை வெட்டிவிடத் தான்வேண்டும். இதற்கு ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லுங்கள்” என்றார். கிழவரும் அன்றைய மத்தியானம் என்னிடம், “சந்தரம், ராஜத்தை இனிமேல் பாதுகாப்பது உன் கடமை. நான் நாளைக் காலையில் ஆஸ்பத்திரி செல்லப்போகிறேன், நான் இனிப்பிழைப்

பது அருமையே. பத்திரமாகவும், பிரியமாகவும் பார்த்துக்கொள்” என்றார். நாங்கள் இருவரும் அழுது அழுது பிறகு சமாதானமானேம். நாங்கள் எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமல் கிழவர் பிடிவாதம் பிடித்ததால் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டேன். வீட்டுக்கு மிகவும் பயத்துடனே வந்தேன்.

நான் நினைத்தபடியே ராஜம் மூர்ச்சைபோயிருந்தாள். உடனே, அவள் தகப்பனாருக்காக வைத்திருந்த மயக்கம் தெளியும் மருங்கைக்கைநடுக்கத்தோடு அவள்வாயில் ஊற்றினேன். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் கண்திறந்தாள். எழுந்ததும் ஆவலோடு, “அண்ண! அப்பாவைச் சவுகரியமாகச் சேர்த்து விட்டு வந்தீர்களா? நீங்கள் மறுபடியும் மத்தியானம் போய் அப்பாவைக் கட்டாயம் பார்த்துவருவீர்களா?” என்றார். என்ன உருக்கம்! “ஆஹா! அப்படியே! நீ முதலில் கொஞ்சம் காப்பிசாப்படு. அப்பா அங்கே நிரம்ப சவுக்கியமாகவே இருக்கிறார். எத்தனை வேலைக்காரர்கள்! எத்தனை டாக்டர்கள்! அவர்கள் எல்லோரும் அவரை நன்றாகக் கவனிப்பார்கள். நீ கவலைப் படாதே” என்றேன். அவனுக்குக் காப்பிபோட்டுக்கொடுத்து விட்டு நானும் சாப்பிட்டேன்.

பிற்பகவில் நான் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று பார்த்தபொழுது —என்ன அக்ரமம்!—என்வயிறு எரிந்தது. அவரை அசுத்தமான ஒர் இடத்தில் போட்டு அவர்கூப்பிடும் பொழுதெல்லாம் அவரைக் கேவிசெய்துவிட்டு அந்த நர்ஸைகளும் வேலைக்காரி களும் சென்றார்கள். என்னை அவர் பரிதாபத்தோடு பார்த்தார். நானும் அழுதுகொண்டே, “அப்பா! அப்பொழுதே நாங்கள் போகவேண்டாம் என்று தடுத்தோமே. இப்படியா கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று உங்கள் தலையூத்து! உங்களை இவர்கள் வேண்டுமென்றே கொண்று விடுவார்கள்போலிருக்கிறதே! இங்கே நடக்கும் சிகிச்சை நாங்கள் செய்து இருக்கமாட்டோமா?” என்றேன்.

“அவர்களுக்கு நான் தலைமாட்டில் பணமுடிப்பு வைத்துக் கொண்டு அவ்வப்போது தகவினை கொடுத்துவந்தால் சரியாய்க் கவனிப்பார்களப்பா. நான் இங்கே வந்ததற்குக் காரணம் இவர்களது கொடுமையால் சிகிச்சை சாதாரணமே. எனக்கு வலி பொறுக்க முடியவில்லை” என்றார்.

என் தலைமேல் ஒருபெரிய பாரத்தைச் சுமக்கிறவன்போல், அடங்கி, ஒடுங்கி வீடுதிரும்பினேன். நான் சந்தோஷமாயிருப்பதாகவே அவளிடத்தில் காண்பிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனுக்கு மோசம், அவனுக்கோ ஜாரம் அதிகமாக அடிக்கிறது,

என்ன மருந்தும் பயன்படவில்லை; என் சமாதானமும் அவனுக்குப் பலம் கொடுக்கவில்லை. ஒருநாழி ஒரு யுகமாக, இரவு தூக்க மில்லாமல் அவளன்டையிலேயே கழித்தேன். மறநாள்காலை அவனுக்குத் தைர்யம் சொல்லிவிட்டுக் கிழவரைப் பார்க்கப் போனேன். அவர் முன்நாள் இரவு ஒரு மணிக்கே இறந்துவிட்ட தாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். வீடுவந்தேன். ராஜம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தூக்கிவாரிப்போட்டதுபோல் எழுந்து, “இதோ அப்பா! நானும் வருகிறேன்” என்றார்.

என்மனத்தில் பாய்ந்த அரிவாளை அப்புறப்படுத்தி, “ராஜம்! என் இம்மாதிரி பிதற்றுகிறோய்? அப்பா சவுக்கிமாப் இருக்கிறார், பயப்படாதே. நீ எனக்கு எவ்வளவு வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறோய் தெரியுமா? இப்படி அதைர்யப்பட்டலாமா? நான் சொல்வதில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?” என்று நிரம்ப உருக்கமாகச் சொன்னதும், “இல்லை, அண்ணு! அப்பா நேற்று இரவு சரியாக ஒருமணிக்கு என் பக்கத்தில் பலக்க, ‘ராஜம், நியும் வா! நான் போகிறேன்’ என்றார். அதனால் அவர் இறந்தார் என்று நான் நிவேந்” என்றார்.

இரவு 8 மணி இருக்கும். என்னை ஒரு முறை பரிதாபத் தோடு பார்த்து, “அண்ணு! என்பேரில் கோபிக்கக் கூடாது. நீங்கள் நினைப்பது இச்சென்மத்தில் இல்லை. நான் போய் வருகிறேன். மன்னியுங்கள்” என்று சொல்லி உயிர் துறந்தாள்.

ஷட்டு மணி

எஸ். சோரணபத்ரம்

மனிதர்களே இல்லாத ஒரு தனி இடம்; அங்கே செழித்துப் பரந்து வளர்ந்த இரண்டு ஆலமரங்கள்; அம்மரங்களை அண்டவும் வழியின்றி நாற்புறமும் உயர்ந்த சப்பாத்திப்புதர்கள்; புதர்களுக்கு நடுவிலும் ஆலமரங்களுக்கு இடையிலுங்கான தொப்புளானின் ஆட்டுமந்தைக்களம் இருந்தது. களத்திற்குள்போக, சப்பாத்திப்புதர்களை வெட்டி ஒரு நெருக்கமான வழி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதன் உட்புறத்தில் ஒரு மணிக்கிணி பூமியில் புதைக்கப்பெற்றிருந்தது. அது நிறையத் தொப்புளான் கூழையோ, வரகரி சிக்கஞ்சியையோ உற்றிவிடுவான். அவன் நாயும் தன் வயிறுரை நக்கி நக்கிக் குடித்து விட்டு அவ்வழியிலேயே படுத்துக்கொள்ளும். தொப்புளானும் தனக்குக் கிடைத்ததை உண்டு கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு படுத்துவிடுவான்.

பொழுது விடிந்ததும் பழையபடி ஆடுகளை எழுப்பி மேய்க்க ஒட்டிக்கொண்டு போவான். பகலெல்லாம் காடு மேடுகளிலும், மலைகளிலும், கிளைகளிலும் கிடைத்த பூல் பச்சைகளை வயிறு நிறைய மேய்ந்து, அருகேயுள்ள சுனையின் ஸ்படிகம் போன்ற குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பருகி, அந்திவேலோயில் ஆடுகள் மந்தைக்களத்திற்குத் திரும்பும். தொப்புளானும் வாய் மூடாமல் கத்தும் ஆட்டுக்குட்டிகளைத் தாயாடுகளிடம் பாலுண்ணச் செய்து பட்டியில் அடைத்துவிடுவான். அவ்வளவுதான் அவன்வேலை. அதற்குமேல் இராச் சாப்பாட்டை எதிர்பார்க்கவேண்டியதுதான்.

சாப்பதும் மேய்ப்பதும் அடைப்பதுமே ஒருவனுடைய தினசரி வேலையாகவிருந்தால், அவ்வாழ்க்கை அவனுக்கு எவ்வளவு ரஸமற்றிருக்க வேண்டும்!

ஆனால், அந்த எளிய வாழ்க்கையில் அவனுக்கு வெறுப்புண்டாகவில்லை; விருப்பமே ஏற்பட்டது. அந்த ஏகாந்த வாழ்க்கையில் மனச்சஞ்சலங்கள் அவனைப் புண்படுத்தவில்லை; மன நிம்மதியுடன் அவன் இருந்தான். அவ்வாடு மேய்க்கும் வாழ்க்கை

அவனை ஒரு ‘திவா’ லாக நினைக்கச் செய்யவில்லை; ஒரு திவா நெனவே மதிக்கச் செய்தது.

ஜிவாதிகளாகிய கங்கை காவேரியே ஒவ்வொரு சமயம் வற்றி விடவில்லையா? அது போலவே தொப்புளானின் வாழ்க்கையும் தலை கிழுக மாற்ற தொடங்கியது. இரவும் பகலும் இடை விடாமல் காத்துவந்த நாய் இறந்துவிட்டது. கொள்ளொ நோய்கண்டு பாதி ஆடுகள் மாண்டுவிட்டன. ஒன்று ஆயிரமாகப் பெருகிய சப்பாத்திப் பூச்சிகள் தொப்புளானின் மந்தைக்களா வேலியை வந்து மொய்த்துக் கொண்டன. சப்பாத்திப் புதரும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் உலர்த்துவிட்டது. இரவெல்லாம் தூங்காமல் காவல் காத்தாலும் ஆடுகள் களத்தில் தங்குவதில்லை. நடுநிசியில் அழிந்து போன வேலிவழியாய் அண்டையிலுள்ள கழனிகளில் போய் மேய ஆரம்பித்தன. அவன் என்ன செய் வான், பாவம்! பவுண்டுக்குக் கொடுத்த பண்டதைக் கொண்டே பத்துப் பதினைந்து ஆடுகள் வாங்கியிருக்கலாம்.

*

*

*

இடிமேல் இடி இவன் குடிமேல்தானு விழவேண்டும்? தொப்புளான் வீட்டிற்கருகே சென்றால் அவன் தாயார் எப்பொழுதும், “அந்தப் படுபொவி மாரியாத்தானுக்குக் கண் இல்லையா?” என்று சொல்லிப் புலம்புவதைக் கேட்கலாம். அவன் தாயார் சொல்வதும் நிஜமென்றேதான் நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அந்த முகமாயிரவிரக்கம் உள்ளவளாக இருந்தால், கண்களால் பார்த்துப் பொருள்களை அறிவாக இருந்தால், அக்கண்களின் அத்தியாவசியம் தெரிந்தவளாக இருந்தால், தொப்புளானின் கண்கள் இரண்டையும் பொட்டையாக்கிச் செல்வாளா? கறுப்புப் புள்ளிகளை நிறைத்து முகத்தை விகாரப்படுத்துவாளா?

கண்களை இழுந்த விசாரத்தினால் தொப்புளானுக்கு மனத்தில் அமைதி குலைந்து கவலை மிகுந்தது. காலையில் கஞ்சி குடித்துக் களிப்புடன் காட்டில் கழித்த காலத்தை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஏங்குவான். ஆட்டுக் குட்டிகள் ஒன்றேடொன்று முட்டி விளையாடியதையும், தாயுடன் சண்டை போட்டுப் பாலுண்டதை யும் நினைத்துக் கண்ணீர் விடுவான். ஆடுகளுடன் ஆடிப்பாடிக் கொந்தவித்த சுகவாழ்வுக் காலம் எப்பொழுதேனும் இனித் திரும்பிவரப் போகிறதா வென்று ஏங்கித் தவியாய்த்தவிப்பான். திழரென எதிர்கால நரகவாழ்வு அவன் அகக்கண்முன் வந்து அவன் உள்ளத்தை வெம்பிக், கருகிப், புகையும்படிச் செய்யும்.

உடனே வாய்விட்டு ஒவென்று அழ ஆரம்பித்துவிடுவான். அழுகுரல் கேட்டுத் தாயார் ஓடிவந்து தேற்றவாள்.

எவ்வளவு தேறுதலான மொழிகளைக் கூறியும் அவனுக்கு எதனிலும் வெறுப்பத் தோன்றியது. சித்தம் ஒரு நிலையில் இல்லை. உணவில் ருசிதோன்றுமல், ஜீரண சக்தி கெட்டு, சரீரம் மெலிந்தது. சாவு சீக்கிரம் வராதாவென்று எதிர்பார்க்கும் விலைமைக்கு அவன் வந்துவிட்டான். வீரியம் அற்று, பற்றற்று, திக்கற்று, இழிந்த நிலையுற்றன. என்ன செய்யலாம்? அவன் செய்த பூர்வஜன்ம பூஜா பலன்.

“இனியும் சென்றதை நினைந்து அவஸ்தைப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு மார்க்கம் தேடவேண்டியது அவச்யம். அதுவே நம் வருத்தத்தை அழித்து வறுமையை ஒழிக்கும்” என்று தொப்புளாளின் தாயார் அவனுக்கு ஒரு நாள் பிழைப்பு மார்க்கத்தைப்பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

தொப்புளானும் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டே, “என்ன அம்மா, நீயும் இப்படிப் பேசுகின்றாய்? இனிமேல் நான் உனக்கும் இப்பூமிதேவிக்கும் பாரமே; என்னால் யாருக்கு என்ன நன்மை ஏற்படப் போகிறது? கண்ணிலாக் கபோதி வயிற்றுக்கு எப்படிச் சம்பாதிப்பான்?” என்று கேட்டான்.

அவன் தாயாரும் தன் துக்கத்தை வெளிக்காட்டாமல், “கண்ணே, தொப்புளான்! உலகத்தில் கண் இழுந்து பரிதவிப்பவர் பலபேர். அவர்கள் எல்லாரும் பூமிக்குப் பாரமானவர்களென்றும், ஒரு வேலைக்கும் யோக்கியதை யற்றவர்களென்றும் சொல்லிவிட முடியாது. நீ கூட அன்று செய்த வேலையை இன்றும் செய்யலாம்” என்று சொன்னான்.

தொப்புளான் முகம் சற்று மாற ஆரம்பித்தது. சந்தேக எழுச்சியால், “அம்மா! நானு இனி ஆடுமேய்ப்பேன் என்கிறாய்? பார்வை இழுக்காதமுன்னமே அவ்வாடுகள் என்னைப் படாத பாடு படுத்திவிட்டன; இப்பொழுது அவைகளைப் பற்றிப் பேசுவானேன்?” என்று கேட்டான்.

“குருடன் ஆடுமேய்ப்பதொன்றும் பிரமாதமில்லை. நம்மிடமுள்ள ஒவ்வொராட்டின் கழுத்திலும் ஒரு மணியைக் கட்டிவிடுவோம். ஆடுகள் மந்தைக்களாத்தை விட்டு வெளியே சென்றால் மணிச்சப்தம் கேட்கும். உடனே அதட்டினால் திரும்பிவந்து விடும். மீறிச் சென்ற ஆட்டையும் மணியின் ஒசையைக் கொண்டு,

இருக்குமிட மறிந்து ஓட்டிவந்துவிடலாம். இதில் ஒன்றும் கஷ்டமில்லை; செய்யக்கூடாததும் அன்று” என்று சொன்னான் அவன் தாயார்.

தொப்புளான் புளகாங்கிதனானான். திடீரெனப் பார்வை தெரிந்திருந்தால்கூட அவனுக்கு அவ்வளவு உள்ளக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிராது. தாயார் சொன்ன வழி அவனுக்கு மிகப்பிடித் திருந்தது. அப்படியே செய்ய ஒப்புக் கொண்டான்.

* * *

கறுப்பாயிக்கு வயது பதினுண்கு; இளங்காளோகன், ரதியென் றும், ரம்பை யென்றும், மயிலென்றும், குயிலென்றும் அவளோப் போற்றிப் புகழுவேண்டிய பருவம். அவ்வருடம் பெரியம்மைக்குப் பலியானவர்களில் கறுப்பாயியும் ஒருத்தி. ஆனால் தொப்புளானேப் போல் இரண்டுகண்களையும் இழுக்கவில்லை; ஒரு கண்மாத் திரந்தான் காய்த்துவிட்டது. முகமெங்கும் கரும்புள்ளிகளுக்குக் குறைவில்லை.

கறுப்பாயியைக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயற்சி செய்துபார்த்தான் அவள் தகப்பன்; தன்னிடமுள்ள இருபது ஆடுகளையும் (அவள் தகப்பனும் ஓர் ஆட்டடையன்தான்) சிதன்மாக ஓட்டிக் கொடுக்கவும் சித்தமாயிருந்தான். பிரயோஜன மென்ன? ஒருவன் கூட, “நான் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன்” என்று முன்வரவில்லை.

ஒரு நாள் சாயங்கால வேளை; ஆடு மேய்க்கும் தகப்பனுக்குக் கஞ்சி கொண்டு போனான் கறுப்பாயி. தகப்பன் கஞ்சி குடித்து விட்டதும், இவள் மொந்தையைக் கழுவித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு, வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். சிறிது தூரம் சென்றதும் ஓர் ஆட்டுமணி அவள் இடது காலில் பட்டுச் சப்தித்துக் கொண்டே உருண்டோடியது. உடனே அதை எடுத்துக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தன்வழியே நடந்தாள். அவள் நடக்கும் வழியெல்லாம் மனிச்சப்தம் கேட்டுக்கொண்டே சென்றது.

மனத்தை வசீகரிக்கும் மாலைப் பொழுது; எங்கே பார்த்தாலும் கருநிறக் காக்கைகள் காவென்று கத்தித் திரிந்தன. தன்னான் தனியே நிற்கும் தென்னமரக் கிளைமீதில் கண்ணுக்கினிய சில பசங்கிளிகள் ஒன்றுகூடிக் கிச்சிட்டன. தென்னையின் மட்டைகள் சலசலவென்று சப்தித்தன. இந்தச் சப்தங்களுக் கெல்லாம் மேலாகக் ‘கூவே!’ என்றேரு சப்தம் வெகு தூரத்தில் இருந்து எழுந்தது.

தொப்புளான் அந்திப் பொழுதானதும் ஆடுகளை யோட்டிப் போய் மந்தைக்களத்தில் அடைத்தான். எல்லா ஆடுகளும் வந்துவிட்டனவா வென்று ஒவ்வொன்றுக்குப் பிடித்து எண்ணிப் பார்த்ததில் ஓராட்டைக் காணேம். உடனே அன்று ஆடுமேய்த்த திக்கை நோக்கிச் சென்றுன். வழி யெல்லாங் கூவிப் பார்த்தான். ஆடு கத்தவுங் காணேம்; மணி சப்திக்கவுங் காணேம். அவனுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. அவ்வாடு அகப்பட்டிருந்தால் அடி அடி என்றதித்திருப்பான்.

திடீரெனச் சிறிது தூரத்தில் மணி ஒசை கேட்டது. தென்ன மரத்தின் ஓரமாகச் சற்று விலகி நின்றான். மணியோசை வரவர நெருங்கியது. தனக்கு வெசு சமீபம் வந்ததும் துள்ளிக்குதித் தோடி ஒரே பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கறுப்பாயிக்குச் சித்தப்பிரமையாய்விட்டது; அழுவதா, சிரிப்பதா, இரைச்சவிடுவதா என்றுகூடத் தெரியவில்லை; அப்படியே அங்கேயே ஸ்தம்பித்து நின்றவிட்டாள்.

*

*

*

பள்ளாடு இரண்டு குட்டிகள் போடுமென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே; ஆனால் கறுப்பாயி என் இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றுள் என்றான் இன்னும் யாருக்கும் விளங்கவில்லை. காணுமற் போன பள்ளாட்டிற்குப் பதில் பிடிப்பட்டாளே, அதனால் தானே என்னவோ! இப்பொழுது அவள் தொப்புளானுக்கு மனைவி ஆய்விட்டாள் என்று நான் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பாலுவின் பாடம்

ஸ்ரீ

“சனியன்! தொலைஞ்சபோ! சற்றுக் கழித்து அம்மா என்று கொஞ்சவா. அப்பொழுது சொல்லுகிறேன்.”

என் சிநேகிதி கோபக்குரவில் பேசவது என்காதில் பட்டது. “என் குழந்தையை வைகிறூய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே துழைந்தேன்.

“நீ இப்பொழுது அவனுக்கு வேண்டி வராதே. பத்து நிமிஷம் கவனித்துப் பாடம் படிக்கமாட்டேன்று என் பிரா ணீன வாங்குகிறேன். எனக்கென்ன, நிரங்காரமாய்த் திரியட்டுமே!” என்று நீலா மறுபடியும் கோபமாகவே சொன்னான்.

“பாலு பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையா?”

“பத்து நாள் போய் வந்து, ஒருமாதம் குத்திருமலூடன் படுத் தாய்விட்டதே! அவ்வளவு தூரம் அனுப்ப, அவனுக்கு இன்னும் உடம்பு தேறவில்லை. இந்த வருஷம் வீட்டிலேயே சொல்லிக் கொடுத்து, அடுத்தவருஷம் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தால் போது மென்று மாமியார் சொல்லுகிறோர். படிக்கத் தெரிந்த தாயாரா யிருப்பதற்கு அடையாளம், நான்தான் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமாம்; அவன் என்னிடம் வணங்குவதேயில்லை. ஐங்தோ, பத்தோ கொடுத்து ஒரு ‘ஸாரை’ வரச்சொல்லவேண்டியதுதான்; அதற்கு வழியில்லை.”

“உனக்குப் பொழுதிருந்தால் நீயே சொல்லிக்கொடுக்கலாமே! இதிலென்ன கஷ்டம்?”

“வெண்ணெய்க்கட்டியும் சர்க்கரையும் குழைத்துட்டலாம்; விக்கிக்கொண்டால் அதற்கு நாமென்ன செப்பலாம்?” என்று நீலா பாடினாள்; பிறகு, “எனக்கு வேண்டிய பொழுதிருக்கிறது; பாலுதான் பத்து நிமிஷத்துக்குள் ஒடிவிடுகிறோன்” என்றார்கள்.

“நீ அவனுக்கு என்ன சொல்லிக்கொடுக்கிறோய்? பாடம் சார மாயிருந்தால்தான் குழந்தைகளுக்கு அதில் கவனம் செல்லும்.”

“அ, ஆ தெரியாத குழந்தைக்குச் சாரமாய் என்ன சொல்லிக்கொடுக்கலாம்? பாலசிகைதான் ஆரம்பித்திருக்கிறேன்.”

“அதைப் பார்த்து அவனை எழுதச் சொல்லுகிறோய் போவிருக்கிறது. அது போகட்டும், ஆறுமாதத்துக்குள் அவனுக்கு என்ன சொல்லிக்கொடுப்பதென்று உன்மனத்துக்குள் ஒரு ‘பிளான்’ இருக்கிறதா?”

“பாலசிகைத் தூந்தால், அப்புறம் முதல் வாசக புஸ்தகம் ஆரம்பிக்கலாம்; அதைத் தவிர நான் ஆறுமாத ‘பிளானும்’ போடவில்லை; ஐந்துவருடங்குப் ‘பிளானும்’ போடவில்லை. ஆறுமாதம் என்ன கணக்கு?”

“நா அவயதானால், குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு ஆரம்பிக்கலாம்; முதல் ஆறுமாதப்படிப்பில் முக்காலே அரைக்கால் திட்டம், அவர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களையே பாடமாக அவர்கள் மனத்தில் பதியும்படிச் செய்யவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அவர்களுக்குப் பாடம் கஷ்டமாய்த் தோன்றும்.”

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லை. குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டைத்தவிர வேறென்ன தெரியும்?”

“சாதாரணமாய், புத்திசாலித்தனமுள்ள எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும், எண்ணிக்கை விவரம் சற்றுத் தெரியும். எண்ணத் தெரியாவிட்டால்கூட, நாலு சாமான்களில் ஒன்று குறைந்தால் அது காணவில்லை என்றம், கூடினால் ஒன்று அதிகப்படியிருக்கிறதென்றும் தெரியும். எழுத்து வாசனையறியாத காட்டு ஜனங்களுக்குக் கூட பன்னிரண்டுவரை கூட்டவும் கழிக்கவும் தெரியுமாம். லக்கங்களின் பெயர்களைக் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டால், பாலுவைப்போன்ற நாலரை வயதுக்குழந்தை, லகுவாய், பத்துப் பன்னிரண்டுக்குட்பட்ட கூட்டல் கழித்தல் கணக்குகள் போடுவான். லக்கங்களை எழுத்த தெரிவதற்கு முன்பே, சோழிகள் அல்லது வேறு சாமான்களை

வைத்துக்கொண்டு, குழந்தைகளுக்குக் கணக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கலாம். குழந்தை மனத்துக்குக் கூட்டல் எவ்வளவு எளிதோ, அவ்வளவு கழித்தலும் எளிதுதான். இரண்டின் ரீதியும் அவர்களுக்குச் சட்டென்ற புலப்படும்; ஆனால் தொகைகள் மட்டும் மிகச்சிறியன வாயிருக்கவேண்டும். எண்ணிக்கை வித்தியாசம் தெரிவதுபோலவே, குழந்தைகளுக்கு அளவு வித்தியாசம், வர்ணபேதம், வடிவபேதம் இவையெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்காமலே தெரிகிற விஷயங்கள். பூசனிக்காயையும், எலுமிச்சங்காயையுங் காட்டிப் பெரியதைத் தொட்டச்சொன்னால், பாலு உண்ணீக் கேளாமலே சரியாகத் தொடுவான். பெரிய பூசனிக்காய், சிறியதான் தேங்காய், மாங்காய், எலுமிச்சங்காய் எல்லாவற்றையுங் கொடுத்து, அளவுக்கிரமத்தில் ஆவைகளை வரிசையாக வைக்கச் சொன்னால், அதுவும் குழந்தைக்கு ஒருபாடம். இதுபோலவே குழந்தைகளுக்குத் தெரிந்த வர்ணபேதங்களுக்கும், வடிவபேதங்களுக்கும் சரியான பெயர்கள் சொல்லிக்கொடுத்துப் பாடம் கற்பிக்கலாம். பாட்டும், கதையும், உச்சரிப்பும், புஸ்தகமில்லாமலே, சொல்லிக்கொடுக்கலாம்; படிக்கத் தெரிவதற்கு முன்பே, குழந்தைகளுக்கு, வார்த்தையை எழுத்துப் பிரித்து உச்சரிக்கவும், சேர்த்துச் சொல்லவும் கற்றுக்கொடுப்பது நல்லது. பிறகு நிமிர்ந்து உட்காரவும், புஸ்தகத்தைச் சரியான தூரத்தில் பிடித்துப் பக்கம் திருப்பவும், பெண்ணிலை நேராகப் பிடித்துக் கோடுகளும் படங்களும் வரையவும், படிப்புச்சொல்லிக்கொடுக்காமலே படிக்கிறபாவனை விளையாட்டுகளால் கற்பிக்கலாம். இதற்குள் குழந்தைக்குக் கவனம் பாடமாய்விடும்; அப்புறம் பாடத்தில் கவனம் செலுத்தலாம்.”

“பாலு, நீ விழப்போகிறோய்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே என் சிநேகிதி சட்டென்ற கூடத்துக்குள் பாய்ந்து, வேகமாய் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஊஞ்சலை நிறுத்திப் பாலுவைக் கீழே இறக்கினான். பிறகு என்னிடம் வந்து, “ஒரே மூச்சாய்ப் பிரசங்கம் செய்துவிட்டாயே” என்றாள்.

“நீ காதுகொடுத்துத் கேட்கவில்லையோ?”

“கேட்டுக்கொண்டுதானிருந்தேன்; ஆனால் குழந்தைமேலும் ஒரு கண்ணுய் இருந்தேன். இல்லாவிட்டால் எப்படி?”

“சரி, இதையுங் கேட்டுக்கொள்: அக்கம் பக்கத்துக் குழந்தைகள், உங்கள் வீட்டு வேலைக்காரியின் குழந்தைகள், ஒத்த வயதில், பாலுவடன் கூட நாலுபேரையும் சேர்த்துக்கொள். ஒரே

குழந்தைக்குப் பாடம் நடத்துவதால், உன் பொழுதும் வியர்த்தமாய், குழந்தைக்கும் சிரமமாய் முடியும். ஐந்தாறு குழந்தைகளேனும் ஒன்று சேர்ந்தால், அப்பொழுது எல்லாருக்கும் உற்சாகம் வரும். தினம் ஒன்றரைமணி நேரம்—அதில் நடவில் கால்மணி நேரம் விட்டு—நீ பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதாய் வைத்துக்கொள்கைதை, விளையாட்டுக் கணக்கு, பள்ளிக்கூடவிளையாட்டு இவையெல்லாம் சேர்த்து, ஒருமாதத்துக்குள் இன்ன இன்ன சொல்லிக்கொடுப்பதென்று ஓர் உத்தேசம் வைத்துக்கொள்; ஆறு மாதத்துக்குள் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் என்னும், எழுத்தும், பாடத்தில் ஊக்கமும் வரும்படி செய்துவிடலாம்.”

“என்னவோ, பார்க்கலாம். பாலுவுடைய அப்பா ‘ஓரு குமஸ்தாவைத் தினம் ஐந்தரைமணிக்கு வரச்சொல்லுகிறேன்’ என்று சொன்னார். அவர் கிழவராம்; இந்த மழைநாளில் அவருக்கு இழுப்பும் இருமலும் வந்து விடுகின்றனவாம்; அவை சமாரானால் அவர் வந்தாலும் வருவார்.”

“அவர் வருவதுகூட அவ்வளவு உசிதமென்று எனக்குத் தோண்றவில்லை. உனக்குள்ள படிப்பும் ஊக்கமும்கூட அவருக்கிருக்க நியாயில்லை. கச்சேரியிலிருந்து அலுத்துச் சலித்து அவர் வரப்போகிறது சாயங்காலத்தில்; அது குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கேற்ற வேளை. இதைவிட, கூட நாலு குழந்தைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, நியே, உன் வீட்டில் ஒரு பாலர் வகுப்பு நடத்துவது எவ்வளவோ மேல். நியும் பரீக்ஷைகள் பார்க்கலாம்; குழந்தைகளையும் உற்சாகப்படுத்தலாம்.”

“என்ன அது?” என்று கேட்டுக்கொண்டே நீலாவின் மாமியார் வந்தாள்.

“நீலா படித்த பெண்ணுச்சே; பாலு பள்ளிக்கூடம் போகும் வரை அவளே அவனுக்கு வீட்டில் சொல்லிக்கொடுக்கலாம் என்று சொல்லுகிறேன்” என்றேன்.

“அப்படி நீ சொல், அம்மா; ஐந்து ரூபாய், ஐந்து தூட்டு, அதை ஏன் வீண்யீச்சு செலவழிக்கவேண்டும்?” என்றார்கள் அவள்.

“நான் ரூபாய்க்குச் சொல்ல வரவில்லை; குழந்தைகளுக்கு விதம் தெரிந்து சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும். எவரோ ஒரு குமஸ்தாவுக்கு அதிலென்ன சிரத்தையிருக்கப்போகிறது?” என்றேன்.

“நீலாவுக்கு அந்த அருமை தெரிகிறதேயில்லை; குழந்தையையார் குளிப்பாட்டி, யார் சாதம் போட்டாலும் அவனுக்குச் சம்மதந்தான். ‘விட்டேன் மடப்பள்ளியை, வேண்டியபோர் கைக்கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லத் தயார்.”

நீலா என்னை முறைத்துப் பார்த்தாள்; நான் பேசாமலிருந்தேன். பிறகு நீலாவும் நானும், ஒரு ‘நோட்’ புஸ்தகத்தில், மாதப்பாடக் குறிப்புகளை வரிசையாக எழுதிமுடித்தோம். இது செய்ய இரண்டுமணிநேரமாயிற்று. பிறகு பாலுவையும், வேலைக்காரிமகன் கனகராஜையும், பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகள் சம்புவையும் காவேரியையும் சேர்த்து, ஒரு வகுப்பு அமைத்தோம். இவர்களுக்குப் பாடம் ஒழுங்காய் நடைபெற்றது; மூன்றும்நாள் சமையற்காரி பேரனும் இந்த வகுப்பில் சேர்ந்துகொண்டான்.

‘வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி’யை விரும்பிய கவியின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதாக, நானும் நீலாவும் அடைந்த பெருமை கொஞ்சமல்ல; குழந்தைகளும் குதாகலமாயிருந்தார்கள். இந்தச் சமயம் நான் ஊரைவிட்டுப் பட்டணத்துக்குச் சில நாள் போயிருக்கவேண்டி வந்தது. அப்பொழுது எனக்கு எங்கள் ‘பள்ளிக்கூட’ நினைவாகவே இருந்தது. நான் சென்னையில் தங்கியிருக்கும்போது சைதாப்பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி ‘மாடல்’ பள்ளிகளில் குழந்தைகளின் விளையாட்டுப்படிப்பு (கிண்டர்கார்டன்) முறையைப் பார்த்து, சில குறிப்புகள் எழுதிக் கொண்டேன். வர்ணக்கடிதாசிகளும், கலைமகள் கதைப் படங்களும் வாங்கி ஊருக்கனுப்பினேன். படிக்கத்தெரிந்த பெண் ஓவ்வொருத் தியும், ஏழூட்டுக் குழந்தைகளுக்கு ஓர் ஆரம்பப்பள்ளிக்கூடம் வைத்து அதை மூன்று வருஷம் நடத்தினால், அதனால் எந்த மட்டும் குழந்தைகளுக்கும் நாட்டுக்குமே நலம் ஏற்படும் என்று பெருக்கிப் பார்த்தேன்.

ஊருக்குத் திரும்பிவந்த நாள் சாயங்காலம் நீலாவிட்டுக்குப் போனேன். சற்று இருட்டிவிட்டது. வாசல் திண்ணையில், ஒரு கிரவின் விளக்கருகில் இருமிக்கொண்டே ஒரு கிழவர் பாலு வக்குப் பாடம் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டு பாலு துள்ளி எழுந்தான்; அவர் அவனைக் காதைப் பிடித்துத் திருகிப் பக்கத்தில் அமர்த்திக்கொண்டார்.

மற்ற விடையங்களைல்லாம் பேசுகிழுந்தபின், “நீ என் குழந்தை களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டாய்?” என்று நீலாவைக் கேட்டேன்.

“அயல் குழந்தைகளுக்கு நான் சொல்லிக் கொடுப்பது என் மாமியாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பாலுவுக்குமட்டும் சொல்லிக் கொடுக்கப்போனால், அவன் சரியாகப் படிவதில்லை” என்று அவள் மெதுவாய்ச்சொன்னார். அவள் மாமியார், “பாலுவைப் பற்றிக் கேட்கிறோ? அவனுக்கு இப்பொழுது ஓர் உபாத்தியாயர் தினம் வந்து சொல்லிக்கொடுக்கிறீர். பாவம் ஏழைப்பிராமணர், அவர்தான் பிழைத்துப்போகட்டுமே என்று தோன்றுகிறது” என்றார்.

“என் ஆசை நீர்க்குமிழி போன்றது; அது தூணிற்பட்டு உடைந்தாலென்ன — அது உடைந்துபோவதற்குக் காரணம் சொல்லவேண்டியதில்லையே!” என்று எங்கேயோ நான் படித்த வாக்கியம் எனக்கு நினைவு வந்தது.

சிறுவர் பகுதி

மணி காட்டின வித்தை

‘முத்தன்னே’

“சங்கரா, ராஜா, கிட்டு, ராமா, இங்கே வாருங்கள். நான் ஒரு வித்தை காட்டப்போகிறேன்” என்றுன் மணி.

எல்லாரும் வந்தார்கள். “என்ன வித்தை?” என்றார்கள். “இதோ காட்டுகிறேன் பார். சங்கரா, நீ பத்துக்குள்ளே ஒரு லக்கம் சொல்லு.”

“பதினெந்து.”

“விளையாடாதே; நிஜமாகவே சொல்லு.”

“சரி, ஒன்பது.”

தன் கையிலிருந்த துண்டுக் காகிதத்தில் ‘9’ என்று எழுதிக்கொண்டான் மணி.

“நீ சொல்லு, ராஜா.”

“நாலு.”

ஒன்பதுக்கு அடுத்தாற்போல் ‘4’ என்று எழுதிக்கொண்டான் மணி. காகிதத்தில் ‘94’ என்று ஆயிற்று.

“நீ, கிட்டு.”

“நானு? ஏழு.”

மணி தன் நுடைய காகிதத்தில் ‘7’ என்று சேர்த்து எழுதிக்கொள்ளவே ‘947’, என்று ஆயிற்று.

“நீ சொல்லவில்லையே, ராமா?”

“ஆறு என்று வைத்துக்கொள்ளேன்.”

மணி '6' என்று எழுதினான். '9476' என்று இருந்தது.

"சரி, நானும் ஒன்று சொல்லவேண்டாமா? எட்டு" என்று சொல்லிக்கொண்டே '94768' என்று எழுதி முடித்தான்.

இன்னேரு காகிதத் துண்டை எடுத்தான். இந்தத் தொகையில் கடைசி லக்கமாகிய எட்டில் இரண்டைக் கழித்தான். ஆறு என்றாலும் எட்டுக் குப் பதிலாக ஆறு என்று எழுதிக்கொண்டான். கழித்து எடுத்த இரண்டை முதலில் எழுதினான். மற்ற லக்கங்களை முன் இருந்தபடியே எழுதிக்கொண்டான். ஆகவே அவன் இரண்டாவது காகிதத் துண்டில் எழுதிய தொகை '294766' என்று இருந்தது. அந்தத் துண்டைத் தன்னுடைய சட்டைப் பையில் மடித்துப் போட்டுக்கொண்டான். முதல் துண்டை ராஜாவிடம், "இதை மடித்து வைத்துக் கொள். இது ஐந்து பேருமாக எழுதினது" என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். அதை ராஜா மடித்து வைத்துக்கொண்டான்.

"இப்பொழுது, சங்கரா, நீ மட்டிலும் தனியாக ஐந்து ஸ்தானத் தொகை ஒன்றை இந்தத் துண்டுக் காகிதத்தில் எழுது, பார்ப்போம்" என்றான்.

'64381' என்று எழுதினான் சங்கரன். அதைப் பார்த்துக்கொண்டே, அதற்கு அடியில் '35618' என்று மணி எழுதினான். அதாவது, சங்கரன் எழுதின தொகையிலுள்ள ஒவ்வொரு லக்கத்தையும் தனித்தனியே ஒன்பதிலிருந்து கழித்து அதற்கு நேர் நேராக எழுதிக்கொண்டான். "இந்தக் காகிதத்தையும் மடித்து வை" என்றான்.

"நீயும் ஒரு தொகை எழுதுகிறோ, கிட்டு?" என்று இன்னேரு காகிதத் துண்டைக் கொடுத்தான்,

‘73904’ என்று எழுதினான் கிட்டு. அதைப் பார்த்துக்கொண்டே முன்போலவே, ஒன்பதிலிருந்து கழித்து, ‘26095’ என்று அதற்குக் கிழே எழுதினான் மனி. “இதையும் மடி, ராஜா” என்றான்.

“இதோ உங்களிடம் முன்று காகிதத் துண்டு களைக் கொடுத்திருக்கிறேன். அவற்றிலே நாம் எல்லாருமாக எழுதின தொகை ஒன்று. சங்கரன் தனியாக எழுதின தொகை ஒன்று. கிட்டு தனியாக எழுதின தொகை ஒன்று. நான் எழுதினது இரண்டு. ஆக ஐந்து. சரிதானே? நீயும் கிட்டுவும் என்ன தொகை எழுதப் போகிறீர்களென்று முன் எனக்குத் தெரியுமா, சங்கரா?”

“தெரியாது.”

“இதோ பார். நீங்களும் நானுமாக எழுதின ஐந்து தொகைகளும் சேர்ந்து மொத்தம் எவ்வளவு ஆகுமென்று எனக்கு முன்னமேயே தெரிந்துவிட்டது. அதை இதோ எழுதிவைத்திருக்கிறேன். பாருங்கள்” என்று தன் சட்டைப் பையிலிருந்து தான் முதலில் எழுதிவைத்திருந்தசீட்டை எடுத்து நீட்டினான்.

அவர்கள் “294766” என்று படித்தார்கள். “மொத்தம் இதுதானு?” என்றார்கள்.

“சந்தேகமே வேண்டாம். நீங்கள் வேண்டுமானால் கூட்டிப் பாருங்கள்” என்றான்.

அவர்கள் ‘94768, 64381, 35618, 73904, 26095’ என்று எழுதிக் கூட்டிப் பார்த்தார்கள். மொத்தம் ‘294766’ என்று தெரிந்துகொண்டார்கள்.

“நான் வித்தைகாட்டியா, இல்லையா?” என்றான் மனி.

“பலே. வித்தைகாட்டிதான் நீ. சந்தேகமில்லை; அது கிடக்கட்டும், உனக்கு இதை யார் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்?”

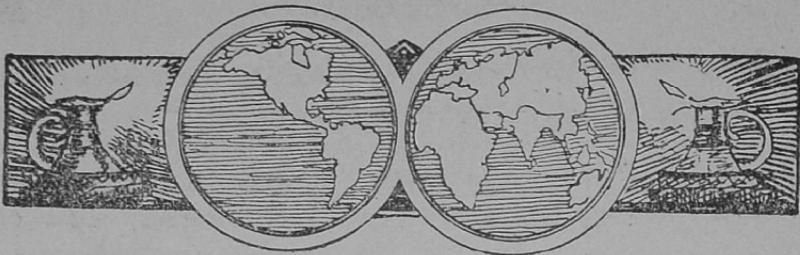
“தான் எங்கேயோ படித்தேன்.”

“எங்களுக்கும் சொல்லிக்கொடேன்.”

“ஆகா” என்று தான் செய்ததைச் சொல்லிக் கொடுத்தான் மணி. “ஆனால் ஒன்றே ஒன்று. முதலில் நாம் ஐந்து பேருமாக எழுதிக்கொள்ளுகிற தொகை யில் கடைசி லக்கம் இரண்டுக்குக் கீழ்ப்படக் கூடாது. இரண்டுக்குக் கீழ்ப்பட்டால் கணக்குச் சரியாக வராது. வித்தை ஏமாந்து போகும்” என்று ஏச்சரிக்கை செய்தான்.

அவர்களும் போட்டுப் பார்த்தார்கள். சரியாக வந்ததைக் கண்டு சுந்தோஷப்பட்டார்கள்.

உலகப் போக்கு

நேல்லை நேசன்

ஷத்தமுரசு முழுமுரமாக முழங்குகிறது. நவம்பர் 8-ஆம் தேதி காலை 9-மணிக்கு, இத்தாலியத் துருப்புகள் மகாலேயைப் பிடித்துக் கொண்டார்களென்றும், தெற்கேயுள்ள சோராஹியும் அதற்குமூன் பிடிக்கப்பட்ட தென் ரம் பத்திரிகைகள் தெரிவிக்கின்றன. மகாலேயைக் கைப்பற்றிவிட்டதால் இத்தாலியர்கள் இப்போது தலைகரான, அடிஸ்அபாபாவையும் டிகரி மாகாணத்தையும் இணைத்திருக்கும் பெரிய ரஸ்தாவைச் சமீபித்துவிட்டார்கள். மகாலேயிலிருந்து அடிஸ்அபாபாவுக்குள் தூரம் சுமார் 320 மைல். அபிசினியப்படைகள் விசேஷமாகச் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கும் டேஸ்ஸினன்ற இடம் தலைகருக்கு வடக்கே சுமார் 150 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. அதன் மீது இத்தாலிய ஜெனரல் டிபோனே கண்ணவத்திருக்கிறார்கள். அடிஸ்அபாபா-ஜிபூதி ரயில்வே (அதாவது ஜிபூதியிலிருந்து

யுத்தழரக்

அடிஸ்அபாபாவுக்குச் செல்லும் ரயில்பாதை) யையும் இத்தாலியர்கள் கூடிய சீக்கிரம் தாக்குவார்களாம். ஜிபூதிகரம் பிரெஞ்சு சோமாவிலாந்தில் இருக்கிறது. இந்த ரயில்வேதான் அபிசினியாவுக்கு ஜனங்களும் சாமான்களும் போவதற்கு உபயோகப்படுகிறது. இந்த ரயில்பாதையை அழித்துவிட்டால், அபிசினியாவுக்கு வெடிமருந்து முதலியன கொண்டுபோவதைத் தடுத்துவிடலாமென்று இத்தாலியர்கள் நினைக்கிறார்கள். எதற்கும் முன்னாக்கிரதையாக அபிசினியர்கள் கடற்கரையிலிருந்து ஒரு புதிய ரஸ்தாவும் அமைத்துவருகிறார்கள். ரயில்பாதை அழிக்கப்பட்டால் பத்திரிகை நிருபர்கள் யுத்தச்செய்தி அனுப்புவதுகூட மிகவும் கஷ்டமாகப் போய்விடும். ஆகாயவிமானங்கள் மூலம் சார்ட்டீமூக்குச் செய்தி அனுப்பி அங்கேயிருந்துதான் உலகத்திலுள்ள மற்ற இடங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டி யிருக்கும்.

யத்த முழக்கத்தோடு இத்தாலியர்கள், அபிசினியப் பொதுஜனங்களை அன்பால் வசிகரிக்கும் முயற்சியையும் மேற்கொள்ளுகிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. அவர்கள் கைப்பற்றி யிருக்கும் இடங்களில் அடிமைகளை விடப்படுத்தோடு, அபிசினியர்களுக்கு வைத்தியஉதவி முதலியன செய்வதாகவும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன, அக்ஸ்பாம் என்ற ஊரிலுள்ள டோவிலுக்கு

இத்தாலிய சர்க்கார் தாராளமாகப் பொருளுத்துவி செய்யப்போகிறார்களாம். இதுவரையில் கைப்பற்றப்பட்டுள்ள பிரதேசங்களிலுள்ள அபிசினியர்கள்

இத்தாலியர்களோடு நேசமாகவே இருக்கிறார்களாம்.

சமரச முயற்சிகளும் இதுவே தாங்கள் செய்யும் காரியம் நியாயம் என்ப நிர்ப்பந்த முறைகளும் தற்கு ஒர் அத்தாட்சியாகும் என்றும் எடுத்த காரி யத்தை இடையில் விட்டுவிடப்போவதில்லை என்றும்,

இத்தாலியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்தக்கட்சியை அபிசினியச் சக்கரவர்த்தியும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது தின்னம். யுத்தத்தை நிறுத்துவதற்காகவும், திரு. லவால் சமரச முயற்சிகளைக் கையாண்டுவருகிறார். அதே சமயத்தில் பொருளாதார நிர்ப்பங்தங்களைப்பற்றிய பேச்சும் பலமா யிருக்கிறது. ‘ஓரே முசிசில் சமரசமும் நிர்ப்பந்தமுமா? இப்படிப் பயமுறுத்திச் சாந்தப்படுத்த முடியாது’ என்று இத்தாலி பிடிவாதமா யிருக்கிறது. இத்தாலி பிரான்சின் நேசதேசம்; திரு. லவால் முஸோவினியின் நண்பர். எவ்விதமான நிர்ப்பந்தங்களையும் இத்தாலிமீது பிரயோகிக்கக் கூடாதென்று பிரான்சில் ஒரு கட்சி வாதிக் கிறது. சங்கத்தை ஆதரிக்கும் தீவிரமான பிரஞ்சுக் கட்சிகளும், இங்கி லாந்து தன் ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களை முன்னிட்டே இந்த விஷயத்தில் தலையிட்டிருப்பதாக எண்ணுகின்றன. இந்தப் பிரசினை முழுவதும் உண்மையில் பிரிட்டனுக்கும் இத்தாலிக்கு மூன்ள தகராறுதான் என்று நம்புவோரும் ஐரோப்பாவில் உண்டு. சென்ற ஆகஸ்டுமாசுக் கடைசியில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் மத்தியதரைக்கடவில் தங்கள் கடற்படைகளை அதிக மாகக் கொண்டுசேர்த்தார்கள். முஸோவினியும் இத்தாலிய நாடாகிய லிபியாவில், எகிப்தைப் பயமுறுத்தும் நோக்கத்துடன் படைகளைக் குவித் திருக்கிறார். சாதாரண காலங்களிலுள்ள அளவுக்கு இங்கிலாந்து மத்தியதரைக்கடவிலுள்ள தன் கடற்படைப் பலத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதற்குப் பதிலாக முஸோவினியும் லிபியாவுக்கு அனுப்பியுள்ள படைப்பலத்தைக் குறைத்துக்கொள்வார் என்றும் லவால் யோசனை சொல்லி யிருக்கிறார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் எகிப்தின் அரசியல் அந்தஸ்தைக் குறைக்கும்படி ஒன்றும் செய்யப்போவதில்லை யென்று வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிற தென்பதும் கவனிக்கத் தகுந்தது.

“இத்தாலிமீது பொருளாதாரமுற்றுகை நடத்தும்படி தீர்மானித்திருப்பதைப்பற்றி நாகரிக உலகம் வெட்கமடையவேண்டும்” என்றும், “இந்த நிர்ப்பந்தமுறைகளைத் தன்ராத உறுதியுடன் எதிர்த்து நிற்போம்” என்றும் முஸோவினி சொல்லுகிறார். நிர்ப்பந்தங்களைச் சமாளிக்க இத்தாலிக்கு முஸோவினி சொல்லுகிறார். நிர்ப்பந்தங்களைக் குறைப்பது; மூன்றுவழிகள் இருக்கின்றன:—(1) உள்ளாட்சுச் செலவுகளைக் குறைப்பது; (2) உணவுப்பொருள்களைச் செட்டாக உபயோகிப்பது; (3) நடுநிலைமை வகிக்கும் நாடுகளோடு வர்த்தகம் செய்வது. ஏந்கணவே ஜர்மனியுடன் இத்தாலி செய்துவரும் வியாபாரம் இப்போது அதிகரித்து வருகிறது. பூர்ணமான நடுநிலைமை வகிப்பதாக ஜர்மனி அறிவித்திருப்பதால், அது

நிர்ப்பங்களில் கலந்துகொள்ளப்போவதில்லை. ஆனால் இந்த யுத்தம் ஆரம்பித்தவடனே இத்தாலிக்கோ அபிசீனியாவுக்கோ யுத்த தளவாடங்கள் ஏற்றுமதியாகக் கூடாதென்று ஜர்மனி தடைவிதித் திருக்கிறது. இதனால் இத்தாலிக்கு ஒருவிதமான கஷ்ட நிர்ப்பந்த முறைகள் படிமும் ஏற்படப்போவதில்லை. ஹங்கேரி முதலான சிலங்குகள் ‘இத்தாலிக்குப் பொருளாதாரமுற்றுகை இடுவது தற்கொலை செய்துகொள்வது போலாகும்’ என்று கருதுகின்றன. ‘இத்தாலிக்கு எதிராகச் சங்கம் தீர்மானித்திருக்கும் நிர்ப்பந்த முறைகளால் யாதொருபயனும் கிடையாது’ என்று திரு. லாயிட்ஜார்ஜாம் ஒப்புக்கொள்ள கிறார். ‘பிரஞ்சு மந்திரி திரு. லவாஜும் முஸோலினியும் சேர்ந்து பிரிட்டிஷ் மந்திரிகளை எமாற்றிலிட்டார்கள் என்பது இவர் அபிப்பிராயம். மண்ணெண்ணெண்டு, நிலக்கரி, இரும்பு முதலான பொருள்களை இத்தாலிக்கு விற்கக்கூடா தென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? இந்த நிர்ப்பந்தம் பயன்படவேண்டுமென்றால், ஜர்மனி அமெரிக்கா முதலான நாடுகளின் ஒத்துழைப்பு இன்றியமையாதது. இந்த ஒத்துழைப்பு எவ்விதமாகக் கிடைக்கப்போகிறதென்று தெரியவில்லை. எனினும் அதிகமான நஷ்டமும் உயிர்ச்சேதமும் ஏற்படுவதற்குமுன் எப்படியோ சமாதானம் ஏற்படுமென்று பிரதமங்கிரி திரு. பால்டுவின் நம்புகிறார். இந்த நம்பிக்கை நிறைவேறி என்று நாடு நாட்டுருண்டிலும் ஓர் அற்புதம் நிகழ்த்துவிட்டதாகவே கொள்ளலாம்.

“சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு நாம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அது சலபமான வேலையன்று; எனினும் இயன்றதைச் செய்வோம். சமாதானத்தை ஸ்தாபிப்பது ஒரு தேசத்தால்மட்டும் தனியாகச் சாதித்துவிடக்கூடிய காரியமன்று. சண்டைக்கு இரண்டுபேர் வேண்டும்; சமாதானம் ஏற்படுத்துவதற்கோ எல்லோரும் சேரவேண்டும் . . . . . சங்கத்தில் சேர்ந்துள்ள நாடுகளின் சதங்கிர நிலைமையையும் உரிமையையும் நாம் மதிப்பதற்குத் தகுந்தபடி சங்கத்தின் பலமும் வளரும் . . . . .

சங்கம் செத்துப்போய்விட வில்லை . . . . .
சமாதான பக்தரி பழைய சிநேகங்களுக்குச் சோதனை ஏற்படுகிறது.

இதனால் சிநேகம் முறிந்தபோகாது” என்று இவ்விதமாகச் ‘சமாதான சங்கத்தின் ஆதாவில் திரு. பால்டுவின் தாம் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தின் இடையே கூறினார். ஆனால் இந்தச் சமாதான பக்தர் சமாதானத்தை எப்படி நிலைநிறுத்தப்போகிறார் என்பதுதான் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. உதாரணமாக, அபிசீனியாவில் இத்தாலி செய்துவரும் யுத்தத்தைக் குறித்துப் பேசும் போது, “இத்தாலிக்கும் சங்கத்துக்கும் உண்மையிலேயே ஒரு தகராறு இருக்கிறது; ஆனால் இங்கிலாந்துக்கும் இத்தாலிக்கும் இடையேயுள்ள சிநேகமும் உண்மையானதுதான்.....சங்கத்துக்கு நாம் செய்து கொடுத்திருக்கும் பிரதிக்கிணையைக் காப்பாற்றுவோம். அதேசமயத்தில் இத்தாலிக்கும் நமக்கும் உள்ள சிநேகத்துத்தயும் உறுதியாக்குவோம்” என்று சொல்லுகிறார். இது என்ன, ‘பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோழன்’ என்ற சங்கதியாயிருக்கிறதல்லவா? இதுதான் சமாதானபக்தியா? இதுவும்

ஒரு கொள்கை என்றால், இதை ‘விளக்கெண்ணையக் கொள்கை’ என்று தானே சொல்லவேண்டும். “யுத்தபயம் ஒழிந்து இப்போது ஆயுத உற்பத்தி யில் செலவாகும் மூலதனமும் உழைப்பும் பொருள் உற்பத்தியில் சென்றால் ஒழிய கேட்கம் ஏற்படமுடியாது” என்ற பால்வின் சித்தாந்தத்தை ஒரு வரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. ஆனால் இந்த லட்சியத்தை அடைவதற்குரிய கொள்கைதான் மிகவும் வழவழுப்பாயிருக்கிறது. ஆனால் தேர்தல்பிரசாரம் வேறு எவ்விதமாக இருக்கக்கூடும்?

அபிசீனியாவில் யுத்தம் எவ்வளவு மூம்மூராமாக நடக்கிறதோ, அவ்வளவு மூம்மூராமாக, பிரிட்டனில் தேர்தல்-பிரசாரம் நடைபெறுகிறது. இப்போதுள்ள மந்திரிகள் சிலருக்குக் கடுமையான போட்டி இருக்கிறது. இதுவரையில் போட்டி இன்றி ஸ்தானம் பெற்றிருப்பவர்கள் 23 கண்சர்வேட்டிவர்கள்; 13 தொழிற் கட்சியினர்; 3 தேசிய விபரல்கள்; 1 செய்செசைவாதி. முதல்மந்திரி திரு. பால்வினும் வர்த்தக மந்திரியும் போட்டியில்லாமல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பெண் அபேட்சகர்கள் 65 பேர். பார்விமண்டுத் தலைவருக்கு எதிராக, வழக்கத்திற்கு விரோதமாய் ஒருதொழிற்கட்சி அபேட்சகர் நிற்கிறார். ஒரு கண்சர்வேட்டிவர் அபேட்சகருக்கு எதிராக முதல் மந்திரியின் மகன் திரு. ஆலிவர் பால் வெளின் தொழிற்கட்சி அபேட்சகராயிருக்கிறார். திரு. ராம்சேமாக்டானுல்டின் மகன், திரு. லாயிட்ஜார்ஜின் மகன், மகன் முதலியவர்களும் அபேட்சகர்கள். திரு. லாயிட் ஜார்ஜோட் போட்டியிடுகிறவர் 22 வபதுள்ள ஒரு கண்சர்வேட்டிவர் வாலிபர். திரு. ராம்சேமாக்டானுல்டை எதிர்ப்பவர் தொழிற்கட்சி அபேட்சகரான திரு. வின்வெல். சர்க்கார்க் கட்சியின் தேர்தல் விளம் பரத்தில் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, இத்தாவிய அபிசீனியூத்தம், பிரிட்டனின் பாதுகாப்புத்திறம் முதலான விஷயங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கத்தின் கொரவத்தையும் அதிகப்படுத்தவேண்டும் மென்பது வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சாராம்சம். யுத்தவிஷயமாகச் சர்க்கார் இப்போது அனுஷ்டித்துவரும் ‘விளக்கெண்ணக்கொள்கை’ யிலிருந்து மாற்போவதில்லையாம்.

தேர்தல் தீருவிடா

எந்தக்காரியம் செய்தாலும் தனியாகச் செய்யப்போ வதில்லையாம். சமரசத்திற்கான எந்த ஏற்பாடும், இத்தாவி, அபிசீனியா, சர்வதேச சங்கம் ஆகிய மூன்றும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயிருக்கவேண்டுமாம். பிரிட்டனின் பாதுகாப்பு விஷயமாக, ராஜுவம், கடற்படை, விமானப் படை முதலியவற்றிலுள்ள குறைகள் நிறைசெய்யப்படுமாம். பிரிட்டன் ஆயுதபலத்தை அதிகப்படுத்திக்கொள்ளும் என்பதுதான் இதற்குப் பொருள். “பிரிட்டனில் இப்போது அனுபவத்தில் முதிர்ந்தும் திறமையுள்ளதுமான ஒரு சர்க்கார் ஏற்படவேண்டும்” என்று விவார்ப்புவில் முதல்மந்திரி சொன்னார். பிரிட்டனின் ஆயுதபலம் போதாதென்று சர்க்கார் கட்சி சொல்லுவதைத் தொழிற்கட்சி ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சங்கக்கொள்கையைச் சர்க்கார் இப்போது ஆதரித்தபோதிலும் இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தில் வீணாகக் காலதாமதம் செய்துவருவதாகவும் தொழிற்கட்சியினர் குறைக்கறுகிறார்கள்.

வேலையில்லாக் கஷ்டத்தை நிவாரிதிப்பதற்குப் போதுமான கைத்தொழில் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லையென்றும் எதிர்க்கட்சியார் சர்க்கார் கட்சிமீது குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். எந்தக்கட்சி தேர்தலில் வெற்றிபெற்றபோதிலும் அதனால் உலக சமாதானத்திற்கு விரைவில் வழியேற்படக்கூடுமென்று தோன்றவில்லை. இப்போதுள்ள சர்க்கார் கட்சி வெற்றிபெற்றுளோ, பிரிட் டிஷ்ட் சாம்ராஜ்ய கேஷமலாபங்களைப்பற்றிய கவலைதான் வழக்கம்போல் அந்தக் கட்சியினருக்கும் இருக்கும்.

எங்கே பார்த்தாலும் சமாதானப்பேச்சு நடைபெற்றபோதிலும், உண்மையில் தற்கால உலகம் போர்வெறிகொண்டிருக்கிறது. ஐரோப்பாவிலுள்ள நாடுகளிலெல்லாம் யுத்தப்பயிற்சிகளும் போலியுத்தங்களும் நடைபெற்றவண்ணமாயிருக்கின்றன. இத்தகைய பயிற்சிகளில் யந்திரங்களின் ஆதிக்கமே அதிகமாகக் காணகிறது. யந்திராதனங்களால் படைகளை அதிக வேகமாகக் கொண்டுபோகலாம். டாங்கிகள், ஆயுத

வேறிகோண்ட மோட்டார்கள் முதலியன பூமியிலும், வெடிகுண்டு உலகம் வீசும் விமானங்கள் வானத்திலும், யுத்தக்கப்பல், நீர் மூழ்கிக்கப்பல் முதலியன சமுத்திரத்திலும், செல்லக்

கூடிய பயங்கரமான சண்டைகளால், எதிர்காலத்தில் மனிதாகரிகத்திற்கே ஆபத்து விளையக்கூடும். கொலைக்கருவிகளைச் செய்ததுகுவிக்கும் தொழிற்சாலைகளில் உலகத்திலேயே மிகப்பெரியது ஜர்மனியிலுள்ள பெயர்போன துருப் பொதோழிற்சாலைதான். இது இப்போது 250 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள ஒரு யந்திரக்கோட்டையாயிருக்கிறது; இங்கேசெய்யப்படும் பீரங்கிகள் உலகப்பிரசித்தி பெற்றவை. இப்படியே பலதேசங்களும் ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்வதோடு மற்ற நாடுகளிலிருந்தும் வாங்கிச் சேகரிக்கின்றன. ஜனங்கள் யுத்தபீதியால் நடுக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தனிய-அபிசீனியமுத்தம் உலகயுத்தமாகப் பரிணமித்தவிடலாகாதே என்னும் கவலை பலருக்கு உண்டு. மும்முரமான யுத்தமுஸ்திக்களும் ஆயுதப்போட்டிகளும் விரைவில் புதிதாக ஒரு லோகயுத்தத்தை உண்டாக்கிவிடுமோ என்ற பயமும் ஜனங்களிடையே காணப்படுகிறது. ஆனால் அதை மஹாயுத்தத்திற்கு ஐரோப்பா இன்னும் தயாராக இல்லை என்று நியூயாரிக் வாரப்பத்திரிகை ஒன்று சொல்லுகிறது. அந்தயுத்தத்திற்கு ஜர்மன் சர்வாதிகாரியான ஹிட்லர் காரணமாக இருக்கக்கூடுமென்றும், அப்போது ஏற்படப்போகும் யுத்தத்தோடு ஒப்பிட்டால், இப்போது முஸோவினி அபிசீனியாவில் நடத்திவரும் யுத்தம் அற்பமாகத் தோன்றுமென்றும் சிலர் ஆசூட்டும் சொல்லுகிறார்கள். அதிர்வஷம் யுத்ததேவதைக்கா, சமாதானதேவதைக்கா?—யார்கண்டார்கள்!

நாட்டு நடப்பு

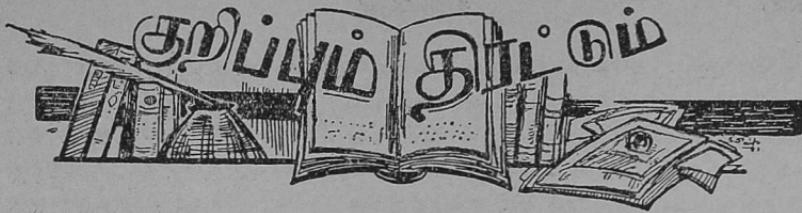
நேல்லை நேசன்

காங்கிரஸ் தலைவர் பாடு ராஜேந்திர பிரஸாத்துக்குத் தமிழ்நாடு மிகுந்த உற்சாகத்தடன் வாவேற்பு அளித்தது. இப்பெரியார் தேசிய மகா சபையாகிய காங்கிரஸ் பிறப்பதற்கு ஒரு வருஷத்திற்குமுன்பு, அதாவது 1884-இல், பிறந்தார். அந்தக்காலத்தில் பீகார் வங்காளத்தின் ஒரு பகுதியா யிருந்தது. வாலிப் ராஜேந்திரரிடம் பிற்காலப் பெருமைக்குரிய வட்சணங்கள் அரும்பியிருந்தன. பாடலிபுரத்தில் ஹஹோர்ட் ஏற்பட்டதும், ராஜேந்திரர் அங்கே பிரசித்திபெற்ற வழக்கறி ஜாக விளங்கினார். அதற்குமேன்று வங்காளப்பிரிவினைக்கு எதிராகச் செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சியில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். தேசத்திற்காகத் தியாகம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் அப்போதே அவருக்குண்டு. 1917-இல் கம்பிரானி சம்பவத்திற்காக மகாத்மா கவுக் கைதுசெய்து விடுதலை செய்தகாலத்தில் பாடு ராஜேந்திரர் அவரோடு சேர்ந்து தேசநலத்திற்காக பாடு ராஜேந்திரர் உழைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். 1919-இல் ரேளல்ட் சட்டத்திற்கு எதிராக ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி யிலும் வேறுபல தேசியக் கிளர்ச்சிகளிலும் கலந்துகொண்டார். 1920-ஆம் வருஷத்திலேயே, பீகார்-ராஜேந்திரர், அகில இந்திய-ராஜேந்திராவரும், உடனே தமது வகுக்கீல் வேலையைத் தூந்தார்; காங்கிரஸ் காரியதரிசியாகவும் காரியக்கமிட்டியின் அங்கத்தினராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1932-இல் காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது சிறையிலிருந்தார். 1934-இல் பூகம்பத்தால் பீகார் விசேஷமான கஷ்டங்களுக்கு உப்பட்ட போது, இவர் சுமார் மூப்பது லட்சம் ரூபாய் வசூல் செய்து பீகார்வாசி களுக்குப் பெருங்தொண்டு செய்தார். தேசபக்தி, ஓவ்காருணியம், சத்தியம், உழைப்பு முதலியலை இப்பெரியாருடைய வாழ்க்கையை உருவாக்கி உள்ளன. இன்று காங்கிரஸ் தலைமைப் பதவியில் அமர்ந்திருக்கும் இவரை வாவேற்று உபசரித்ததில், தழித்தாடு தன் தேசபக்தியை உள்ளடியிட்டு தென்தெர்ந்து சொல்லாம், இனான்களும், வயதுமிதிர்ந்தவர்களும், மாணவர்களும், பிறரும் காங்கிரஸ் தலைவரைக் குதூகலமாக வாவேற்பதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். தேசிய இயக்கத்திற்காக உழைப்பும் தியாக மும் மிகவும் அவசியமானவையென்றும், கிராமக் கைத்தொழில்களைப் புதுப் பிக்கவேண்டுமென்றும், கிராமப்பிரசாரம் இன்றியமையாததென்றும், இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் சாத்வீகமே சுயராஜ்யத்தைப் பெற்றத்தக்க ஆயுதமாகுமென்றும், பலாத்காரமுறைகள் பயனற்றவை யென்றும், ஆயுதமாகுமென்றும், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், ஹரிஜனங்கள், மற்றவர்களின் இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், ஹரிஜனங்கள், மற்றவர்களின்

எல்லோரும் சோதாரர்களாக வாழவேண்டுமென்றும், காங்கிரஸ்க்கு அஸ்திவாரம் போன்றவை நிர்மாணத்திட்டங்களே என்றும், இந்தியாவையாக்கிரமயமாக்கிவிட்டால் மட்டும் இந்தியப் பிரசினை தீர்த்துவிடாதென்றும் பல இடங்களில் விசேஷ வாக்கு வன்மையுடன் வற்புறுத்தினார். “காங்கிரஸ் பெறவிரும்பும் சுதங்திரம் ஒரு சமூகத்திற்கு அல்ல; இந்தத் தேசத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்குமே யாகும். இப்படிப்பட்ட சுதங்திரத்திற்குச் சென்ற 50 வருஷங்களாகக் காங்கிரஸ் தன்னாலியன்றவரையில் உழைத்துப் பொது ஜனங்களின் நம்பிக்கையை அடைந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் தேசத்திலுள்ள மகத்தான சக்தி; இதில் ஒவ்வொரு இந்தியனுக்கும் பங்கு உண்டு” என்றும், “நீண்டகால உழைப்பினாலும் மகத்தான தியாகத்தினாலும் கட்டப்பட்டிருக்கும் இந்தப்பெரிய ஸ்தாபனத்தைப் பலவீனப்படுத்தலாகாது” என்றும் பாடு ராஜேந்திரபிரஸாத் கூறியது விசேஷமாகக் கவனிக்க தக்கது.

வாப்போகும் டிசம்பர் 28-ஆம் தேதி அன்று காங்கிரஸ் போன் விழா கொண்டாடப்பெறும். காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியால் நியமிக்கப்பட்ட பொன்விழாக்கமிட்டி தேசமெங்கும் நடைபெறவேண்டிய கொண்டாட்டங்களைக் குறித்து ஒரு திட்டம் தயாரித்திருக்கிறது. தேசிய பஜ்னைகளும், தேசிய ஊர்வலங்களும் நடத்தவேண்டுமென்பதும், கதர்விற் காங்கிரஸ் போன் விழா பனை செய்யவேண்டுமென்பதும், பொதுக்கூட்டங்கள் கூட்டவேண்டுமென்பதும், கலைவாரச்சி சம்பந்தமான கூட்டங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்பதும், விளையாட்டு, தேகப்பயிற்சி முதலியன நடைபெற வேண்டுமென்பதும், அலங்கார தீபங்கள் ஏற்றவேண்டுமென்பதும், கொடி வணக்கம் நடைபெற வேண்டுமென்பதும் குறித்த திட்டத்தின் சாராம்சமாகும். 1885-ஆம் வருஷத் தில் முதல்முதல் கூடிய காங்கிரஸ்க்கு இப்போது 50 வயதாகிறது. இந்தத் தங்க ஜுலையிலைய முன்னிட்டு ‘இந்தியக்காங்கிரஸ் மகாசபையின் சரித்திரம்’ என்று பெயர் வாய்ந்த ஒருதால் போன்விழா மலராக வெளியிடப்படுமென்று அறிகிறோம்.

இரிப்புக் கோவை

கோவைக்கொடி வகையில் இனிப்புக் கோவை யென்பதும் ஒன்று; இதைத் தித்திப்புக்கோவை யென்றும் சொல்வார்கள். முதலிற் காட்டுச்செடிகளாக இருந்த உருளைக்கிழங்கு, கத்திரி முதலியவை, பலகாலம் பண்படுத்திய சாகுபடியால், நல்ல உணவுப்பண்டமாக மாறியதைப்போல கோவைச்செடி வர்க்கத்திலும் ஒருவகை, உணவுக்குப் பயன்படுவதாக உள்ளது. இதை விதைபோட்டு உண்டாக்குவதில்லை; கிளைகளால் உண்டு பண்ணுகிறார்கள். இதனாலேயே இக்கொடி காட்டுக்கோவை வர்க்கத்தினிருந்து திருந்தித் தித்திப்புக்கோவையாக மாறியிருக்கலாமென்று உள்கிக்கலாம்.

கோவை, அல்லது தொண்டைக்கொடி, இந்த ராஜதானியில் பல இடங்களில், வேலிக்கால்களிலும் வெளிகளிலும், தானாக முனைத்துப் படர்ந்து காய்த்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இக்கொடியைப் பயிர் செய்வதைப் பற்றியும், இதன் காயைப் போஜனபதார்த்தமாக உபயோகப்படுத்துவதைப் பற்றியும் பலர் கண்டும் கேட்டும் இருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் தென்கண்ணடம் வடகண்ணடம் ஜில்லாக்களில் உள்ளவர்கள், தங்கள் கொல்லைகளிலும் தோட்டங்களிலும் ஓர் இடத்தில் இக்கொடியையே வைத்துப் பயிர்செய்து இதன் காய்களைப் பறித்து விற்றும், குழம்புவைத்தும் கறிசமைத்தும் உண்டும் வருகிறார்கள். கோயம்புத்தூர் முதலிய ஜில்லாக்களில், சில கிராமங்களின் கொல்லைகளிலும், தோட்டங்களிலும், அவரைச்செடி பீர்க்கஞ்செடி இவற்றைச் சாதாரணமாய்ப் பந்தல்போட்டுப் பயிர்பண்ணி யிருப்பதைப்போல, தென்கண்ணடம் ஜில்லாவில் கோவைக்கொடிப் பந்தல் களைப் பார்க்கலாம். ஆனால் இவற்றை அதிகமாக விர்த்திசெய்கிறதில்லை. குந்தாபுரம் முதலிய தாலுக்காக்களில் 10 கஜம் சதுரமூள் கோவைப் பந்தல்களைக் காணலாம்.

பயிர் செய்தல்

நவம்பர் மாதத்தில் தேவையான அளவு விஸ்தீர்ணமுள்ளதும் இரண்டடி ஆழமுள்ளதுமான சூழ்நிலைத் தோண்டுவார்கள். இந்தக்குழிகளில் ஓர் அடி கணத்திற்கு என்றாய் மக்கிய மாட்டெருவைப் போடுவார்கள். இந்த ஏருவின்மேல் ஆறுஅங்குல கணத்திற்குச், செடி செத்தைகளுடன் கலந்து நெருப்புவைத்துச் சுட்டமன்னைப் போடுவார்கள். பிறகு ஆறுமாதத்திற்கு மேற்பட்ட கோவைக் கொடிகளிலிருந்து சில கிளைகளை வெட்டிக்கொண்டு வந்து பாத்திகளில் உடவார்கள்.

நடப்பட்ட கிளைகள் சுமார் ஒரு முழும் நீளமுள்ளவைகளாயும் அரை அங்குலம் கனமுள்ளவைகளாயும் இருக்கவேண்டும். கிளைகளை நடும்போது அவைகளை வளைத்து மல்லிகைப்பதியங்களை நடுவதுபோல் நட்டுவிடவேண்டும். அவற்றை இரண்டு வரிசையாய் இரண்டு மூன்று அங்குலதாரத்தில் நடுவது மழுக்கம். பிறகு பாத்திகளை வைக்கோலால் மூடிவைத்து மழை ரில் லாமவிருந்தால் நாளுக்கு இரண்டுமுறை தண்ணீர் விடவேண்டும். 8 அல்லது 10 தினத்தில், நட்ட கிளைகளின்மேல் புதுமூளைகள் கிளம்பிவிடும். மூளை கிளம்பிய 5, 6 நாளுக்குப் பிறகு மாத்தின் கொம்புகளை வெட்டிக்கொண்டு வந்து ஒவ்வொரு பாத்திக்குப் பக்கத்திலும் நட்டு, மூளைத்துவரும் ஒவ்வொரு கொடியையும் அந்தக் கொம்புகளின்மேல் வளர விடவேண்டும். நட்ட ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு மனிதர்கள் கீழேறின்று காய்பறிக்கக் கூடிய உயரத்தில் பந்தல்களைப் போடவேண்டும். சாதாரணமாய் இரண்டு கோவைக்கிளைகளி விருந்து மூளைக்கும் கொடிகள் படரா 3 கஜம் சதுரமுள்ள பந்தல் வேண்டும். இச்செடி நட்ட ஒருமாதத்திற்குப்பின் புஷ்பிக்கும்; 45 நாளுக்குப்பின் காய்க்க ஆரம்பித்து ஒருவருஷம் வரை காய்த்துக்கொண்டே யிருக்கும்.

கோவைக்கொடியில் ஆண் கொடியென்றும் பெண் கொடியென்றும் தனித்தனி வகைகள் இருப்பதால், பெண்கொடியே பயிர்செய்யத்தக்கது. ஆண்கொடி காய்ப்பதேயில்லை. பெண்கொடியில் ஒவ்வொரு புஷ்பத்தி ஆலும் பிஞ்ச இருக்கும். சுமார் 3 கஜம் பந்தலிலிருந்து, செடிநட்ட 1 $\frac{1}{2}$ மாதத்திற்குப் பிறகு வாரத்திற்கு 30 காய் பறிக்கலாம். இரண்டரை மாதத்திற்குப் பின் ஒருவருஷம் வரையில் அந்தப் பந்தலிலிருந்து வாரங்தோறும் 100 காய்கள் பறிக்கலாம். காய்கள் பழுப்பதற்கு முன்பு அவற்றைப் பறித்துக் கறி சமைக்கிறார்கள்; குழம்பும் வைக்கிறார்கள். பயிர் செய்யப்பட்ட செடியிலிருந்து உண்டாகும் காய்கள் மிக சூசில்லனவை. இந்தக்காய்கள், வடிவத்தில் வெள்ளரிக்காயைப் போலவும், 2 அல்லது 2 $\frac{1}{2}$ அங்குல நீளமுள்ளவைகளாகவும் இருக்கும்.

—கிழுஷ்கள்.

- எகு. மூரிக் கயன்மகர மோதித் திரையேற
வாரிப் புன்லும் வளர்ந்தேறப்—பாரித்து
- என. மண்டு புகழேற மாறன் வியப்பேறக்
கண்டு சமனர் கழுவேறத்—தண்டுளப
- எஅ. மாடேறுஞ் சொக்கர் மதிச்சடையின் மண்ணேற
நாடேறும் வைகை நதியினுன்—சேடேறும்

(தென்பாண்டி நாடு)

- எகு. பூங்காவு மாங்குதிலும் பூட்டு மொழிக்கரும்பும்
வாங்காத கீத வரிச்சரும்பும்—நீங்காத
- அஒ. வாவித் தலமும் வனச மலர்க்காடும்
காவிப் புதுமலருங் கம்பலையும்—பூவைக்கும்
- அக. தென்மலை மாருதமுஞ் சேயிழையார் தங்குமுவும்
மன்மதனூர் பாளையங்தான் வந்ததென—நன்மைதிகழும்
- அஉ. தேவேந் து நாட்டினுக்குச் செவ்விதென்று பாவேந்தர்
நாவேந் து தென்பாண்டி நாட்டினுன்—பூவேந்து

(மூல்லை மாநகர்)

- அஒ. வாணிக்கு நாதனவை வந்திருக்க வேணுமென்று
காணிக்கை யாய்ச்சமைத்த காரணமோ—வேணிக்கு
- அச. வேந்த னுலகம் வெளிறிடவே வேண்டுமென்று
வாய்ந்தசெம் பொன்னால் வகுத்ததோ—தேர்ந்துவச்சர
- அஞு. வண்ண னுலகு வறியதென்று சொல்லுதற்குப்
பண்ணிச் சிறந்த படிவமோ—எண்ணுங்கால்
- அகு. மண்மகனுக் காக வகுத்தமணிப் பீடமோ
திண்மைசெறி பேரமுகு சேரிடமோ—உண்மை
- அன. தெரிந்துரைக்க வல்லவரார் சிற்பநூல் கற்ஞேர்
புரிந்தசிற்ப மென்றுலகம் போற்ற—விரிந்தமணிக்

எகு. கயல் வையையிலுள்ளது; மகரம் கடவிலுள்ளது. பண்டைக்
காலத்தில் வையை கடவொடு கலந்ததுண்டு. பாரித்து—பரவி.

என. மாறன்-கூன்பாண்டியர். எஅ. சேடு-பெருமை.

எக. பூட்டும் - மன்மதன் வளைத்தற்கு நாண் பூட்டுகின்ற. மொழி -
கனு; “‘மொழிய யினிமீர்’ அழகர் கலம்பகும்.

அக. பாளையம் - படைவேடு.

அஞ். அவை-நாளோலக்கம்; ஆஸ்தானம். வேணி-ஆகாசம்.

அச. வேந்தன் - இந்திரன். அச - டு. வச்ரவண்ணன் - குபேரன்.

அ. கூடமு மேல்வீடுக் கோபுரமு மாமறஞ்சும்
மாடமுஞ்சேர் தென்மூல்லீ மாநகரான்—நாடமிர்தும்

(துவளை மாலை)

ஆ. கண்டு நிகர்மொழியார் கண்ணு மவர்மனமும்
வண்டுஞ் செறிநில மாவிகையான்—விண்டோர்

(குத்திரை)

- க. மகுட முடியிடறி மாதிரமும் வானின்
முகடு விறைப்படல மூட—விகடர்
- கக. கெடியரனு நெஞ்சிற் கெருவிதமுங் கூட்டி
அடியின் குரத்துகள் தாக்கிக்—கொடியவிட
- க. நெட்டரவு மேனி நெறுநெறெனக் கண்பிதுங்க
அட்ட கிரினின் றசையவே—வட்டமிட்டுக்
- கங். காற்கதியுங் காற்கதியே கானுமென வீரிரண்டு
காற்கதியி லைங்து கதிகாட்டிப்—பாற்கடலில்
- கச. மாதவனுங் கற்கி வடிவங் கரந்துநிறக
ஆதவ னேழ்ப்பியு மஞ்சவே—நாதன்
- கஞ். வலம்புரி போலவனு மானித்துப் போரில்
வலம்புரியுங் கோரரண வாசியான்—சலம்புரிந்து

(யானை)

- கக்க. திக்கயங்கண் மாதிரத்திற் சென்று புறங்கொடுப்பத்
தொக்கயங்க டொக்கெனவே சூறையிட்டு—மிக்க
- கள. சிகர வடவரையைச் சீறித் தகர்த்து
மகர வுததி மடுத்துப்—பகரும்

அ. கண்டு - கற்கண்டு. நீலமாவிகை - குவளைத்தார்; இது வேளா ளர்க்குரியது.

க. படலம் - புழுதித்திரட்சி. விகடர்-வேறுபாட்டையுடைய பகை வர்கள்; கங்.

கக. கெருவிதம் - இறுமாப்பு. க. நெட்டரவு-ஆதிசேடன்.

கா. காற்கதி - காற்றினது வேகம்; காற்பாகமாகிய வேகம். ஐங்து கதி - மல்லகதி முதலிய ஐங்து; விக்கிதம் முதலிய ஐங்துமாம்.

கச. கற்கிவடிவம் - பத்தாவது அவதாரமாகிய குதிரையின் உருவம்.

கஞ். ரணவாசி - போர்க்குதிரை.

கக. மாதிரம் - திசை. தொக்கயங்கள் - டக்கயங்கள்; கொடிகள்.
தொக்கு - தோல்.

- காசு. வடவைக் கனல்வித்து வான்பிறையை யெட்டித்
தடவிக் குணக்கெடுத்துத் தாளாற்—புடவிமன்னர்
- கக்க. கொத்தளத்தைக் கோட்டையினைக் கோட்டைக்குக் காக்கவைத்த
அத்தளத்தை யெல்லா மனுவாக்கி—எத்தளமும்
- க00. கண்டு நடுநடுங்கக் காலனுங் கண்புதைப்பக்
கொண்டலென நின்றதிருங் குஞ்சரத்தான்—மண்டலத்தில்

(மேழிக்கோடி)

- க0க. ஆர்க்கு மதியா தவர்ப்பகையு மஞ்சவே
பார்க்கின்ற மேழிப் பதாகையான்—நீர்க்குலவு

(முரசு)

- க02. நத்தோ ஹும் வாரியென்ன நாதரொரு மூவரென்ன
முத்தோ ஹுங் காட்டு முரசினேன்—எத்திக்கும்

(வேற்படை)

- க0ங். காற்படையுங் தேர்ப்படையுங் கைக்கிரிய மாவுமாம்
நாற்படையுங் சூழ ரணபேரி—ஆர்ப்பரித்து
- க0ச. வெற்றிசொல்லி வந்த விகட மருவலர்கள்
கொற்றமுங் கொற்றக் குடையுமேல்—அற்றவிழு
- க0ஞ். மாதரங்கம் போல மறுகிக் குதித்துவரு
மாதுரங்க மெல்லா மறுகிவிழு—மோதிவரு
- க0சு. சிந்துரங்கள் கோட்டுச் சிரந்துணிந் து கைதுணிந் து
சிந்துரங்க ளாகித் திகைக்கவே—வந்த

காசு. குணக்கெடுத்து - கோணலை நீக்கி.

கக்க. அந் தளம் - அந்தச் சேனை.

காக. மதி ஆதவர் பகை - ராகு கேதுக்கள்.

க0ல். நத்து ஹுஹும் - சங்குகள் முழங்கும். நாதரொரு மூவர் - திரி
மூர்த்திகள். முத்தோல் - முன்றுவிற்முள்ள தோல்கள்; ஏற்றுத்தோல்,
எருமைத்தோல், ஆட்டுத்தோல் எனினுமாம்.

க0ங். காற்படை - காலாட்படை. கைக்கிரி - யானை. மா - குதிரை.
ஆர்ப்பரித்து - முழங்கி.

க0ச. விகடமருவலர்கள் : க0.   க0ஞ். தரங்கம் - அலை.

க0சு. சிந்துரங்கள் - யானைகள். சிந்து உரங்கள் ஆகி - வலி சிந்தியன
வாகி; உரம் - வலி.

- காள. முடித்தேர்க் டட்டமின்து முட்டுங் துரங்கம்
மடித்தே வலவன் மடிய—அடுத்துவின்று
- காஅ. பாரிட் பெதிர்த்த படைவீரர் சென்னிகு
பீரிட் டிரத்தம் பெருகவே—தாரிட்ட
- காக. தோடுணிய வாடுணியத் துள்ளித் திரண்டுவரு
தாடுணிய மோட்டுத் தனுத்துணியக்—கோடுணிய
- காக. விற்றுணியச் செங்கை விருறுணிய வெற்றிசொன்ன
சொற்றுணிய நாக்குத் துணியவே—பற்றுணிய
- ககக. ஒட்டகங்கள் கோடி யுருளச் செய்பேரி
பெட்டகங்கள் போலப் பிறழவே—கட்டமின்து
- ககஉ. சாளையப் பட்டுச் சளப்பட்டுத் தாமிருந்த
பாளையப் பட்டும் பறிபட்டு—மூளைகொட்டக்
- ககஞ. கட்டித் தயிரெனவே கண்டுகில பேயருந்தி
எட்டிக் கொழுப்பை யிழுக்கவே—தட்டுகிறை
- ககச. வட்ட மிடுங்கழுகு வந்துகுடல் பற்றியெழல்
பட்ட மிடுங்கழியிரூப் பாகவே—கொட்டும்
- ககஞ. குருதி முழுகினங் கொண்டுபருந் தேகல்
கருதுங் கருடனெனக் காணப்—பெருகிவரு
- ககசா. நன்னீ ரெனவாருபேய் நாடித் தசையருந்திச்
செங்நீர் குடித்துத் திகைக்கவே—துன்னி
- ககள. வறட்டுக் கிழட்டுப்பேய் வாய்க்கொழுப்பை நோண்டிக்
கறட்டுப்பேய் தின்று களிக்க—முறட்டுப்பேய்
- ககஅ. வாங்கித் தினுந்தசையை வந்தொருபேய் தட்டிவிட
ஏங்கிப் பசியா விருந்தலற—ஆங்கொருபேய்

காள. தட்டு - தேரின் உறுப்பு. வலவன் - தேர்ப்பாகன்.

காஅ. குரீரிட்டு - பொங்கி.

காக. மோடு - உயரம். கோள் - கொள்கை.

ககஞ. பல் துணிய. ககக. பெட்டகங்கள் - பெட்டிகள்.

ககஉ. சாளையப்பட்டு - குடிசைகள் இருக்குமிடம்; இவை கைக்கிலை
யென வழங்கும். சளப்பட்டு - கலக்கப்பட்டு. பாளையப்பட்டு - படைதங்கிய
இடம்.

ககச. பட்டம் - காற்றுடி. பருந்து வெள்ளை நிறம்; கருடன் செங்
நிறமுள்ளது.

ககஅ. தசையருந்தி நன்னீரெனச் செங்நீரைக் குடித்து.

ககள. கறட்டுப்பேயு - குள்ளமான பேயு,

ககக. பேப்பொட்ட லிட்ட பெருங்காத்திற் றின்றதசை வாப்பப்பட்ட தென்று மகிழவே—கூப்பிட்டே

கஹ. அன்று கலிங்கத் தமர்க்காத்துக் கொப்பாக இன்று கிடைத்த தெனப்புகலத்—துன்றுபல

கஹ. கூளி நடனமிடக் கொக்கரித்தே யுக்ரசெய் காளி மகிழுக் கவந்தமிரு—தாள்பெயரக்

கஹ. காகம் பருங்கு கழுகுஞிழற் பந்தரிட மாகமின்னார் கல்யாணம் வாய்த்ததென—ஒகைபெறச்

கஹ. சொல்லு மருவார் தொடியிடற வெங்நானும் வெல்லுமுனை கொண்டவடி வேவினேன்—லூலுமணி

(ஆடினை)

கஹ. வட்டநெடு வேலா வலயம் விளங்குபுவி அட்டதிசை யுஞ்செலுத்து மாணையான்—இட்டமிகச்

(வகோநாததுரையின் பேருமை)

கஹ. சந்ததமுங் கோட்டிச் சவுமியநா ராயனைரை வந்தனைசெய் தொப்பமிடு வண்கையான்—நந்துலவு

கஹ. தென்குளங்கை மேவுஞ் செயசிங்கங் கோகனக மின்குழுங்கை போலும் விசித்திரவான்—முன்குழுங்கை

கஹ. ஆமப் பருவத்தே யம்பொற் சுடிகைதந்த சோமனுக்கு நேராங் துரைராயன்— பூமன்

ககக. பொட்டல் - வெளியான இடம். கூப்பிட்டு - கூவி.

கஹ. கலிங்கதேசத்தரசனேடு கருஞ்காத் தொண்டைமான் செய்த போர்ச்சிறப்பைக் கலிங்கத்துப்பரணியால் உணரலாகும்.

கஹ. கூளி - பெண்பேய். கவந்தம் - தலைபோன உடம்பு.

கஹ. மாகமின்னார் - அரம்பையர். போரில் இறந்தவர்கள் வீசவர்க் கம் அடைதலும் தேவமகளிரைஅடைதலும் மரபென்று நூல்கள் கூறும்.

கஹ. முனை - போர்.

கஹ. வேலாவலயம் - கடல்வட்டம்.

கஹ. கோட்டி - திருக்கோட்டியூர். ஒப்பம் - கையெழுத்து. நந்து -

சங்கு.

கஹ. தென்குளங்கை - சிவகங்கை. கோகனக மின் - திருமகள்; அவள் குழுங்கை காமன்.

கஹ. சுடிகை - சுட்டி. சோமன் - சோழநாட்டுத் திரிபுவனத்தில் வாழ்ந்த ஒருபகாரி; “கையை விரித்தமைக்கக் கண்ணுகுழுங் தைச்சோமன், செழுப்புக்கட்டி மீங்கான் நினதார்” தினசரி வேண்பா, 26,

கஉஅ. முரசுநிலை யிட்டு முடிதரித்தே சேதுக்

கரசுநிலை யிட்ட வபயன்—வரசதூரன்

கஉக. தண்டளவு மாலைச் சசிவர்ண பூபனருள்

கொண்ட அபய குலதீபன்—மண்டலிகன்

கங்கி. ராச புவிவுகே நாத பெரியுடையான்

ராச னிவனுண்மை நாகரிகன்—யோசனையும்

(தலைவன் பேருமை)

கங்கி. மந்திரமு மொன்னார் வணங்கத் தனுவெடுத்த
திர்திரமு—நியோகத் தன்மையும்—வந்த

கங்கி. திரமாங் கணக்கினுட்பங் திட்ப நிதானம்
பரராச வட்டமுனர் பாங்கும்—தரம்பகுத்துத்

கங்கி. திட்டவட்ட மாய்நிதியங் தேடுவதுஞ் சீமைநவ
சட்டமெனக் காக்குஞ் சமர்த்துமேல்—வட்டமாம்

கங்கி. வல்லமையுங் காதல்விச வாசமுங்கண் டேநமக்கு
நல்லமைச்ச னென்று நவமணிப்பூண்—பல்லக்குத்

கங்கி. தண்டிகை யூர்கவரி தண்கவிகை காளாஞ்சி
கண்டிகை முத்தங் கவனமாத—திண்டிறல்சேர்

கங்கி. மத்தகேச மாதி வரிசைநல்கு மந்தரி தள
கத்த அபய கனயோகன்—நித்தநித்தம்

கங்கி. ஈகைக் கிளையென்றே வேற்றலருங் தண்ணவியோ
மேகத்தின் கால்விலங்கு வெட்டுவித்தோன்—ஆகையினால்

கங்கி. காராள ஞகினுன் கங்கைசத ஞயினுன்
பாராம னீவி பழிதுடைத்தோன்—பேராகச்

கஉக. சசிவர்ண பூபன் - சசிவர்ணதூரை; இவர் சிவகங்கையை
ஆண்டவர்களுள் ஒருவர்.

கங்கி. மந்திரம் - ஆலோசனை. நியோகம் - நியோகமென்பதன்
விகாரம்.

கங்கி. கவன மா - வேகத்தையுடைய குதிரை.

கங்கி. தளகர்த்தன் - படைத்தலைவன்.

கங்கி. வேளாளர்களில் ஒருவர் உக்கிரபாண்டியனுற் சிறையிடப்பட்ட
மேகங்களைப் பினைகொடுத்து விலங்கு தறிக்கச் செய்தனரென்ற வரலாற்றை
நினைந்து இங்கைம் கூறினார்.

கங்கி. பழையனார் நீலக்காக எழுபது வேளாளர் தம் உயிரை நீத்த
வரலாறு இதிற் குறிப்பிக்கப்பட்டது; “மாறுகொடு பழையனார் னீவி செய்த
வஞ்சனையால் வணிகனுயி ரிழப்பத் தாங்கள், கூறியசொற் பிழையாது

“கலைமகள்” சந்தாதாரர்களுக்கு

மாத்திரம் குறைந்த விலை

1.	முருகன் - ஓர் உழவன், ரூ. 1	8	0
2.	ஸ்ரீ ஆசார்யாள் - 50 -		
	அரிய உபந்யாஸங்கள்	1	8
3.	ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்	0	10
4.	த்வாதச உபநிஷத்	3	0
5.	திருப்புகழ் விருத்தியுரை	6	0

மேற்கண்ட விலைகளில், 100-க்கு 20-வீதம் கமிஷன்

தள்ளி அனுப்பப்படும்.

“கலைமகள்” சந்தாவை பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இக் குறைந்த விலைக்கு புத்தகங்கள் அனுப்பப்படமாட்டா.

“கலைமகள்” சந்தாதாரர்களுக்கு, மேற்கண்டபடி அதிகக் கமிஷன், எப்போதும் கிடைக்கா தென்பதைச் சந்தா நேயர்கள் கவனிப்பார்களாக.

மாணேஜர், கலைமகள்,
தபாற் பெட்டி நெ. 604,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

புதிய பதிப்பு - தயாராய்விட்டது

ஆரியமத் :: உபாக்ஷானம்

2-ம் பாகம் - 16-ம் பதிப்பு

விலை 0—10—0

கலைமகள் சந்தாதாரர்க்கு மாத்திரம் 0—8—0

மாணேஜர், கலைமகள், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பிரபல ஜோதிஷர்

மஹாராஜாக்களாலும், பல பிரமுகர்களாலும் தங்கமெடல் களும் நற்சாக்ஷிப்பத்திரங்களும் பெற்றவர். ஒரு ஜாதகம் கணிக்க ரூபா 2. நேரில் ஒரு ஜாதகம் பார்க்க ரூ. 5. ஒரு வருஷப் பலன் எழுத ரூபா 5. எதிர்காலத்தைப் பற்றின 3-கேள்விகளுக்கு ரூபா 1. மேல் கேள்வி ஒன்றுக்கு அனு 8. ஜாதகம் அல்லது எழுதும் கேரம் தேவை.

பண்டித, காழியூர் ம. சீனிவாஸாசாரியார்.

1/34, லஸ் சர்ச்ரோட், மயிலாப்பூர், சென்னை.

விஜய ரக்ஷித கவசம்

இக்கவசம் அத்யபூர்வ மூலிகையினாலும் மந்திரசத்தியினாலும் தயாரிக்கப் படுகின்றது. இதை அணிபவர்கள் சகல கஷ்டங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு ஸர்வவேலைகளிலும் ஜயமடைவார்கள். இஷ்ட கார்யார்த்த வித்தியும் லக்ஷ்மீகடாக்ஷமும் உண்டாகும். வெள்ளிக்கவசம் ரூ. 5. தங்கக் கவசம் ரூ. 15.

மற்ற விவரங்களுக்கு கெழுத்துவும்.

விலாசம்: பிரபோகர், கே. கோவிந்தாச்சார்,
மெஜிவியன் & மெஸ்மெரிஸ்ட், 58 லஸ், மயிலாப்பூர், சென்னை.

போந்ஸடக்கம்

—:0:—

1. கோபால் கிருஷ்ண பாரதியார் — மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் ..	403
2. ப்ராக்ருதப் பேண்கவிகள்—டாக்டர் வே. ராகவன், எம்.ஏ., பி.ஏ.சி. டி. ..	419
3. எனது பழைய தோழர் (கவி) — அ. மாதவையர்.	423
4. இந்தியக் காகிதத் தொழில் — சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீ நிவாசன் ..	424
5. சினிமாவின் கதை — பி. ஆர். ராஜசூடாமணி ..	427
6. நீதம் (படங்களூடன்) — வித்துவான் முத்துவையங்கார், பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்.) ..	434
7. சாஸனங்கள் — தி. நா. சுப்பிரமணியன், ஸ்ரீ ஜெயர் கீர்த்தனங்கள் — மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் ..	443
8. ராஜி — “குகப்ரியை” ..	448
9. காதலின் சக்தி — ரங்கநாயகி ..	457
10. ஆட்டு மணி — எஸ். சௌர்ணபத்ரம் ..	467
11. பாலுவின் பாடம் — ஸ்ரீ ..	470
12. மணி காட்டிய வித்தை — ‘முத்தண்ணு’ ..	47
13. உலகப் போக்கு — நெல்லை நேசன் ..	48
14. நாட்டு நடப்பு — ஸ்ரீ ..	48
15. குறிப்பும் தீர்ட்டேம் ..	48
16. அங்பந்தம்: மான் விடு தூது — மகாமகோபாத்தி யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் ..	9-

கலை முத்து ரா

தொகுதி அ] யுவ வெஸ் கார்த்திகை மே [பகுதி சன
நவம்பர், 1935

Honorary Editors

- Mr. P. N. Appuswami Aiyar, B.A., B.L.
" S. Anavaratavinyakam Pillai, M.A., L.T.
" Pandit M. Raghava Iyengar.
Rao Bahadur Mr. K. V. Krishnaswami
Aiyar, B.A., B.L.
Mr. T. K. Chidambaranatha Mudaliyar, B.A., B.I
" T. Sivaramasetu Pillai, M.A., B.L.
" K. Swaminathan, M.A., B.L.
" K. A. Nilakanta Sastri, M.A.
Srimati M. Lakshmi Ammal, M.A., L.T.
Mr. S. Vaiyapuri Pillai, B.A., B.L.
" R. Narayanaswami Aiyar, B.A
(Editor-in

செத்தவை

“கலை மகள்” பத்திரிகைக்குச் சந்தாதார்கள், விளம்பரதார்கள் சேர்க்கவும், எங்கள் அறியதுல்கள் விற்கவும், சுறுசுறுப்பும் கண்ணியமும் வாய்ந்த ஏஜன்டுகள் தேவை. தாராளமான கமிஷன் கொடுக்கப்படும். டிபாலிட்டாக, சிறிய தொகை கட்டக்கடிய வர்களே மனுச்செழ்து கொள்ளவேண்டும்.

மானேஜர், கலை மகள், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பொருளடக்கம்

—:0:—

1.	மாணவ்சாத்த மைந்தர்—மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் ..	105
2.	இராமாயணமும் தமிழ்வழக்குக்களும்— மு. இராக வையங்கார ..	111
3.	திருக்குற்றுலக் குறவுஞ்சி—ராவ்சாகிப் பெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஜி. பி. வி. வி. ..	119
4.	மண்ணேண்ணேய—தி. இராஜகோபாலன், பி.ஏ.	125
5.	அலைகள் (படங்களுடன்)—கே. அப்புராவ ..	129
6.	அத்தி—வி. எஸ். ஜகத்சுகந்தரம் பிள்ளை ..	133
7.	பத்திராவதி இரும்பு உற்பத்திச்சாலை—மு. கிருஷ்ண மூர்த்தி ஜீயர், பி.ஏ., எல்.தி. ..	136
8.	ஜீவிகளுடைய குணவிசேஷங்கள்—மா. ஏ. ..	142
9.	பரஷ்புதூர்—(படங்களுடன்)—க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எம்.ஏ. ..	146
10.	புதுமைப் பேண—ந. பிச்சமூர்த்தி, பி.ஏ. ..	154
11.	வான் வீதி—கே. ஸ்ரீநிவாஸ், பி.ஏ. ..	166
12.	திப்புவின் மாண்பு—ஐ. எஸ். நடராஜன், பி.ஏ. ..	169
13.	வான்மலை—ஏ. எஸ். பஞ்சாபகேசையர், எம்.ஏ., ஐ.வி.எஸ். ..	177
14.	பிராசின விளையாட்டுக்களும் பாலர் கணிதப் பயிற் சியும்—(படங்களுடன்)—எஸ். ஜகந்நாதன் ..	187
15.	புடைவைத் தலைப்பு—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள் ..	192
16.	பூசணீக்காய் ஹல்வா— ஷி ..	194
17.	சிங்கமும் புலியும்—(படங்களுடன்)—பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஜீயர், பி.ஏ., பி.எல். ..	195
18.	குறிப்புந்திரட்டுமே ..	206
19.	அங்கந்தம்—உதயண துமார காவியம்—மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் (குறிப்புறையுடன்) ..	1

தொகுதி எ]

பவ ஒஞ்சி மாசி மே
பிப்பிரவரி, 1935

[பகுதி ஒன்று]

கோரவப் பத்திரிகாசிரியர்கள்

பி. என். அப்புஸ்வாமி ஜயர், பி.ஏ., பி.எல்.
எல். அனவரதவிளாயகம் பிள்ளை, எம்.ஏ., எல்.டி.
மு. இராகவையங்கார், தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆபிஸ்,
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்.

ராவ் பஹதூர் கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஜயர், பி.ஏ., பி.எல்.
தி. கே. சிதம்பரநாத் முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.
தி. சிவராமசேதுப் பிள்ளை, எம்.ஏ., பி.எல்.
கே. சுவாமினாதன், எம்.ஏ., பி.எல்.
க. அ. நிலகண்ட சாஸ்திரி, எம்.ஏ.
எம். லக்ஷ்மி அம்மாள், எம்.ஏ., எல்.டி.
எல். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.
ரா. நாராயணஸ்வாமி ஜயர், பி.ஏ., பி.எல்.—(நீர்வாக ஆசிரியர்)

::: வைரங்கள் :::

பூரிப்புள்ள நல்ல ஜாதி வைரங்கள்

எங்களிடம் எப்பொழுதும் கிடைக்கும். ஒழுங்கான விலை. ஆயிரக்கணக்கான எங்கள் வாடிக்கைக்காரர்கள் எங்கள் வியாபார நேர்மையைப் பற்றிப் புகழ்கின்றனர். நீங்களும் ஒரு முறை பரீட்சித்தால், உங்களுக்கு நல்ல ஸாபம் உண்டு.

இன்றே உங்கள் தேவைக்கு எழுதுங்கள்

T. R. ஜோவீ அண்ட் வென்ஸ்,

38, ஏகாம்பரேகவரர் அக்ரகாரம், சென்னை.